

George Lucas

CSILLAGOK HÁBORÚJA

Tudományos–fantasztikus regény
Az Egy új remény című film regényváltozata

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
George Lucas: Star Wars (c) 1976
The Star Wars Corporation Ballantine Books, New York
Fordította: Gömöri Péter
(c) Gömöri Péter, 1980 Hungarian translation
A szöveget értelem szerint javította: Ewan Steery
Hunnia, 2017

ELŐSZÓ

Másik idő, másik galaktika.

A mesebeli régi köztársaság hatalmasabb volt, mint az idő, mint a távolság. Fölösleges tehát arról beszélni, hogy hol volt vagy miből lett, elég annyit tudni, hogy – az volt a Köztársaság.

Valaha, a szenátus bölcs uralma és a Jedi lovagok oltalma alatt, a köztársaság virágzott és gyarapodott. De amint máskor is gyakran megesik, ha a gazdagság és a hatalom túllép egy bizonyos küszöböt, s dicsőségesből félelmetesbe csap át, most is megjelentek a színen a sötét erők, amelyeknek a gonoszsága csak a mohóságukkal vetekszik.

Tündöklése tetőfokán a köztársaságot is utolérte végzete. Akár a leghatalmasabb faóriás, mely képes szembeszegülni bármilyen külső támadással, a köztársaság is belülről kezdett rothadni, noha az emésztő kór kívülről láthatatlan maradt.

A kormány néhány örökké nyughatatlan és hatalomra éhes tagjának, valamint a tekintélyes kereskedelmi szervezeteknek a támogatásával a nagyravágyó Sheev Palpatine szenátor ragadta magához a hatalmat: sikerült magát megválasztatnia a köztársaság főkancellárjának. Megígérte, hogy újra egyesíti a széthúzó világokat, s visszaállítja a köztársaság régi dicsőségét.

Amint azután biztosan ült az elnöki székben, a Klón háború végén kikiáltotta magát császárnak, s nem érdekelték többé a nép bajai. Nem sok idő kellett hozzá, s éppen az általa magas pozícióba ültetett tanácsadók és talpnyalók nőttek a fejére és az igazságtalanságok ellen háborgó nép hangja nem jutott el a fülébe.

Miután csalással és árulással sikerült kipusztítaniuk a Jedi lovagokat, akik ebben a galaxisban az igazság védelmezői voltak, a császári kormányzók és hivatalnokok hozzáfoghattak, hogy megszervezzék rémuralmukat a galaktika csüggedt világai fölött. Számptalan kis zsarnok használta fel a császári katonaságot és az egyre jobban elszigetelődő uralkodó nevét arra, hogy saját személyes ambíciói előtt egyengesse az utat.

Az újabb gyalázatos gaztettek hírére azonban néhány bolygórendszer fellázadt. Az Új Rend ellenségének nyilvánították magukat és megkezdték hatalmas harcukat az Első Galaktikus Birodalom ellen a régi köztársaság visszaállításáért.

Kezdetől fogva nyomasztó hátrányban voltak azokkal a rendszerekkel szemben, amelyeket a császárnak sikerült igája alá hajtania. Azokban az első, sötét időkben szinte bizonyosnak látszott, hogy az ellenállás fennen ragyogó lángját elfojtják, még mielőtt az új igazság fénye bevilágíthatná az elnyomott és meggyötört népek galaktikáját...

A Whill Krónika
Első Mondájából

„A lehető legrosszabb helyen, a lehető legrosszabbkor éltek.
Nem csoda, ha hőssé lettek.”

Leia Organa, Alderaan szenátora

ELSŐ FEJEZET

Hatalmasan ragyogott a gömb, sápadt, topázzsínű fényét messze az űrbe vetítve – mégsem volt nap. Nem csoda, hogy ez a bolygó az embereket is hosszú időn át rászedte. Felfedezői csak akkor jöttek rá, hogy egy kettős csillagú rendszer egyik bolygója, s nem harmadik napja, mint ahogy korábban hitték, amikor közeli, orbitális pályára tértek körülötte.

Első pillantásra szinte lehetetlennek látszott, hogy élet, kivált emberi élet létrejöhetett rajta. Pedig a két nagy tömegű G1-es és G2-es csillag meglepő szabályossággal keringett a közös középpont körül, a Tatuin meg elég távol ettől a központtól, hogy meglehetősen állandó, bár rendkívül forró éghajlat fejlődhessen ki rajta. A bolygó felületét szinte mindenütt száraz sivatag borította; a két nap fénye ezeken a nátriumban gazdag homoksivatagokon és homokos lapályokon megtörve produkálta azt a furcsa, csillagszerű, sárgás izzást. Ugyanez a napfény most hirtelen egy fémes tárgy oldalán csillant, amely iszonyú sebességgel zuhant a légkör felé.

* * *

A galaktikus cirkáló szabálytalan, eszeveszett pályája nem a véletlen műve volt; nem is valamiféle sérülés okozta, hanem szándékosan, éppen a sérülést elkerülendő irányították erre a pályára. Hosszúra nyúlt, intenzív energianyalábok tapogatóztak törzse körül, megannyi halálsugár, akár a szivárvány ezernyi színében tündöklő bojtörjánhalak, igyekezték rátapadni náluknál sokszorta nagyobb, menekülő áldozatukra.

Aztán az egyik tapogató, keresgélő sugárnak mégis sikerült elérnie a szökni próbáló hajót, éppen a fő napsíkját találva telibe. Gyémántosan szikrázó fém- és műanyagdarabkák záporoztak az űrbe, amint a vezérsík elvált a hajótörzstől. A hajó megremegett.

Hirtelen felbukkant a sokszoros energianyalábokat kibocsátó forrás; egy nehézkesen közeledő császári cirkáló, amelynek hatalmas testét, akár a kaktusz felborzolódó tüskéi, soktucatnyi nehéz lövegállás borította. A tövisekből ívelő fények egy csapásra kihunytak, ahogy a cirkáló közeledett. A kisebb hajónak azokon a részein, amelyeket találat ért, felvillanó fények jelezték a szabálytalan időközökben ismétlődő robbanásokat. Az űr végtelen hidegében a cirkáló lassan odasimult megsebzett prédájához.

Újabb távoli robbanás rázta meg a hajót – Artu Detu és Szi Thripio azonban csöppet sem érezte távolinak. A rázkódás úgy csapkodta őket ide-oda a szűk átjáróban, mint valami ócska motorban a csapágyakat.

Első pillantásra az ember biztosra vette volna, hogy kettőjük közül a magasabb, emberszabású gép, Thripio a főnök, s a zömök, háromlábú robot, Artu Detu a beosztottja. Holott a valóságban – bár Thripio megvetően fintorgott volna egy ilyen megállapítás hallatán – minden szempontból egyenértékűek voltak, a beszédkészséget kivéve. Ebben az egyben minden kétséget kizáróan – és szükségszerűen – Thripio volt a magasabb rendű.

Még egy robbanás dübörgött végig a folyosón, ezúttal kibillentve Thripiót az egyensúlyából. Alacsonyabb társát kevésbé viselte meg a rázkódás, tekintettel tömzsi, hengeres testének alacsonyan fekvő súlypontjára s kitűnő egyensúlyt biztosító, masszív futógörgőire.

Artu felnézett Thripióra, aki a folyosó falának támaszkodva igyekezett visszanyerni egyensúlyát. A kisebb robot egyetlen mechanikus szeme körül sejtelmesen villództak az állapotjelző fények, ahogy barátja megviselt fémköpenyét mustrálgatta. A máskor

csillogóan sima, finom bronzfelületet most zöldes patina és pókhálószerűen rátapadó por csúfította, sőt néhány hordás is látszott rajta – mindahány azoknak a gőzkalapács erejű ütéseknek az eredményeképp, amelyek az utolsó néhány percben zúdultak a lázadók hajójára.

A legutóbbi támadást mély, kitartó zümmögés kísérte, amelyet még a legerősebb robbanás dőreje sem tudott elfojtani. Azután minden látható ok nélkül ez a gordonhangú döngicsélés abbamaradt, s az amúgy néptelen folyosón egészen más hangoknak adott helyet: baljós, a száraz ág roppanásához hasonló durranások és halk pukkanások jelezték a relék rövidzárlatát és az utolsókat rúgó kapcsolási rendszer haláltusáját. Ezúttal a folyosótól távolabb, ismételt robbanások visszhangja döngette végig a hajót.

Thripio félrefordította sima, emberfejhez hasonló fejét. Fémfüle leste a neszeket. Ez a jellemzően emberi helyzet ugyan teljesen fölösleges volt – lévén Thripio hallási érzékelői minden irányúak –, de a karcsú robotot arra programozták, hogy tökéletesen beleolvadjon az emberi társaságba. A program pedig kiterjedt még az emberi mozgás utánzására is.

– Hallottad? – tette föl a merőben szónoki kérdést türelmes társának, a dobogó–döngő zajokra célozva. – Leállították a főreaktort és a hajtóművet. – a hangjából kicsengő hitetlenség és aggodalom megint csak az emberi hangra emlékeztetett. Fémtenyerével fájdalmasan dörzsölgetett egy sápadt szürke foltot az oldalán, ahonnan kihullott egy törött buroklap–merevítő pánt, s megsértette a külső bronzlemezt. Thripio finnyás gépezet volt, s az ilyesmi mélységesen bántotta.

– Kész örület, én mondom, kész örület! – lassan csóválta a fejét. – Ezúttal elintéznek minket, az biztos.

Artu nem válaszolt rögtön. A hordótest hátrabillent, az erőteljes lábak mágneses rögzítői a padlóhoz tapadtak, s a méter magas robot elmélyülten tanulmányozta a mennyezetet a fejük felett. Jóllehet neki nem volt feje, amit figyelő helyzetbe lehetett volna igazítani, mint a barátjának, Artunak valamiképp mégis sikerült éppen ezt a benyomást keltenie. Hangszórója most csipogó, csiripelő hangokat bocsátott ki. Ezeket még a legérzékenyebb emberi fül is legföljebb mint légköri zörejt érzékelte volna, Thripio számára azonban olyan tisztán és tapinthatóan formáltak szavakat, akár az egyenáram.

– Igen, azt hiszem, csakugyan le kellett állítaniuk a hajtóművet – hagyta rá Thripio –, csak azt nem tudom, hogy most mihez kezdjünk. Nem léphetünk be a légkörbe a szétlőtt vezérsíkunkkal. Képtelen vagyok elhinni, hogy egyszerűen megadjuk magunkat!

Hirtelen maroknyi fegyveres ember jelent meg, kezükben kibiztosított puskával. Aggodalom redőzte arcuk kitűnően illett gyűrött egyenruhájukhoz és a halállal farkasszemet néző férfiak elszántsága áradt belőlük.

Thripio némán követte őket tekintetével, amíg el nem tűntek az átjáró egyik távoli kanyarulatában; akkor hátranézett Artúra. A kisebb robot még akkor is ugyanabban a figyelő tartásban állt, moccanás nélkül. Thripio is felnézett, noha tudta, hogy Artu érzékelői valamivel élesebbek az övéinél.

– Hallasz valamit, Artu? – rövid csipogássorozat volt a válasz. Eltelt még egy rövidke pillanat, s egyszerre szükségtelessé vált bármiféle kifinomult érzékelő. Még egy–két percig a folyosó halálos csendbe dermedt. Aztán távoli kapirgáló hang hallatszott odafentről, olyasféle, mint az ajtót kaparó macskáé. A furcsa zaj súlyosan dobbanó léptektől és a hajó testén ide–oda húzogatott nehéz felszereléstől származott. Újabb fojtott robbanások hallatszottak.

– Behatoltak valahol felül – mormolta Thripio. – Most az egyszer nem tud megszökni a kapitány! – sarkon fordult és lenézett Artúra. – Érzésem szerint jobb lenne...

Nem fejezhette be, mert a levegő megtelt a túlterhelt fém sikolyával és az átjáró túlsó végén vakító, vegyi hatású villanás izzott fel. Valahol a hajó gyomrában a legénységnek az a maroknyi csapata, amely az imént haladt el mellettük, találkozott a támadókkal.

Thripio elfordította arcát és érzékeny fotoreceptorait – épp idejében, hogy elkerülje a folyosón végigsivító fémrepeszeket. Túlnan hatalmasan ásítózó lyuk támadt a tetőn, amelyből a fényt hatalmas fém gyöngyszemként visszaverő alakok potyogtak a folyosó padlójára. Mindkét robot tudta, hogy semmilyen gép sem veheti fel a versenyt azzal a könnyed gyorsasággal, amellyel ezek az alakok mozogtak, azonnal tüzelő testtartást véve föl. Az újonnan jöttek nem gépek voltak, hanem páncélba öltözött emberek.

Egyikük egyenesen Thripióra nézett – nem, nem is rá, gondolta a kétségbeesett robot, hanem inkább mögéje. Az alak most a vállához kapta páncélkesztyűs kezével a fegyverét – de elkésett. Erős fénysugár érte a fejét, s a találatot szanaszét repülő páncél-, hús- és csontdarabkák jelezték.

A hajót megszálló császári egység fele megfordult, hogy viszonozza a tüzet – a két roboton túl, a folyosó végébe céloztak.

– Erre, gyorsan! – kiáltotta parancsolóan Thripio. El akart húzódni a császáriak elől. Artu azonnal a nyomába eredt. De csak néhány lépést tehettek, amikor megpillantották a lázadókat, akik a folyosó túlsó végére tüzeltek. Az átjáró pillanatok alatt megtelt füsttel és cikázó, egymást keresztező energiasugarakkal.

Vörös, zöld és kék mennykőcsapások pattantak le a fal sima felületéről és a padlóról, vagy téptek hosszú sebhelyeket a fém felszínén. Sérült és agonizáló emberek halálsikolya – felettébb robotszerűtlen hang, gondolta Thripio – visszhangzott fültépően, összekeveredve a szervetlen rombolás hangjaival.

Az egyik fénynyaláb a robot lába mellett csapott a padlóba, ugyanakkor egy másik találat a falat tépte föl mögötte, szabaddá téve a falban szikrázó áramköröket és tekergő kábeleket. A kettős detonáció ereje Thripiót a cafatokra szaggatott kábelek közé lökte, ahol vagy tucatnyi vezeték árama hatolt belé, szempillantás alatt tekergő–vonagló rongybabává változtatva a finom fémtestet.

Fém idegvégződéseit különös érzékletek csiklandozták. Fájdalmat nem okoztak, csak zavart. Akárhányszor megmozdult, hogy megpróbálja kiszabadítani magát, újra és újra hevesen roppant valami, ahogy egy–egy alkotóeleme eltört. Eközben a zaj és az ember okozta energiakisülések egy percre sem szüntek körülötte, ahogy tovább dúlt a harc.

A füst lassan elborította a folyosót. Artu Detu ott sürgölődött barátja körül; igyekezett kiszabadítani. A kis robot flegmatikus közönyt tanúsított az átjárót pokollá változtató, pusztító energiák iránt. Annyira alacsonyra építették, hogy e sugarak többsége a feje fölött suhant el.

– Segítség! – üvöltött Thripio, hirtelen még jobban megrémülve egyik belső érzékelője újabb üzenetétől. – Úgy érzem, valamim olvad! Szabadítsd ki a bal lábamat; valami baj van a medencemozgató szervomotorral. – igen jellemző módon, a könnyörgő hang nyomban szidalmazó hangnembe csapott át. – Mindennek te vagy az oka! – ordította mérgesen. – Hogy is lehettem olyan ostoba, hogy egy termokapszuláris segédtpörtyűre hallgassak! Nem értem, miért kellett otthagyni a kijelölt helyünket, hogy lejjünk erre az átkozott szolgálati folyosóra. Nem mintha számítana most már. Nyilván az egész hajót...

Artu Detu a torkára forrasztotta a szót néhány jellegzetes és dühös csipogással meg pisszegéssel, de közben egy pillanatra sem hagyta abba az összegabalyodott magasfeszültségű vezetékek vagdosását és ráncigálását.

– Igazán? – vicsorgott rá válaszképpen Thripio. – A tiédet, te nyamvadt kis...

A folyosót most minden eddiginél hevesebb robbanás rázta meg, s elfojtotta Thripio szavait. A levegőt szénttartalmú, tüdőt perzselő gőz töltötte meg, s minden elhomályosult.

* * *

Két méter magas. Két lábon jár. Fekete köpönyege a háta mögött röpdös, az arc örökké láthatatlan marad az eléje kötött célszerű, mégis bizzar fekete fém légzőrostély mögött. Ő volt a Sith Rend fekete lovagja; tiszteletet és félelmet ébresztett, ahogy végigcsörtetett a lázadó hajó folyosóján.

Rettenet kísérte a fekete lovagok útját. Ebből a lovagból is olyan töményen áradt a gonoszság, hogy még a viharezett császári katonák is hátráltak előle, idegesen susmorogva egymás közt. A nemrég még halálraszánt lázadók felhagytak az ellenállással, s hanyatt-homlok menekültek, amint megpillantották a fekete vértet – a vértet, mely bár sötét volt, akár az éj, mégsem kelhetett versenyre a mögötte rejtőző agyban keringő gondolatok feneketlen sötétségével.

Egyetlen cél, egyetlen gondolat, egyetlen rögeszme tartotta most fogva ezt az agyat. Darth Vader agyát szinte égette ez a rögeszme, ahogy befordult a szétlőtt csatahajó egy másik átjárójába. Itt most kezdett oszlani a füst; bár távolról még hallatszott a csatazaj. A harc itt már befejeződött, de messzebb még dült.

Ahol a fekete lovag elhaladt, minden halálos csöndbe borult, csupán egy robot moccant a háta mögött. Szi Thripiónak végre sikerült az utolsó kábelt is leráznia magáról. Valahonnan a háta mögül emberi sikolyok hallatszottak, jelezve, hogy a császári egységek könyörtelenül felszámolják az ellenállás utolsó gócait is.

Thripio végigpillantott a folyosón, de a szétszabdalt padlón kívül semmit se látott. Körülnézett, s ahogy megszólalt, a hangjában aggodalom csengett:

– Artu Detu, merre vagy? – a levegő mintha még egy kicsit tisztult volna. Thripio azon kapta magát, hogy az átjáró túlsó végébe mered.

Úgy rémlett, mintha Artu Detút látná. De amaz nem nézett feléje. Ehelyett a kis robot furcsa, dermedt tartásban állt ott, mintha figyelne valamire. S mintha egy emberi alak hajolna fölébe – rémlett fel bizonytalanul Thripiónak, mert még az ő elektronikus fotóreceptorainak sem volt könnyű áthatolni ezen a tapadós, savas füstködön. Fiatal és karcsú volt az alak, s valami nyugodt szépség áradt belőle, különösen – tűnődött el Thripio – ha a felettébb homályos emberi szépségideálhoz mérjük. S mintha egy parányi kéz az Artu hordótestén babrált volna valamit.

A homály ismét sűrűsödött, ahogy Thripio elindult feléjük. Amikor azonban a folyosó végébe ért, csupán Artút találta ott. Thripio kissé bizonytalanul átnézett a feje fölött. A robotoknak olykor voltak elektronikus hallucinációi – de vajon miért hallucinálna embert?

Vállat vont... Persze, miért ne? Igazán nem lehet csodálkozni rajta, tekintettel az elmúlt óra zűrzavaros eseményeire és arra a hatalmas adag nyers áramra, amit csak az imént szívott magába. Nincs oka meglepődni, bármit idézzenek is fel kaszkádkapcsolásos belső áramkörei ebben az állapotban.

– Hol voltál? – tette föl végül is a kérdést Thripio. – Elbújtál, mi? – úgy döntött, nem említi az esetleges emberi alakot. Ha valóban csak hallucináció volt, esze ágában sincs ilyen csemegét szolgáltatni Artúnak, hogy megtudja: milyen rossz hatással voltak az elmúlt események logikai áramköreire.

– Erre fognak visszajönni – folytatta, fejével a folyosó felé bökve, anélkül hogy lehetőséget hagyott volna a kisebbségnek a válaszra –, hogy megnézzék, maradt-e életben valaki. Most aztán nem tudom, mihez kezdünk. Nem valószínű, hogy bíznának a lázadók gépeiben, s elhinnék nekünk, hogy az égvilágon semmi fontosat se tudunk. Egyszerűen deportálnak Kessel fűszerbányáiba vagy szétszednek darabokra, hogy az alkatrészeinket felhasználják sokkal vacakabb gépekhez. És még jó, ha nem azt feltételezik rólunk, hogy potenciális programhordozók vagyunk, mert akkor itt, a helyszínen ízekre robbantanak. Ha nem tudunk...

De Artu közben már sarkon fordult és fürgén kocogott végig a folyosón.

– Hé, hová mész?! Hát nem is hallod, mit beszélek? – Thripio több nyelven káromkodni kezdett, némelyik átok szinte mechanikusan tolult az ajkára, aztán fűrgén a barátja nyomába eredt. A kis piszoknak – dohogott magában – olykor nem esik nehezebbre pimaszul szűkre zárnia az áramköröit.

* * *

A galaktikus cirkáló központi irányítóterme előtti folyosót sűrűn ellepték a császári katonák által összerelt komor foglyok. Néhányan a földön feküdtek: sebesültek és haldoklók. Számos tisztet elkülönítettek a közkatonáktól; kis csoportba verődtek, s ellenséges, fenyegető pillantásokkal méregették az őket őrző, szótlan, mindazonáltal ugrásra kész fegyvereseket.

Akárha parancsra történne, mindenki elhallgatott – császáriak és lázadók egyként –, amint a folyosó egyik fordulója mögül feltűnt egy köpönyegbe burkolózó természetes alak. Az eddig elszánnak és hajlíthatatlannak tűnő lázadó tisztek közül ketten szabályosan remegni kezdtek. A mindenki feje fölé tornyosuló alak szótlanul megállt egyikük előtt. Kinyúlt egy hatalmas kéz, az ujjak a tiszt nyaka köré kulcsolódtak, s a test felemelkedett a padlóról. A lázadó tisztnek kiguvadt a szeme, de nem mukkant.

A cirkáló irányítóterméből most lekecmergett egy császári tiszt; a homlokára feltolt sisakrostély mögött nemrég szerzett sebhely éktelenkedett. Szaporán rázta a fejét, s így szólt:

– Semmi eredmény, uram. Az információs rendszert teljesen kitörölték.

Darth Vader alig észrevehető biccentéssel nyugtázta a hírt. Az átláthatatlan álarc most ismét a markában kínlódó tiszt felé fordult. A páncélkesztyűs ujjak összeszorultak. A fogoly kétségbeesett mozdulattal odakapott, hogy megpróbálja lazítani a szorításon – hasztalan.

– Hol vannak az elloptott információk?! – hördült fel fenyegetően Vader. – Hová dugtátok az adattárolójukat?

– Mi... nem hallgattunk le... semmilyen információt – hörögte fuldokolva a markában himbálózó tiszt. Valahonnan mélyről sértett visítás tört elő belőle. – Különb is... ez... ez tanácsosi hajó... Talán nem... látták... a jelzéseinket? Diplomáciai... küldetésben vagyunk.

– Pokolba a küldetésekkel! – mennydörögte Vader. – Hol vannak az adatok?! – Tovább fokozta a szorítást; a nyilvánvaló fenyegetést nem lehetett félreérteni.

Amikor végre válaszolt, a tiszt hangja nem volt már más, csak elfúlt suttogás:

– Egyedül... egyedül a parancsnok... tudja.

– A hajótok az Alderaan rendszer címerét viseli! – üvöltötte Vader és torz vízköpőre emlékeztető légzőrostélyával még közelebb hajolt. – A királyi család tagjai közül van valaki a fedélzeten? Kit viztek? – a vaskos ujjak szorosabbra zárultak, a tiszt egyre kétségbeesettebben küszködött. Utolsó szavai már tompán, valahonnan nagyon mélyről törtek elő, értelmetlen motyogásba fúlva.

Vader elégedetlen volt. Bár a keze között kínlódó alak iszonyú, visszavonhatatlanul végérvényes mozdulattal ellankadt, a vasmarok addig szorította, amíg vérfagyasztó hangok nem hallatszottak: az elroppanó csontok zenéje, akárha kutya játszik egy pléhdarabbal. Művét befejezván undorral fújtatott egy nagyot, s a halott férfi ernyed bábfiguráját nagy ívben a szemközti falhoz vágta. Jó néhány császári katonának kellett félrehajolnia, hogy még idejében kitérjenek a rettenetes lövedék útjából.

A feltornyosuló alak váratlanul sarkon fordult, s a császári tisztek parányira zsugorodtak attól az iszonyatos, szobor merevségű pillantástól.

– Szedjétek szét ezt a hajót darabjaira, atomjaira, amíg meg nem találjátok azokat az adatokat. Ha pedig utasok kerülnének elő, élve hozzátok elé! – rövid szünetet tartott,

aztán hozzátette még: – Gyerünk!

A tisztek és a katonák szinte felbuktak a nagy sietségben, hogy minél előbb tisztuljanak onnan – nem feltétlenül Vader parancsait végrehajtandó, csak hogy minél távolabb kerüljenek a nyomasztó alaktól.

* * *

Artu Detu végül is egy elhagyott folyosón állt meg, amelyet láthatóan elkerült a harc és a füst. Itt érte utol az izgatott, megzavarodott Thripio.

– Végigrángattál a fél hajón, teljesen értelmetlenül... – tört ki, s közben elhűlve nézte, ahogy a köpcös kis robot kinyújtja az egyik karmos végtagját, s az egyik mentőegység fedélzeti ajtajáról lepattintja a plombát. Azon nyomban kigyulladt egy vörös jelzőfény, s a folyosón megszólalt egy mély hangú sziréna.

Thripio vadul kapkodta a fejét jobbra–balra, de a folyosón semmi se mozdult. Amikor visszafordult, Artu már javában kászálódott befelé a kényelmetlen mentőkabinba. A kabint éppen akkorára tervezték, hogy néhány ember elférjen benne, gépekre senki se gondolt. Artu is eleget vesződött, míg végül sikerült begyömöszölnie magát a szűk kis fülkébe.

– Hé! – kiáltotta figyelmeztetően az elképedt Thripio. – Neked tilos oda bemenni! Az az embereknek van fenntartva. Arról talán még meggyőzhetjük a császáriakat, hogy a lázadók semmit se programoztak belénk, s hogy értékesebbek vagyunk annál, semhogy összetörjenek, de ha valaki meglát ott bent, akkor kész. Azonnal gyere ki!

Artúnak végre–valahára sikerült betuszkolnia hordótestét a parányi műszerfal mögé. Kissé félrebillentette a törzsét, s vonakodó barátja felé fordulva megeresztett egy adagot a szokásos csiripelésből.

Thripio fülelt. Ezzel az ő bronzfejével nem lehetett homlokot ráncolni, de azért sikerült neki nagyon hasonló benyomást keltenie.

– Küldetés...? Miféle küldetés? Miről beszélsz egyáltalán? Olyanokat mondasz, hogy az ember már–már azt hinné, egyetlen integrált logikai áramkör sem maradt épen benned. Nem... elég volt a kalandokból! Igenis megpróbálkozom a császáriakkal és nem szállok be oda.

Dühös, élesen pengő elektronikus hang jött válaszul az Artu egységből.

– Te! Engem te ne hívj esztelen bölcselőnek! – vágott vissza Thripio. – Te felfújt, dagadt kis pojáca!

Thripio még hatásosabb replikán törte a fejét, amikor egy robbanás szabályosan elsöpörte a folyosó hátsó falát. Porfelhő kavargott, fémtörmelék sivított el a szűk mellékjáratban, s az első detonációt azon nyomban a láncreakcióként terjedő robbanások döreje követte. A felszakított fal belsejéből mohón csaptak ki a lángok, a fényük visszaverődött Thripio bronzbőrének még megmaradt néhány érintetlenül sima foltjáról.

A langaléta robot még egy pillanatig tétozva, s elektronikus nyelven valami olyasmit mormogott, hogy lelkét a Sötétség Urának ajánlja; azzal bevágódott a mentőegységbe.

– Ezt még megbánom – dörmögte maga elé most már hallhatóan, miközben Artu működésbe hozta a biztonsági ajtó zárját mögötte. A kisebb robot elfordított néhány kapcsolót, felkattintott egy fedőlapot és egy bizonyos sorrendben megnyomott három gombot. A lerobbanó rögzítőreteszek mennydörgésétől övezve, a mentőegység elvált a tönkrelőtt cirkáló törzsétől.

* * *

Amikor a hírközlőn megjött az üzenet, hogy a lázadók hajóján végképp felmorzszolták a maradék ellenállást is, a császári cirkáló kapitányának nagy kő esett le a szívéről. Jólesően elernyedve figyelte, mi zajlik a foglyul ejtett járművön, amikor odakiáltott neki az egyik ütegparancsnok. Belépve a lövegállásba, a kapitány a hajó környezetét mutató körkörös képernyőre nézett, s egy parányi pontot vett észre rajta, ahogy az alant izzó bolygó felé halad.

– Újabb mentőegység, uram, most startolt. Mi a parancs? – A tüzértiszt keze tétova mozdulatával a számítógép–vezérlésű löveg kapcsolója felé nyúlt.

A kapitány, abban a magabiztos tudatban, hogy a helyzet korlátlan ura, s hogy félelmetes tüzerő van a keze alatt, könnyed közönnyel tanulmányozta a mentőegységet nyomon követő monitorok jelzéseit. Mindegyik üresen kékllett.

– Főlöszleges tüzelnie, Hija hadnagy. A műszerek szerint nincs élőlény a fedélzetén. A mentőegység kilövőszerkezete nyilván rövidzárlatot kapott vagy helytelenül programozták. Ne pocsékolja az energiát. – azzal sarkon fordult, hogy jóleső elégedettséggel tovább nézze a lázadó hajóról átváramló foglyokról és hadianyagról kiírt jelentéseket.

* * *

A sorozatban robbanó válaszfalak és a bélként kiomló szikrázó vezetékek bizarr fényvillanásai visszaverődtek a rohamosztag parancsnokának páncéljáról, ahogy ott állt, s az eléje táruló folyosót pásztázta a tekintetével. Éppen hátra akart fordulni, szólni a társainak, hogy zárkózzanak föl, amikor apró mozgásra lett figyelmes. Az a valami mintha az átjáró oldalán levő alacsony bemélyedések egyikében kuporgott volna. Lövésre készen felemelte a pisztolyát, óvatosan néhány lépést tett előre, s belesett a mélyedésbe.

Odabent törékeny, tetőtől talpig hófehérbe öltözött, reszkető alak lapult a bemélyedés falához, s tágra nyitott szemmel a katonára meredt. A harcos csak most fogta föl, hogy egy fiatal nővel áll szemben, aki feltűnően emlékeztet arra a személyre, aki alighanem a leginkább érdekli a fekete lovagot. A katona elvigyorodott sisakrostélyá mögött. Micsoda szerencsés találkozás! Ezért biztosan kitüntetésre terjesztik fel.

A sisak védelmében kissé félrefordította a fejét, hogy a beépített mikrofonon át a többiek is hallják, amit mond.

– Megvan a kicsike! – kiáltott oda a háta mögött állóknak. – Készítsétek elő a kábító pi...

Nem tudta befejezni a mondatot, ahogy a remélt kitüntetés is elmaradt. Abban a pillanatban, ahogy a figyelme a mikrofon felé fordult, a leányról elképesztő gyorsasággal tűnt el a reszketés. Az energiapisztoly, amit előzőleg a háta mögé dugott, most előrelendült és a leány kiontott a rejtekhelyről.

A katona, aki volt olyan balszerencsés, hogy rátalált, esett el elsőként, a fejéből csak olvadt csont– és fémmassza maradt. Ugyanez a sors várt a másik páncélos alakra is, aki közvetlenül utána érkezett. Akkor azonban fényes, kék energiamező érintette meg a fiatal nő oldalát, aki azon nyomban a padlóra rogyott, még mindig vadul szorítva a pisztolyt parányi markában.

Fémes ruhájú alakok tódultak köréje. Egyikük, akinek a karján alacsonyabb tiszt rangjelzés volt látható, letérdelt, s a hátára fordította a heverő testet. Gyakorlott szemmel vizsgálta a bénult alakot.

– Nemsokára rendbe jön. – állapította meg végül, s az alárendeltjeire nézett. – Jelentsétek Vader lovagnak.

* * *

Thripio az aprócska kabinablakon át megbabonázva nézte a Tatuin forró, sárgásan vibráló gömbjét, ahogy a bolygó feltartóztatlanul szívta magába a parányi mentőkabint. Tudta, hogy valahol messze mögöttük lassan láthatatlanná zsugorodik a szétlőtt hajó és a császári cirkáló.

Ennek csak örült. Ha sikerül netán egy civilizált város közelében szállniuk, majd keres valami derűs légkörű, elegáns elfoglaltságot, valamit, ami jobban megfelel az ő helyzetében levő, nagy gyakorlattal rendelkező munkaerőnek. Egyszerű gép léteire éppen eléggé megviselték az utóbbi hónapok izgalmai, az a sok zűrzavaros esemény.

De itt még egyelőre nem tartottak, mert ahogy Artu vaktában nyomogatta a műszerfal gombjait, az sok mindennel kecsegtetett, csak sima szállással nem. Thripio némi aggálllyal szemlélte tömzsi társát.

– Biztos vagy benne, hogy tudod kezelni ezt a micsodát?

Artu mindössze egy diplomatikus fütttyel válaszolt, ami kevéssé csillapította a nyugább robot felkorbácsolt idegállapotát.

MÁSODIK FEJEZET

A régi telepes mondás szerint az ember hamarabb kiégetheti a szemét, ha a tekintetét a Tatuin nap perzselte pusztaságaira szegezi, mint ha egyenesen a bolygó két hatalmas ikernapjába bámul, olyan átható és erőteljes sugárzás verődött vissza azokról a végtelen síkokról. A sugárzás ellenére élet jöhetett és jött is létre a réges–rég kiszáradt tengerek medrében maradt homoksivatagokon. Ehhez azonban okvetlenül szükség volt egyvalamire: vízre.

A Tatuin vize mindazonáltal emberi célokra nem volt könnyen hozzáférhető. A légkör csak vonakodva adta ki magából a csapadékot. A nedvességet úgy kellett kicsikarni a kegyetlenül kék égtől – kiimádkozni, kipréselni, lecsalogatni a szomjazó felszínre.

A barátságtalan síkság egyik enyhén kiemelkedő pontján két alak állt, akiknek éppen ezt a nedvességet kicsalogatni volt a legfőbb gondjuk. Kettejük közül az egyik merev volt és fémes testű – egy szilárdan álló páragyűjtő berendezés, amely biztosan megvetette a lábát a homokréteg alatt kezdődő sziklás talajban. Mellette a másik alak jóval mozgékonyabbnak látszott, habár őrá is ugyanolyan erővel záporoztak az intenzív napsugarak.

Luke Skywalker éppen kétszer annyi idős volt, mint a tízéves páragyűjtő, a helyzete mindazonáltal kevésbé volt biztonságos. Jelenleg azzal volt elfoglalva, hogy halkan káromkodva szidta a hőingadozás–mérő makrancoskodó szelepbeállítóját. Időnként félretette a megfelelő szerszámot és türelmét veszítve nagyokat csapott a szerkezetre. Nem mondhatni, hogy bármelyik módszer eredményes lett volna. Luke biztos volt benne, hogy a páragyűjtőkhöz használatos kenőanyag csábító, olajos csillogásával néhány csikorgó, apró homokszemcsét szippantott magába; ettől akadhatott el a szerkezet. Luke letörölte a verejtéket a homlokáról és egy pillanatra fölegyenesedett. Könnyű szellő túrt bozontos üstökébe, s meglibbentette a buggyos munkatunikát, ahogy Luke ott állt, farkasszemet nézve a szerkezettel. Nincs értelme haragudni rá, nyugtatgatta magát. Hiszen csak oktalan gép.

Miközben Luke a maga bajával volt elfoglalva, megjelent egy harmadik figura; buzgón előlépett a páragyűjtő mögül, s ügyetlen mozdulatokkal elkezdett matatni az elromlott részen. Egy Treadwell típusú robot volt: hat karja közül csak három működött, s azokat is jobban elnyűtte már a használat, mint Luke lábán a csizmát. A gép bizonytalan, el-elakadó mozdulatokkal járt.

Luke szomorúan szemlélte, azután felpillantott az égre. Nyoma sem volt felhőnek, s Luke pontosan tudta, hogy amíg ilyen száraz marad az idő, a páragyújtó sem fog működni. Már azon volt, hogy megpróbálja még egyszer, amikor a szeme megakadt egy erőteljes fényvillanáson. Muníciós övéből villámgyorsan előrántotta gondosan tisztán tartott elektronikus távcsövét, s a lencséket az ég felé fordította.

Hosszú pillanatokig fürkészte a mennybölt, s szívből kívánta, bárcsak komoly távcső volna nála e helyett a vacak helyett. Egyre csak bámult, s közben a páragyújtó, a hőség és a napi munka mind feledésbe merült. Aztán a távcsövet hirtelen mozdulattal visszadugta az övébe, sarkon fordult, s a terepsikló felé iramodott. Félúton a jármű felé valami az eszébe juthatott, mert hátrafordult.

– Nyomás! – kiáltotta türelmetlenül. – Mire vársz? Kapd össze magad!

A Treadwell elindult felé, habozva megállt, aztán elkezdett pörögni a tengelye körül, az eresztékeiből füst pöfögött. Luke további utasításokat kiáltott oda neki, végül megvetően legyintve feladta, mert rájött, hogy itt alighanem többre lenne szükség, mint szavakra, ha ismét mozgásra akarja serkenteni a Treadwellt.

Luke egy pillanatig tétozott, vajon otthagyja-e a gépet, de – győzködte magát – látható, hogy létfontosságú alkatrészek mentek tönkre benne. Így hát bevágódott a terepsiklóba, amitől a nemrég megjavított lebegtetőjű gépezet vésszesen oldalra billent, egészen addig, amíg Luke a műszerfal mögé csusszanva egyensúlyba nem hozta a járművet. A könnyű kis szállítóeszköz, ahogy ismét egyenesbe jött, nem sokkal a homokos talaj fölött stabilizálódott, akár egy csónak a viharos tengeren. Luke alaposan odatett a motornak, amely kínjában felbődült, s ahogy a gép nekilódult a távoli Anchorhead városa felé, a homok magasra szökött a turbinák nyomában.

Luke háta mögött az égő robot fekete füstje még egyre kígyózott a kristálytisza sivatagi égbolt felé, akár valami szálnalmas jelzőtűz füstje. Mire visszatér, minden bizonnyal csak hűlt helyét találja. A Tatuin végtelen sivatagaiban nemcsak a húsnak, de a fémnek is voltak dögevei.

* * *

A Tatu-I és -II ikernap által fakóra szívott kő- és fémépítmények szorosan egymáshoz bújnak, legalább annyira védelemért, mint amennyire a társaság kedvéért: ez a messzire húzódó épületsor volt Anchorhead földműves–település.

A porlepte, kövezetlen utcákon tökéletes nyugalom uralkodott. Nem hallatszott más, csak a bársonylegyek unott zizegése a betonépületek repedezett ereszcsergőiben. Valahol kutya ugatott, egyetlen jeléül, hogy a település lakott, míg meg nem jelent egy magányos öregasszony is. Elindult az út túlsó oldalára, fémszálás napkendőjét szorosan maga köré csavarta.

Valami arra készítette, hogy felnézzen, fáradt szeme a messzeségbe kémlelt. A távolról érkező hang hirtelen felerősödött, ahogy az egyik sarok mögül egyszerre csillogó, négyszögletes szerkentyű dübörgött elő. Az öregasszony szeme majd kiugrott ijedében, látván, hogy a jármű szinte egyenesen feléje tart, a legcsekélyebb szándékot sem mutatva, hogy kitérjen. Botorkálva menekült előre.

Levegő után kapkodva, dühösen rázta az öklét a távolodó terepsikló felé és felemelte a hangját, hogy túlkiabálja az elenyésző robajt.

– A fene az ilyen kölykökbe, hogy mikor tanulnak már meg fékezni!

Lehetséges, hogy Luke látta az asszonyt, de hallani nem hallotta. Ugyanis egész mással volt elfoglalva: éles kanyarral befordult egy alacsony, hosszú vasbeton szín mögé, s hirtelen fékezve megállt. Az épület tetején és oldalán kábelek és huzalkötegek dudorodtak. A Tatuin irgalmatlan homokja dermedt, sárga hullámtarajokban tört meg a falak tövében.

Senkinek se jutott eszébe, hogy eltakarítsa onnan. Minek? Másnap ugyanúgy talált volna mindent.

Luke félrelökte a tolóajtót és elkurjantotta magát:

– Hé!

A gépszín rozoga irányítópultja mögött szerelőruhában egy tagbaszakadt fiatalember ült, szétterpesztett lábbal. A bőrét vastagon borította a napolaj, nehogy leégjen. Az ölében ülő lánynak a bőrét ugyanezzel az olajjal kenték be, de a kezelt felületből jóval nagyobb darabok látszottak. Érdekes módon még a testére száradt izzadság is jól állt neki.

– Hé, mindenki! – kiáltotta el magát ismét Luke, tekintve, hogy az első kiáltással, mondhatni, mérsékelt hatást ért el. Aztán elszaladt a szín túlsó végébe, a szerszámos kamra felé, miközben a szerelő, még mindig félálomban, végighúzta a keze fejét a száján, s azt dörögte maga elé:

– Nem valami ifjú süvölvény süvöltött el erre?

A lány az ölében nagyot, érzéket nyújtózott, amitől viseltes ruhája félrecsúszott, további izgalmas bőrfelületeket tárva fel.

– Áá. – ásította közönyös torokhangon. – Csak a Sajtkukackára jött rá megint a roham.

Deak és Windy egyszerre nézett fel az elektronikus biliárdjátékból, amikor Luke berontott a helyiségbe. Az öltözetük nagyon hasonlított a Luke-éhoz, csak valamivel jobban állt rajtuk, s kevésbé volt elnyűtt.

Sokkal szembetűnőbb volt azonban az a különbség, amely a három fiatalember és az asztal túlsó végén helyet foglaló magas, jóképű játékos között mutatkozott. Gondosan nyírt hajával, méretre szabott egyenruhájában úgy virított köztük, mint pipacs a zabtáblában. A három fiatalember háta mögül halk zümmögés hallatszott: egy javító robot dolgozott türelmesen a gépállomás felszerelésének valamelyik törött darabján.

– Ébredjete már, fiúk! – kiáltotta Luke izgatottan. Csak akkor vette észre az egyenruhás férfit. A csodálkozástól hirtelen elkerekedett a szeme, ugyanebben a pillanatban a másik is felismerte őt.

– Biggs!

A férfi arca valami vigyorfélére görbült.

– Helló, Luke! – Aztán melegen megölelték egymást.

Luke végül hátralépett és leplezetlenül bámulta a másik egyenruháját.

– Nem tudtam, hogy itt vagy. Mikor érkezted?

A másik hangjából kicsendülő magabiztosság már-már az önteltség határát súrolta.

– Nemrég. Gondoltam, megleplek egy kicsit, nagyokos. – körbemutatott a helyiségben.

– Azt hittem, itt talállak a másik két naplopóval. – Deak és Windy elmosolyodott. – Az eszembe se jutott, hogy dolgozol. – fesztelenül felnevetett, azzal a sajátságos nevetéssel, aminek csak kevesen tudtak ellenállni.

– Hát, ami azt illeti, nem sokat változtál az akadémián. – jegyezte meg Luke. – Nagyon hamar visszajöttél. – elkomolyodott az arca. – Te, csak nem... mondd csak, megkaptad te a tisztí kinevezésed?

Volt valami kitérő hangsúly a hangjában, ahogy Biggs, a tekintetét félrefordítva végül megszólalt:

– Hát persze hogy megkaptam. Épp a múlt héten szegődtem el a Rand Ecliptic nevű teherszállító hajóra. Biggs Darklighter első tiszt, szolgálatára! – peckesen tisztelgett, félig komolyan, félig viccelődve, s az ajkára ismét kiült az az önelégült s mégis lefegyverző mosoly.

– Azért jöttem vissza, hogy mindnyájatoktól elköszönjek, ti szerencsétlen szárazföldi patkányok. – mindannyian jóízűen nevettek, amíg Luke-nak hirtelen eszébe nem jutott, hogy miért jött haza olyan ész veszejtve az imént.

– Majdnem elfelejtettem – mondta nekik és ismét hatalmába kerítette korábbi izgatottsága –, valami csata folyik itt, a mi rendszerünkben. Gyertek, nézzétek meg.

– Remélem, ez a mostani nem a szokásos mesebeli csatáid egyike, Luke. – mondta Deak rosszkedvűen félrehúзва a száját. – Nem eleget ábrándoztál már? Felejtsd el.

– Hogyhogy felejtsem el, hát nem érted? Komolyan beszélek: tényleg csata van.

Némi könyörgéssel, némi taszigálással nagy nehezen sikerült rávennie a gépállomás személyzetét, hogy kimenjenek vele az erős napfényre. Camie különösen rühellte a dolgot.

– Megbánod, ha potyára cipeltél ki, Luke! – figyelmeztette a lány, s közben igyekezett beárnyékolni a szemét a sugárzás elől.

Luke már a szeméhez is illesztette a távcsövet, s az eget fürkészte. Nem telt bele egy perc sem, s megállapodott egy ponton.

– Ugye megmondtam! – erősködött. – Ott vannak, ni!

Biggs odalépett mellé, s a távcsőért nyúlt, miközben a többiek a pusztá szemüket erőltették. Egy apró igazítás a lencsén elégnék bizonyult ahhoz, hogy Biggs megfelelő nagyításban lássa az égbolt sötétkéjére kirajzolódó két ezüstös pöttyöt.

– Ugyan már, nagyokos, szó sincs itt csatáról. – mondta végül, s leeresztve a távcsövet, gyöngéden a barátjára nézett. – Egyszerűen ott ülnek. Két hajó, nem vitás; biztosan átrakodnak, mivel a Tatuinnak nincs orbitális úrállomása.

– De értsd meg, korábban nagy lövöldözés volt. – tette hozzá még Luke. Kezdeti lelkesedése alaposan megcsappant tapasztaltabb barátja megsemmisítő véleményétől.

Camie kikapta a távcsövet Biggs kezéből, amely a hirtelen mozdulattól az egyik tartóoszlophoz koccant. Luke villámgyorsan elvette tőle, s aggodalmaskodva forgatta, nem sérült-e meg.

– Csak finoman, hallod-e!

– Ne ess már úgy kétségbe, Sajtkukac. – gúnyolódott a lány.

Luke fenyegetően elindult felé, aztán hirtelen megtorpant, ahogy a tagbaszakadt szerelő könnyedén közéjük lépett, s Luke–ot megtisztelte egy figyelmeztető vigyorral. Luke habozott, aztán megrántotta a vállát.

– Nem győzőm eleget mondani neked, Luke – szólalt meg a szerelő az olyan ember hangján, aki már belefáradt, hogy unos–untalan ugyanazt a kézenfekvő dolgot ismételgesse –, hogy a felkelés tőlünk messze zajlik. Kétlem, hogy a császárság egyáltalán harcba bocsátkozna ezért a rendszerért, ha arra kerül a sor. Hidd el nekem, úgy hiányzik nekik a Tatuin, mint púp a hátukra.

Mielőtt Luke valami választ motyoghatott volna, hallgatósága elkezdett visszaszállingózni a színbe. Fixer átölelte Camie–t és Luke maflaságán vihogtak. Még Deak és Windy is egymás közt sutyorogtak – nem vitás, hogy róla, gondolta Luke.

Lassan ő is elindult utánuk, de azért még egyszer hátrapillantott, föl, a két távoli pöttyre az égen. Abban azért biztos volt, hogy tényleg látta a két hajó közt cikázó fénysugarakat. És az is biztos, hogy nem a Tatuin napjainak a fényét verte vissza az a két acéltest.

* * *

A kötelék, amellyel a lány kezét hátrakötötték, igen primitív, bár célszerű eszköz volt. Rendes körülmények között aligha szenteltek volna egy apró termetű női fogolynak ily fokozott éberséget az állig felfegyverzett osztag katonái, most azonban tudták, hogy az életük függ attól, biztonságban megérkeznek-e vele a célhoz.

Mindazonáltal, amikor a lány szándékosan lelassította a lépteit, kiderült, hogy foglyul ejtői azért szívesen bántalmazták egy kicsit. Az egyik fegyveres durván hátba taszította, amitől majdnem felbukott. Hátrafordult és gyilkos pillantást vetett a goromba katonára. De,

hogy a pillantás milyen hatást váltott ki, nem tudhatta, mert a katona arca tökéletesen rejtve maradt a páncélsisak mögött.

Az előcsarnokban, amelybe most értek fel, még mindig terjengett a füst, ami a hajó oldalába ütött lyuk parázsló pereméből áradt. Mozgatható függőfolyosót csatlakoztattak hozzá, s a fénykör az alagút túlsó végében jelezte, hogy a folyosó a lázadók hajója és a cirkáló közötti úrt hidalja át. A lány az átjáróról visszafordította a fejét, s közben egy árnyék magasodott fölé, amitől elállt a lélegzete, máskor rendíthetetlen önuralma ellenére.

Darth Vader fenyegető tömege volt az, amely fölé magasodott, az ő vörös szeme villogott az ocsmány légzőrostély mögött. Alig láthatóan megrándult az arca – ennyi volt mindössze a leány reakciója. És amikor megszólalt, cseppet sem remegett a hangja:

– Hát persze, Darth Vader... tudhattam volna. Csak ön lehet ilyen vakmerő... és ostoba. Nos, hát ezt nem fogja szó nélkül lenyelni a császári szenátus. Ha megtudják, hogy ön megtámadott egy diplomáciai kül...

– Leia Organa szenátor. – dörmögte halkán Vader, ahhoz azért elég hangosan, hogy a hangja elnyomja a lány tiltakozását. Abból, ahogyan élvezettel ízelgetett minden egyes szótagot, nyilvánvaló volt, mennyire örül, hogy a lány előkerült.

– Ne próbáljon rászedni engem, fenség. – folytatta vészjóslóan. – Ön ezúttal egyáltalán nem holmi irgalmas küldetést teljesít. Önök átlépték egy zárt rendszer zónahatárát, a fülük botját se mozgatták a számtalan figyelmeztető jelzésre, s tökéletesen figyelmen kívül hagyták a felszólításokat, hogy forduljanak vissza, amíg aztán már mindegy is volt.

Az irdatlan fémkoponya, most közelebb hajolt.

– Tudomásom van róla, hogy abból a rendszerből néhány kém több ízben információkat sugárzott az önök hajójának. Amikor bemértük ezeket az adásokat és azonosítottuk a feladókat, ezek az emberek azt a szánalmas dicsőséget választották, hogy végezzenek magukkal, mielőtt kérdőre vonhattuk volna őket. Tudni akarom, mi lett ezekkel az adatokkal!

Sem Vader szavainak, sem zord jelenlétének nem volt különösebb hatása a lányra.

– Fogalmam sincs róla, hogy miről locsog itt! – vágott vissza félrefordítva a fejét. – A szenátus tagja vagyok, diplomáciai küldetésben, hogy...

– Hogy csatlakozzon a Felkelők Szövetségéhez. – vágott a szavába vádlóan Vader. – Tehát ön is áruló. – a mellette álló tisztre pillantott. – Elvezetni!

A lány feléje köpött, s a köpet sisteregve ért célba a még mindig forró harci vértelen. A fekete lovag szóltanul letörölte, s leplezetlen érdeklődéssel nézett a lány után, akit a katonák az átjárón át a cirkálóba kísértek.

Vader figyelmét most egy parancsnoki rangjelzést viselő, magas, karcsú katona vonta magára, aki odalépett hozzá.

– Veszélyes fogva tartani. – kockáztatta meg a parancsnok, szintén a kis csoport után tekintve, amely lassan eltűnt a cirkáló gyomrában. – Ha netán kitudódik az ügy, komoly nyugtalanságot okozhat a szenátusban. Amellett rokonszenvet ébreszthet a felkelők iránt. – a parancsnok felnézett a kiismerhetetlen fémarcba, aztán könnyedén hozzátette még: – Helyesebb lenne nyomban likvidálni.

– Nem. A legfőbb feladat most az, hogy meghatározzuk a rejtett bázisuk helyét. – válaszolta fesztelenül Vader. – A lázadók összes kémje elpusztult, általunk vagy a saját keze által. Ennélfogva jelenleg ő a megoldás egyetlen kulcsa. Az a szándékom, hogy mindent kiszedjek belőle, amit csak lehet. Ha majd szükségesnek látom, likvidáljuk, de előbb megtudom az ellenséges bázis koordinátáit.

A parancsnok elbiggyesztette az ajkát, enyhén megcsóválta a fejét, talán némi együttérzéssel a lány iránt.

– Előbb fog meghalni, mint hogy kiadjon bármilyen információt.

– Bizza csak rám. – válaszolta vérfagyasztó közönnyel Vader. Egy pillanatig elgondolkozott, aztán így folytatta: – Bocsássanak ki széles sávú vészjelzést. Jelezzék benne, hogy a szenátor hajója váratlan meteorviharba került, az ütközés elkerülhetetlen volt. A fekete doboz adataiból arra lehet következtetni, hogy az elhárítópajzsok a túlterheléstől felmondták a szolgálatot, s a meteorok valósággal szitává lyuggatták a hajó törzsét, amitől a belső atmoszféra mintegy kilencvenöt százaléka megszökött belőle. Tudassák az apjával és a szenátussal, hogy a fedélzeten mindenki életét veszítette.

Halálra fáradt katonákból álló osztag masírozott oda eltökélten a parancsnokhoz és a fekete lovaghoz. Vader várakozóan nézett rájuk.

– A keresett információk nincsenek a hajó fedélzetén. A hajó adatbankja sem tartalmaz használható információt, mindent kitöröltek belőle. – darálta gépiesen az ügyeletes tiszt. – Nincs jele annak sem, hogy a támadás kezdete óta a hajó bármilyen kifelé irányuló adást sugárzott volna. A harc során csak egy feltehetőleg hibásan működő mentőegység hagyta el a hajót, de az akkor eszközölt mérések szerint nem voltak élőlények a fedélzetén.

– Igen, nincs kizárva, hogy tényleg hibásan működött az a mentőkabin. – tépelődött Vader. – De lehet, hogy épp abban voltak az adatok. Az adattárolók nem élőlények. Tegyük fel, hogy egy bennszülött netán megtalálná őket, biztos, hogy fogalma sincs róla, milyen fontosak azok az adatok: alighanem letörli őket saját használatra. De azért...

– Küldjenek le egy különítményt és szerezzék vissza az adathordozókat, ha ott vannak, vagy szerezzenek bizonyosságot arról, hogy nem is voltak ott. – adta ki végül a parancsot a parancsnoknak és a vigyázzban álló ügyeletes tisztnek. – És csak semmi felhajtás: fölöslegesen magunkra vonni a figyelmet, akármilyen ócska, isten háta mögötti bolygó is ez.

Amikor az ügyeletes tiszt és a katonák elvonultak, Vader ismét a parancsnokhoz fordult.

– Párolgassák el ezt a roncsot, ne hagyjunk nyomot magunk után. Ami pedig azt a mentőkabint illeti: nem vállalhatom a kockázatot, mert nem vagyok benne biztos, hogy hibásan működik. Azok az adatok, amelyek esetleg benne vannak, túlságosan nagy kárt okozhatnak nekünk. Személyesen foglalkozzon ezzel a dologgal, parancsnok. Ha azok az információk mégiscsak léteznek, mindenáron vissza kell szerezni vagy meg kell semmisíteni őket. – érezni lehetett az elégedettséget a hangjában, ahogy hozzátette: – És ha ezt is elintézzük és a szenátor is a kezünk között van, akkor már gyerekjáték lesz a végére járni ennek a nevetséges felkelésnek.

– Úgy lesz, ahogy parancsolja, Vader lovag. – hajtotta meg magát a parancsnok. Azzal mindketten beléptek a cirkálóhoz vezető függőfolyosóba.

* * *

– Micsoda sivár egy hely!

Thripio óvatosan hátrafordult, s visszapillantott a félig homokba ágyazódott mentőkabinra. Belső giroszkópjai még mindig bizonytalankodtak a kemény landolás okozta megrázkódtatástól. Jó vicc, landolás! Ezt a földrengést, amit Artu okozott, landolásnak hívni, hízelt volna ránézve.

Másrészt viszont – gondolta – inkább hálásnak kellene lennem neki, hogy egyáltalán egy darabban értünk le. Ámbár – morfondírozott magában, miközben a barátságtalan tájat fürkészte – nem biztos, hogy jobban jártak azzal, hogy lejöttek, mint ha ott maradtak volna a foglyul ejtett cirkálón. A horizont egyik oldalát végig magas homokkő fennsíkok zárták el. Az összes többi irányban végtelenbe vesző sorban homokdűnék, akár egy távolba nyúló irdatlan sárga fogsor. A homoktenger egybeolvadt az égből ömlő sárga sugárzással; lehetetlen volt megmondani, hol végződik az egyik és hol kezdődik a másik.

Ahogy a két robot távolodott a kabintól, a nyomukban finom szemcsés homokfelhő emelkedett a magasba. A járműnek, amely feladatát maradéktalanul teljesítette, most már

semmi hasznát sem vehették. Egyik robotot sem tervezték ilyen talajon való mozgásra, így hát csak nehezen haladtak a süppedős felszínen.

– Úgy látszik, minket is csak azért teremtettek, hogy szenvedjünk. – nyögte Thripio mélységes önsajnálathoz feledkezve. – Micsoda pocskék élet! – összerándult, mert a jobb lábában valami megcsikordult. – Jobb lesz pihennem egy kicsit, mielőtt darabokra hullok. A belső részeim még nem heverték ki azt a fejre állós becsapódást, amit te landolásnak hívsz.

Meg is állt, de Artu csak ment tovább. A tömzsi kis automata éles szögben elfordult és a legközelebbi platótányér pereme felé poroszkált lassan, de azért határozottan gördülve előre.

– Hahó! – kiáltotta Thripio. Artu azonban rá se hederített, csak nyomult egyre tovább. – Hová mész, nem hallod?

Erre Artu megállt és elektronikus magyarázatba kezdett, amire Thripio kimerülten nekilódult és a nyomába szegődött.

– Hát én pedig arra nem megyek! – jelentette ki Thripio, amikor Artu befejezte a mondanivalóját. – Túl sziklás arrafelé. Ebben az irányban sokkal könnyebb – mutatott más irányba, a sziklától távolabb. Fémkarjával ócsárlóan hadonászott a magas fennsík felé.

– Ugyan miből gondolod, hogy arrafelé települések vannak?

Válaszul hosszú füttyjel érkezett valahonnan Artu belsejéből.

– Ugyan, hagyjuk a nagyképű műszaki locsogást! – csattant fel Thripio. – Elegem van már a döntéseidből.

Artu csipogott egyet.

– Helyes, menj csak, amerre akarsz. – hagyta jóvá nagyvonalúan Thripio. – Nem kell hozzá egy nap se és a homokban rekedsz, te rövidlátó ócskavasrakás. – azzal megvetően taszított egyet az Artu egységen, amitől a kisebb robot valósággal leszánkázott a közeli homokdombon. Nagy keservesen sikerült valahogy lábra állnia, de addigra Thripio már el is indult a vakító, összefolyó látóhatár felé és a válla fölött visszapillantva csak ennyit mondott: – Vigyázz, nehogy eszedbe jusson, hogy kövess és segítségért rimázkodj – fenyegetőzött –, mert úgyse segítek rajtad!

A dűne pereme alatt eközben Artu végre összeszedte magát. Egy pillanatig még egy helyben maradt, hogy az egyik karjával megtisztítsa egyetlen elektronikus szemét. Azután kitört belőle egy ugyancsak elektronikus sikoly, ami ha nem is egészen, de már-már emberi dühkitörésre emlékeztetett. Aztán zümmögött valamit, mintha magamagát nyugtatgatná, sarkon fordult, s vánszorogva elindult a homokkőszikrek felé, mintha mi sem történt volna.

Néhány óra múlva a végsőig kimerült Thripio, akinek a belső termosztátja már addig is olyan túlterhelést viselt el, hogy bármelyik pillanatban végképp felmondhatta a szolgálatot, mászott kétségbeesetten az előtte tornyosuló homokdomb teteje felé, remélvén, hogy az utolsó akadály áll előtte. Nem messze tőle megfakult kalciumoszlopok, akár a támpillérek; valami hihetetlen méretű vadállat megsárgult csontjai szolgáltak feltűnő, bár nem sok jóval kecsegtető tájékozási pontul. Felérve a homokdűne peremére, Thripio várakozásteljesen pillantott előre. A remélt emberi civilizáció zöld foltjai helyett azonban csak néhány újabb tucat homokdűne tárult a szeme elé, szakasztott olyan alakúak s pontosan annyi reménnyel kecsegtetőek, mint az, amelyiknek éppen a tetején állt. A legtávolabbi még magasabbra tornyosult a messzeségben, mint az, amelyiket épp az imént mászott meg.

Thripio megfordult és visszanézett a most már távolba vesző sziklás fennsík felé, amely a felfelé szálló meleg és a távolság torzító hatásától lassan felismerhetetlenné vált.

– Te rövidzárlatos törpe. – motyogta maga elé. Még most sem vallotta be magának, hogy talán, esetleg, mégiscsak igaza lehetett az Artu egységnek. – Ezt is neked

köszönhetem. Te bosszantottál úgy föl, hogy végül mégis erre jöttem, de nem baj, te se jársz jobban!

„Meg én se, ha azonnal nem megyek tovább.” Így hát haladéktalanul tett egy lépést előre és nyomban hallotta is, ahogy tompán megnyikordul valami az egyik lábízületében. Pokoli elektronikus félsz kerítette hatalmába, lehuppant a homokba és nekilátott, hogy kipiszkálja a forgók közé szorult homokszemcséket.

„Esetleg mehetek tovább ebben az irányban – biztatta magát. – Vagy el kell ismernem, hogy kivételesen hibásan döntöttem, akkor pedig a leghelyesebb, ha megpróbálom utolérni Artu Detút.” Egyik lehetőség sem nyerte el igazán a tetszését.

Volt azonban harmadik lehetőség is. „Maradhatok itt is, ahol vagyok, majd szépen elücsörgök, süttetem magam a nappal, amíg az eresztékeim meglazulnak, a belső részeim túlmelegszenek és az ibolyántúli sugárzás kiégeti a fotoreceptoraimat. És akkor belőlem is ugyanolyan szép emlékmű lesz, a kettős napú rendszer iszonyú erőinek mementója, mint az az irdatlan organizmus, amelynek a lecsupaszított csontvázával épp az imént találkoztam.”

És csakugyan észrevette, hogy a receptorai lassan már olvadoznak is. Mintha valami megmozdult volna a távolban. Biztosan délibáb. De nem! Nem bizony – határozottan fel lehetett ismerni, ahogy a fény megtörik a fémen, s az a fém valami egyenesen őfeléje tartott. Ismét felcsillant egy reménysugár. Mit sem törődve sérült lába figyelmeztető jelzéseivel, felugrott és ész veszejtve integetni kezdett.

Most már tisztán látta, hogy az a valami: jármű – bár a típusát nem ismerte. De jármű volt, ehhez nem fért kétség, az pedig intelligenciára és technikai fejlettségre utal.

Izgalmában megfélemezte róla, hogy mérlegeljen egy fontos körülményt: vajon biztos-e, hogy embereké az a jármű?

* * *

– És tudod, akkor lassítottam, elzártam az utánégőket és lezúgtam a „szöcskével” közvetlenül Deak fara mögé. – fejezte be Luke vadul hadonászva.

Kint sétáltak Biggsszel az állomás körüli árnyékban. Bentről, ahol Fixer végre hozzálátott, hogy robotsegédje oldalán elvégezze a javításokat, a munkába vett fém csendülő hangja hallatszott.

– Olyan közel voltam hozzá – folytatta izgatottan Luke –, hogy kis híján kisült a műszerfalam. Egy szó, mint száz, kutyául elbántam azzal a szerencsétlen géppel. – Az emléktől ráncok szaladtak össze a homlokán. – Owen bácsi persze nem volt boldog. Egész szezonnal tiltott a repüléstől. – A nyomott hangulat már el is röppent. A bravúr emléke elhomályosította a dolog kellemetlen következményeit.

– Biggs, sajnálhatod, hogy nem voltál ott!

– Nem ártana, ha egy kicsit óvatosabb lennél. – intette a barátja. – Lehet, Luke, hogy sík terepen te vagy a menő Mos Eisley környékén, de a „szöcskék” kissé veszélyesebbek. Iszonyú a sebességük ahhoz képest, hogy csak a felhőzóna kategóriába tartoznak. Gyorsabban repülnek, mint kéne. Játssz csak nyugodtan a zsokét, aztán egy szép napon egyszer csak: bumm! – Jobb öklével teljes erőből belecsapott nyitott bal tenyerébe. – Nem marad belőled más, csak egy sötét folt valamelyik kanyonfal boldogabbik oldalán.

– Na nézd csak, ki beszél! – vágott vissza Luke. – Most, ahogy már megfordultál néhány automatikus vezérlésű nagy csillaghajón, tisztára olyan a szöveged, mint a bácsikámnak. Úgy látszik, nagyon elpuhultál a városokban. – Indulatosan Biggs felé vágott, aki könnyedén hárította az ütést, aztán félgözzel úgy tett, mintha viszonzná a támadást.

Biggs könnyed nagyképűsége hirtelen szertefoszlott, s a hangjából szokatlan melegség áradt, amikor megszólalt:

– Hiányoztál, kölyök.

Luke zavartan félrenézett.

– Itt is sok minden megváltozott, amióta elmentél, Biggs. Olyan... – Luke a megfelelő szót kereste, aztán tehetetlenül így fejezte be: – Olyan nyugodt minden. – Tekintete elkalandozott Anchorhead kihalt, homokos utcáin. – Igen, olyan csönd van.

Biggs elhallgatott, a gondolataiba merült. Körülpillantott. Kettőjükön kívül senki sem járt a környéken. A többiek inkább behúzódtak a szín viszonylagos hűvösébe. Ahogy most odahajolt Luke-hoz, a fiú ismét szokatlan ünnepélyességet érzett ki a hangjából.

– Nézd, Luke, én nem azért jöttem vissza, hogy egyszerűen elköszönjek tőletek, meg hogy eldicsekedjem a hőstetteimmel, csak azért, mert történetesen elvégeztem a tiszti akadémiát. – Ismét tétovázni látszott, mintha nem volna egészen biztos abban, hogy mit akar mondani. Azután elemi erővel tört ki belőle a maradék mondanivaló, hogy még véletlenül se legyen ideje visszakozni. – Azt akartam, hogy valaki tudja. A szüleimnek nem mondhatom el.

Luke tátott szájjal bámult Biggsre, s csak nyelni volt ereje.

– Mit? Miről beszélsz egyáltalán?

– Arról beszélek, amit az Akadémián hallottam, meg máshol is, Luke. Nem akármiről van szó. Néhány új baráttra tettem szert, de nem a mi naprendszerünkben valók. Sokat beszélgettünk arról, ami itt folyik és megegyeztünk abban... – A hangját halkabbra fogta, mint aki titkot súg: – Szóval megegyeztünk abban, hogy amint elérjük az egyik külső rendszert, megszökünk a hajóról és csatlakozunk a szövetséghez.

Luke elképedve meredt a barátjára és megpróbálta maga elé képzelni Biggset – az örök tréfacsinálót, a máról holnapra élő, felelőtlenül könnyelmű Biggset, mint szenvedélyes, forradalmi láztól fűtött hazafit.

– Csatlakozni akarsz a felkeléshez? – kérdezte. – Nyilván viccelsz. Hogy a csudába képzeled?

– Ne üvölts, hallod-e?! – figyelmeztette Biggs, s közben titkon a gépszín felé lesett. – Akkora a szád, mint egy vénasszonynak.

– Sajnálom. – súgta oda gyorsan Luke. – Most már csöndben leszek, meg se mukkanok. A hangomat se hallod...

– Összebarátkoztam valakivel az Akadémián – vágott a szavába Biggs –, akinek van egy barátja a Bestinen és az állítólag el tud vinni minket az egyik fegyveres felkelő egységhez.

– Egy barátja, aki... te tisztára megőrültél. – jelentette ki mélységes meggyőződéssel Luke, akinek semmi kétsége sem maradt, hogy a barátjának valóban elment az esze. – Rászánhatod az egész életed és akkor sem biztos, hogy találtok egy igazi felkelő bázist. Száz meg száz legenda kering ezekről az előőrsokról, de látni még senki se látta őket. Az sincs kizárva, hogy a barátod barátja egyszerűen császári ügynök. A végén a Kesselen végzed vagy még rosszabbul. Ha a felkelők előretolt állásait ilyen könnyen meg lehetne találni, a császárság már réges-rég lesöpörte volna őket az úrból.

– Ne félj, tudom én is, hogy nem könnyű ügy. – ismerte el Biggs vonakodva. – Ha nem sikerül kapcsolatba lépnem velük, akkor... – különös fény gyúlt ki Biggs szemében; az újonnan lelt felismerés lángja meg... talán valami más is. – Hát akkor majd megteszem egyedül, ami telik tőlem.

Átható tekintettel méregette a barátját.

– Luke, értsd meg, nem várhatom meg, amíg a császárság behív katonai szolgálatra. Azok a hírek, amik a hivatalos tömegtájékoztatási csatornákon hozzátok eljutnak, mind hamisak: a felkelés igenis nő, terjed. Én pedig a jó oldalon akarok állni, azon az oldalon, amelynek az igazságában hiszek. – A hangja kellemetlenül elbicsaklott és Luke sokért nem adta volna, ha tudhatja, mi játszódik le most a lelke mélyén. – Bárcsak hallottad volna

azokat a történeteket, amiket én hallottam, Luke; bárcsak tudomásod lenne azokról a gáztettekről, amelyekről én tudok. Lehet, hogy a császárság valaha nagy volt és virágzó, de a mostani vezetők... – Keményen megrázta a fejét. – A velejéig rothadt az egész, Luke, a velejéig.

– Én meg csak itt ülök – dörmögte morcosan Luke – és meg van kötve a kezem. – Tehetetlenül rúgott egyet a homokba, abba az átkozott anchorheadi homokba.

– Úgy tudom, te is nemsokára mész az Akadémiára. – jegyezte meg Biggs. – Ha pedig így van, akkor végre megszabadulsz ettől az istenverte homoksivatagtól.

– Nem úgy néz ki! – horkant fel gúnyosan Luke. – Vissza kellett vonnom a felvételi kérelmemet. – Félrekapta a pillantását, mert képtelen volt Biggs hitetlenkedő szemébe nézet. – Kénytelen voltam. A homoklakók rengeteg bajt kevertek, amióta elmentél, Biggs. Odáig merészkedtek, hogy megtámadták Anchorhead külvárosait.

– Ugyan már, a bácsikád egy egész bandát ártalmatlanná tehet, ha csak egyetlen stukkere van is. – rázta meg a fejét Biggs, akit láthatólag csöppet sem elégitett ki Luke kifogása.

– Hát persze, a házat meg tudja védeni egyedül is – mondta Luke –, de Owen bácsinak most végre sikerült annyi páragyűjtőt munkába állítania, hogy a gazdaság fényesen jövedelmez. Ekkora területet viszont képtelenség egymagának szemmel tartania, ezért mondja, hogy szeretné, ha itt maradnék még egy időre. Igazán nem hagyhatom itt éppen most.

– Minden együttérzésem a tiéd! – sóhajtott szomorúan Biggs. – De eljön majd a nap, amikor megtanulod, mi a különbség a fontosnak látszó és az igazán fontos dolgok között. – Körbemutatott. – Ugyan mit ér a bácsikád a rengeteg munkával, ha a császárság úgyszólván mindent elvesz tőle? Épp most halottam, hogy fokozatosan császári tulajdonba veszik a külső rendszerek kereskedelmét. Nincs messze az az idő, amikor majd azon veszítek észre magatokat, a bácsikád és mind a többiek is a Tatuinon, hogy mint béresek húzzátok az ígát a császárság nagyobb dicsőségére.

– Itt, nálunk nem kerülhet sor ilyesmire. – vetette ellen Luke olyan magabiztossággal, amit belül egyáltalán nem érzett. – Hiszen te magad mondtad: a császárságnak kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy egy ilyen kőrákással vacakoljon.

– Változnak a dolgok, Luke. Egyedül a felkelés fenyegető réme tartja vissza a hatalmon levőket attól, hogy megtegyenek egyet-mást, amit kimondani se merek. Ha pedig megszűnik ez a fenyegetés, nos, két kielégíthetetlen emberi tulajdonságot ismerek: a kíváncsiságot és a mohóságot. Aligha hinném, hogy ebben az esetben a magasságos császári hivatalnokok kíváncsisága fenyegetne titeket.

Mindkét férfi elhallgatott. Lassú forgószél hömpölygött végig méltóságteljesen az utcán, itt-ott felkapta a homokot, aztán fennakadva valamelyik falon, homokfuvalkatokat küldött szét minden irányba.

– Bárcsak veled mehetnék! – szólalt meg végül halkán Luke és felpillantott. – Maradsz még egy darabig?

– Nem. Már holnap reggel el kell indulnom, hogy elérjem az Eclipticet.

– Akkor, azt hiszem... már nem találkozunk.

– Ugyan, egyszer találkozunk majd. – jelentette ki Biggs.

Az arca felderült és az ajkára ismét kiült az a lefegyverző mosoly. – Ne félj semmit, rajtad tartom a szemem, nagyokos. És ha kérhetlek, tedd meg nekem, hogy nem mész neki egyetlen kanyonfalnak sem időközben.

– A következő szezonban már úgyszólván az Akadémián leszek. – mondta eltökélten Luke és érezni lehetett, hogy inkább magát győzködi, mint Biggs. – Hogy azután hová kerülök, ki tudja? – egyre határozottabb volt a hangja. – A csillagflottába nem vonulok be, az egyszer biztos. Vigyázz magadra! Mindig te leszel... a legjobb barátom. – fölösleges lett volna

kezet rázniuk. Ők ketten már régen túljutottak az ilyesmin.

– Hát akkor, viszontlátásra, Luke. – mondta Biggs egyszerűen. Sarkon fordult és visszament a színbe.

Luke tűnődve nézett utána, ahogy eltűnt az ajtó mögött és a gondolatai olyan vad összevisszaságban kavargtak, akár a Tatuin némelyik elemi erejű homokvihara.

* * *

Hosszan lehetne sorolni a Tatuin felszínét jellemző különleges vonásokat. Ezek között is különösen titokzatos volt egyfajta kigőzölgés, amely meglepő szabályossággal szállt fel a talajból azokon a helyeken, ahol a sivatag hullámzó homokját a rendíthetetlenül meredező sziklák és fennsíkok láncja törte meg.

A gőzölgő sivatag fölött terjengő ködpára szakasztott olyan meghökkentően hatott, mint mondjuk kaktusz az Északi-sarkon; de ködpára volt kétségkívül. A meteorológusok és a geológusok időtlen idők óta vitatkoztak az eredetén, mindenféle nehezen hihető elméletet hordtak össze: hogy állítólag a víz megreked a homokköves talaj láthatatlan hajsálereiben és aztán – isten tudja, miféle kémiai reakciók folytán felemelkedik, amikor a talaj felhevül, csak hogy a kettős napnyugta hatására újból lecsapódjon a földre. Az elmélet kissé gyenge lábon állt, de a jelenség tagadhatatlan volt.

Artu Detút mindazonáltal nem zavarta sem a ködpára, sem a sivatag lakóinak éjszakai riogása, ahogy óvatosan felfelé kapaszkodott egy köves patakágyban, igyekezvén megtalálni a legkönnyebben járható utat a fennsík tetejére. Széles, szögletes lábai alatt hangosan csikorgott a talaj az esti fényben, ahogy a homokot lassan folyami kavics váltotta fel.

Megállt egy percre. Mintha valami zajt hallott volna, de nem kő ért a kőhöz, hanem fém csikordult a sziklán. A hang nem ismétlődött, így hát sietve folytatta az útját felfelé.

A patakmeder felső részén, magasan ahhoz, hogy letről látni lehessen, egy aprócska kavics pattant le a kőfalról. A parányi alak, amely vigyázatlanságával a balesetet előidézte, nesztelenül, akár az egér, visszahúzódott az árnyék védelmébe. Alig egy méterre a meredély összeszűkülő falától két parányi fénypont villant fel egy barna kámzsa jótékonyan rejtő sűrű ráncai mögül.

A láthatatlanul kicsapódó sugár jelenlétét csak a gyanútlan robot hirtelen reakciója jelezte, amikor a sugár eltalálta. A növekvő homályban egy pillanatra hátborzongatóan fluoreszkált Artu fémteste. Egyetlen rövid kis elektronikus nyekkenés hallatszott. Aztán a három láb alól kiszaladt a föld és az aprócska robot fölbukott, a hátára hemperedett – a bénító sugártól eszeveszetten villództak a jelzőfények a homlokán.

Három alak – siralmas utánzatai az emberi fajnak – osont elő a sziklafal mögötti rejtekhelyéről. A mozgásuk inkább a rágcsálókéra emlékeztetett, mint az emberi járásra; alig voltak valamivel magasabbak az Artu egységénél. Amikor látták, hogy az az egyetlen bénító energiasugár mozgásképtelenné tette a robotot, fura fegyvereiket visszadugták az övükbe. De azért óvatosan közelítették meg a mozdulatlanul heverő robotot, azzal a remegő izgalommal, ami a született gyávák sajátja.

Köpanyegüket vastagon borította a por és a homok. Egészségtelen, sárgászöld szembogaruk úgy világított a kámzsa mélyén; mint a macska szeme, ahogy a foglyukat méregették. A javák mély torokhangon kuruttyolni kezdtek; a kusza hangok távolról zagyva emberi beszédre emlékeztettek. Ha a javák, amint az antropológusok feltételezik, valaha emberi lények voltak, sikerült annyira degenerálódniuk, hogy még véletlenül se lehessen őket összetéveszteni az emberekkel.

A három javához most újabbak csatlakoztak. Közös erővel aztán nekiláttak, hogy ráncigálva–taszigálva valahogy letuszkolják a robotot a patakmeder aljába.

A szurdok aljában – mint valami irdatlan, történelem előtti szörny – ott tornyosult egy hernyótalpas homokkúszó: ugyanolyan hatalmas volt, mint amilyen parányiak a kezelői. A jármű több tucat méterre magasodott ki a környező tájból, s csak a dupla hernyótalpak kengyele is jóval magasabb volt, mint egy jól megtermett ember. Fémburkolatán rozsdafoltok és horpadások éktelenkedtek, a számtalan kiállt homokvihar emlékeként.

Amikor odaértek a homokkúszóhoz, a javák ismét gagyarászni kezdtek. Artu Detu ugyan hallotta, hogy mit beszélnek, de egy árva szót sem értett belőle. Ezért azonban nem volt mit szégyenkeznie. Ha a javáknak úgy tetszett, saját társaikon kívül teremtet lélek meg nem értette őket, mert olyan ötletszerűen változó nyelvet használtak, ami a nyelvészeket valósággal az örületbe kergette.

Egyikük most az övén fityegő tasakból aprócska korongot vett elő és odaerősítette az Artu egység oldalára. A gigantikus jármű egyik oldalából kinyúlt egy jókora cső. A javák odagörgették Artút a cső szájához, aztán arrább húzódtak. Rövid, nyögésszerű hang hallatszott: hussssss! – felzúgott egy erős vákuumszivattyú, s a kis robotot úgy szippantotta fel a homokkúszó belsejébe, akár egy porszemet. Mint akik jól végezték dolgukat, a javák ismét gurgulázó társalgásba kezdtek, aztán néhány csövön meg létrán át eltűntek a homokkúszó belsejében: az egész kísértetiesen hasonlított ahhoz, amikor egy egércsalád tér haza a közös lyukba.

A szívócső nem túl gyöngéden lepottyantotta Artút egy szűkös, négyszögletes helyiség közepébe. Néhány ütött–kopott gépezet törött alkatrészein és az ócskavashalmokon kívül egypár különböző méretű és formájú robot népesítette be a börtönt. Némelyek elektronikus beszélgetésbe merültek. Mások céltalanul piszmogtak mindenfélével. De amikor Artu odapottyant a kamra padlójára, meglepett hang csattant fel:

– Artu Detu! Hát te vagy az? – kiáltotta izgatottan Thripio valahonnan a sötétből. Valahogy odakecmergett a még mindig mozdulatlanságba dermedt robot mellé és megölelte, mondhatni igen gépszerűtlenül. Amikor megpillantotta az Artu oldalára ütött pecsétet, tekintete aggályoskodva fordult a saját mellkasa felé, amelyre valami nagyon hasonló izét nyomtak.

A hallhatóan gyöngén olajozott, jókora fogaskerekek mozgásba lendültek. A homokkúszó–szörnyeteg fülsiketítő recsegéssel–ropogással megfordult, s közönyös egykedvűséggel nekivágott a sivatagi éjnek.

HARMADIK FEJEZET

A fényezett tárgyalóasztal sem lehetett sokkal lelketlenebb és hajlíthatatlanabb, mint a körülötte ülő nyolc, igen rosszkedvű császári szenátor és magas rangú tiszt. Császári katonák álltak őrt a terem bejáratánál; odabent csak az asztalból és a falakból árasztott néhány fényforrás gyöngécske, hideg fényt. A nyolc közül az egyik legfiatalabb vitte éppen a szót. Viselkedése olyan emberre vallott, aki rövid idő alatt sokra vitte, de a módszereit jobb nem firtatni. Tagge tábornokban volt némi torz tehetség, bár ez az adottsága csak részben járult hozzá, hogy sikerült ilyen magas pozícióba kerülnie. Ebbeli igyekezetében legalább ugyanolyan hathatósan mutatkozott néhány egyéb feltűnő képessége.

Bár az egyenruhája semmivel sem feszült kevésbé makulátlanul rajta, mint bárkié a teremben és a teste is ugyanolyan jól ápolt volt, mint a többieké, a másik hét rosszul lett volna a gondolatra, hogy esetleg meg kell érintenie. Valami émelyítő sikamlósság áradt belőle, csöppet sem tapinthatóan, inkább csak a lényéből. Ettől függetlenül sokan tisztelték. Vagy féltek tőle.

– Én mondom önöknek, ezúttal elvetette a sulykot. – erősködött hevesen a tábornok. – Meglátják, a Sith lovag, akit a császár ültetett a nyakunkra, a végén még a vesztünket okozza. Amíg a harcbázis tökéletesen nem működik, még sebezhetők vagyunk.

– Úgy veszem észre, hogy önök közül néhányan még mindig nem fogták föl, milyen jól felszerelt és jól szervezett a Felkelők Szövetsége. Kitűnő hajóiknál csak a pilótáik jobbak. És ne feledjék: olyan hajtóerő mozgatja őket, amely messze túlszárnyalja a gépek pusztá erejét: ez az ő perverz, reakciós fanatizmusuk. Sokkal nagyobb veszélyt jelentenek, mint ahogy önök többségükben gondolják.

Egy idősebb tiszt, akinek az arcát olyan mély sebhelyek torzították, hogy még a legfejlettebb plasztikai sebészet sem tüntethette volna el őket nyomtalanul, idegesen fészkelődni kezdett a székén.

– Lehet, hogy veszélyt jelentenek az ön csillagflottájára, Tagge tábornok, de nem erre a harcbázisra. – Ráncos szemének pillantását végighordozta a gyülekezet tagjain. – Én történetesen azon a véleményen vagyok, hogy Vader lovag pontosan tudja, mit kell tennie. A lázadás csak addig tart, amíg azoknak a gyáva férgeknek van egy titkos szentélyük, ahol a pilótáik megpihenhetnek és ahol kijavíthatják a gépeiket.

– Sajnálom, hogy ellent kell mondanom önnek, Romodi. – vetette ellene Tagge. – Én ugyanis úgy gondolom, hogy ennek a mi harcállomásunknak a létrehozatalában jóval nagyobb szerepet játszik Tarkin kormányzónak az a törekvése, hogy minél több személyes hatalomra és elismerésre tegyen szert, mint bármiféle ésszerű stratégiai megfontolás. És közben a lázadók egyre nagyobb befolyásra tesznek szert a szenátusban, főleg ha...

Kettős hang akasztotta meg a beszédben: félregördült az ajtó, s a feltároló bejáratban vigyázzba merevedtek az örök. Arrafelé fordította a fejét, ugyanígy a többiek.

Két alak lépett be a terembe; amennyire közösek voltak a céljaik, legalább annyira különbözött a megjelenésük. A Tagge-hez közelebb álló sovány, markáns arcélű férfi volt, akinek az egész megjelenése és különösen a haja leginkább egy ócska partvisra emlékeztetett, az arckifejezése meg lesben álló ragadozó halra. Tarkin – nagymoff, a császárság számos távoli provinciájának kormányzója – valósággal eltörpült Darth Vader mellette tornyosuló páncélos alakja mellett.

Tagge, ha nem is megfélemlítve, de mindenesetre letorkolva, lassan visszaereszkedett a székére, miközben Tarkin a tárgyalóasztal túlsó végére ment, hogy elfoglalja a helyét. Vader odaállt melléje; a kormányzó széke mögött tornyosuló alakja valósággal betöltötte az egész termet. Tarkin egy futó pillanatig egyenesen Tagge szeme közé nézett, aztán elfordította a fejét, mintha semmit se látott volna. Tagge füstölgött magában, de nem szólt.

Ahogy Tarkin pillantása végigvándorolt az asztalnál ülőkön, elégedett, borotvaéles mosoly ült ki az ajkára.

– A császári szenátus kérdését nyugodtan törölhetjük a napirendről, uraim. Éppen most kaptam a hírt, hogy a császár feloszlatta ezt a mihaszna testületet.

Meglepett moraj hallatszott a gyülekezetben.

– Végre–valahára – folytatta Tarkin – felszámolták a régi köztársaság utolsó maradványait is.

– De hisz ez lehetetlen! – csattant fel Tagge. – Hogy akarja a császár ezentúl irányítani a közigazgatást?

– Talán nem fejeztem ki magam elég világosan – magyarázta Tarkin –, ugyanis a szenátori képviselőket formálisan nem törölték el. Csupán hatályon kívül helyezték a... – arcán kiszélesedett a mosoly – a szükségállapot időtartamára. A helyi kormányzók ilyenformán teljhatalmat kapnak s szabad kezet, hogy belátásuk szerint irányítsák tartományuk ügyeit. Ez lényegében azt jelenti, hogy végre teljes súllyal latba vethetjük a császárság tekintélyét, amely majd helyes útra téríti a jelenleg még vacilláló világokat.

Mostantól fogva félelem láncolja hozzánk a potenciálisan áruló helyi kormányokat is. Mert félnek a császári flottától és félnek ettől a harcászistól.

– És mi lesz a lázadókkal? – érdeklődött Tagge.

– Ha a lázadóknak esetleg sikerülne hozzáférközniük ennek a harcászisnak a teljes műszaki dokumentációjához, akkor nem tarthatjuk kizártnak, hogy felfedezzenek valami gyenge pontot, amelynek a megtámadásával csekély előnyre tehetnek szert. – Tarkin mosolya önelégült vigyorra torzult. – Mi azonban természetesen mindannyian tudjuk, milyen jól őrzik, milyen gondosan vigyázzák az ilyen életbevágóan fontos adatokat. Aligha valószínű, hogy a lázadók kezébe kerüljenek.

– A műszaki adatokat, amelyekre ön olyan homályosan célozgat – robbant bele a szavába dühösen Darth Vader –, hamarosan visszaszerezünk. Ha...

Tarkin szabályosan lesöpörte a fekete lovagot, amit aligha kockáztatott volna bárki is az asztalnál ülők közül.

– Ugyan, lényegtelen. Ha a lázadók megtámadják ezt a bázist, az egyenlő az öngyilkossággal, ráadásul teljesen hasztalan, függetlenül attól, hogy miféle információ jutott a kezükbe. Oly sok évi titkos építőmunka után – jelentette ki látható élvezettel – a világegyetemnek ebben a részében ez a bázis vált a meghatározó erővé. A galaktikának ebben a régiójában többé már nem a sors, nem is a törvény, sem semmilyen más tényező nem befolyásolja az eseményeket. A döntő szó ezé a harcászisé!

Kinyúlt egy jókora, fémkesztyűs kéz, s felemelt egyet az asztalon sorakozó teli serlegek közül. Kissé dorgáló hangon ismét megszólalt a fekete lovag:

– Nehogy túlzottan elbízsa magát ettől a technikai terrortól, amit maga agyalt ki, Tarkin. Mert az a képesség, hogy megsemmisíthetünk egy várost, egy világot vagy akár egy egész naprendszert, fabatkát sem ér, ha az erővel kerül szembe.

– Az erővel! – kacagott fel gúnyosan Tagge. – Ugyan már, Vader lovag, csak nem gondolja komolyan, hogy minket ijesztgethet a hókuszpókuszaival! Az ön sajnálatos hite ezekben az ősi varázslatokban ugyan mit segített abban, hogy meglegelje az eltűnt adatokat vagy adott-e önnek olyan tisztánlátást, amely elegendő volna ahhoz, hogy megtalálja a lázadók titkos erődjét? Ugyan, kérem, tisztára nevetséges, ahogy...

Tagge-nek kiguvadt a szeme és a kezét a nyakához kapta, miközben az arca meglepetésszerűen kék árnyalatot öltött.

– Úgy érzem – jegyezte még szelíden Vader –, hogy kissé zavaróan hat a hit ilyen fokú hiánya.

– Elég legyen ebből! – utasította rendre lehangoltan Tarkin. – Vader, azonnal engedje el! Nincs értelme egymással civakodnunk.

Vader vállat vont, mint akit az egész nem nagyon érdekel. Tagge elernyed a székén, a nyakát dörzsölte és bizalmatlan pillantását semmi pénzért le nem vette volna a fekete óriásról.

– Vader lovag majd megszerzi nekünk a lázadók erődjének a koordinátáit, mire a bázist harcra készítjük nyilvánítjuk. – jelentette ki Tarkin. – És ha ez is megvan, odamegyünk és megsemmisítjük: egyetlen csapással szétzúzzuk ezt az esztelen lázadást.

– Ahogy a császár kívánja – tette hozzá nem minden ironia nélkül Vader –, úgy legyen!

Ha az asztal körül ülő marcona férfiak bármelyike tiszteletlenül találta is ezt a hangot, elegendő volt egyetlen pillantás Tagge-re, hogy eltekintsenek az említésétől.

* * *

A félhomályos börtön búzlott az avas olajtól és más kenőanyagoktól – valóságos fémhullaház volt. Thripio igyekezett túrni a kellemetlen szagot. Különben is azzal volt elfoglalva, hogy lehetőség szerint ne kenje a falra vagy valamelyik gépkollégájához a

legváratlanabb pillanatokban meg–megdöccenő, imbolygó jármű.

Artu Detu meg – hogy elkerülje az energiapocséklást és, hogy ne kelljen odafigyelnie magasabb társa szakadatlan panaszáradatára – egyszerűen kikapcsolta külső funkcióit. Ernyedten hevert az egyik alkatrészhalmomban, s pillanatnyilag teljesen hidegen hagyta bizonytalan jövőjük.

– Hát sose lesz már vége ennek?! – nyögött fel Thripio, amikor egy újabb heves rázkódás durván egymáshoz lökte a börtön lakóit. Időközben vagy félszáz szörnyűségesnél szörnyűsegebb halálnemet gondolt ki s vetett el. Most már csak abban az egyben volt biztos, hogy sorsuk tényleges alakulása csak rosszabb lehet annál, mint amit ő elképzelt.

Egyszerre csak, bármiféle előzetes figyelmeztetés nélkül, minden jókora huppanásnál nyugtalanítóbb dolog történt. A homokkúszó nyikorgása elhallgatott és a jármű megállt – mintegy feleletképpen Thripio aggályaira. Ideges moraj támadt azok között a robotok között, amelyeknek még nem tompult el teljesen az érzékelésük – azt latolgatták, vajon hol lehetnek, s hogy mire számíthatnak.

Thripio időközben megtudott egyet–mást fogva tartóiról és feltételezhető szándékaikról. Néhány idevalósi fogolytársa felvilágosította őt ezeknek a félig–meddig emberi „vándorműszereszeknek”, a javáknak a természetéről. Megtudta, hogy irdatlan mozgó erődjekkel átfésülik a Tatuin legkietlenebb tájait, s értékes ásványok után kutatnak – no meg „menthető” gépezetek után. Még soha senki nem látta őket védőköpönyegük és homokálarcuk nélkül, így hát nem tudható, hogy milyen a fizimiskájuk. Mindazonáltal az a hír járta róluk, hogy felettébb ocsmányak. Thripiót erről nem kellett meggyőzni.

Mozdulatlanul heverő társa fölé hajolt, s erőteljesen rázni kezdte a hordótestet. Az Artu egység külső érzékelői működésbe jöttek, s szép sorban életre keltek a kis robot homloki fényei is.

– Kelj föl, kelj már föl! – sürgette Thripio. – Megálltunk valahol. – Akár a többi, szintén valamivel jobb képzelőerővel megáldott roboté, az ő szeme is aggályoskodva fürkészte a fémfalakat, elkészülve rá, hogy bármelyik pillanatban félrecsúszik egy falszelvény, a nyíláson benyúl egy tapogatózó gépkar és magával ragadja.

– Semmi kétség, ez már a vég. – mormolta gyászosan, miközben Artu összeszedte magát, s működésbe hozta minden műszerét. – Mit gondolsz, beolvasztanak? – Pár pillanatra elhallgatott, aztán még hozzátette: – Kikészít ez a bizonytalanság.

Hirtelen félrecsusszant a helyiség túlsó fala, s a tatuini reggel vakító fényzuhataga valósággal elárasztotta őket. Thripio érzékeny fotoreceptorait igen megviselte az esemény, s csak az utolsó pillanatban sikerült beállítódniuk, mielőtt még komoly kárt tett volna bennük a meztelen fény.

Néhány ellenszenves külsejű java mászott be fürgén a helyiségbe; most is ugyanolyan mocskos rongyokba burkolva, amelyet Thripio már korábban is megfigyelt rajtuk. Ismeretlen eredetű kézfegyvereiket lóbálva taszigálni kezdték a gépeket. Néhány közülük – tűnt föl, Thripiónak, s ettől nyelt egy nagyot – meg se mozdult.

A javák azonban mit sem törődve a mozgásképtelennel, kiterelték a még láthatóan úgy–ahogy járt tudókat, köztük Artút és Thripiót. Kiérve a két robot azon vette észre magát, hogy egy girbegurba, gépek alkotta sorban állnak.

Thripio beárnyékolta a szemét a sugárzás elől, s most már azt is látta, hogy ötödmagával áll a sorban a homokkúszó mellett. Szökésre nem is gondolt. Egy géptől teljesen idegen volt az ilyesmi. Minél intelligensebb egy robot, annál visszataszítóbb és elképzelhetetlenebb az efféle kaland. Arról nem is szólva, hogy ha mégis megpróbálkozna a szökéssel, a beépített szenzorok nyomban felderítenék a logikai funkcióknak ezt a végzetes hibáját, s azonnal kiolvasztanák az összes áramkört az agyában.

Ehelyett inkább a homokból tőle nem messze kidudorodó kupolácskákat és páragyűjtő tornyokat tanulmányozta, amelyek egy nagyobb, a föld mélyébe épített emberi otthon közelségére utaltak. Jóllehet ilyen építménnyel még sohasem találkozott, mégis: minden jel szerint közepes méretű, bár elszigetelt települést lehetett gyanítani ezen a helyen. A rémképek, hogy alkatrészekre szedik vagy, hogy rabszolgának hurcolják el valami fullasztó levegőjű bányába, lassan szertefoszlottak. Kedélyállapota tekintélyes mértékben javult.

– Lehet, hogy a végén mégis megússzuk. – dörmögte maga elé reménykedve. – Ha sikerül rávennünk ezeket a kétlábú tetveket, hogy kitegyenek itt minket, akkor lehetséges, hogy ismét értelmes emberi szolgálatba szegődünk, ahelyett, hogy ócskavasként beolvasszanak.

Artu mindössze semmitmondó csipogással válaszolt. Mindketten elhallgattak, ahogy a javák elkezdtek sürgölődni körülöttük; az egyik szerencsétlen gépnek csúnyán meghajlott gerincét próbálták kiegyenesíteni, a többieknek meg valami folyadékkal kevert homokkal kenték be a horpadásait és karcolásait, hogy leplezzék a sérüléseket.

Amikor ketten odaléptek hozzá és nekifogtak, hogy tessék–lássék rendbe hozzák a homokkal vastagon borított lemezeit, Thripiónak nem csekély erőfeszítésébe került, hogy leplezze az undorát. Emberi reakciókra emlékeztető funkcióinak egyike éppen az volt, hogy igen természetesen reagált a bántó szagingerekre. Szemmel láthatóan a higiénia nem volt éppen a legerősebb oldala a javáknak. Thripio azonban meg volt győződve róla, hogy nem sok jó származna ennek az említéséből.

A javák arca körül valósággal felhőkben rajzottak a parányi rovarok, ők azonban rájuk se hederítettek. Nyilván természetes tartozéknak tekintették ezeket az önállósodott, parányi dögöket, akár valami harmadik lábat vagy kezét.

Thripio olyannyira elmerült vizsgálódásában, hogy nem vitte észre a két alakot, akik a legnagyobb kupola irányából egyenesen feléjük tartottak. Artúnak kellett szelíden oldalba böknie, hogy felpillantson.

Az elől jövő férfinak rosszkedvű kifejezés ült az arcán, mint aki szinte állandó kimerültségtől szenved, s halálosan belefáradt már abba, hogy szüntelenül harcolnia kelljen az ellenséges környezettel. Őszes haja göndörödő fürtökben tapadt a fejéhez, akár a gipszcsigák a falon. A por megülte az arcát, a ruháját, a kezét és a gondolatait. Azonban ha szelleme nem is, teste még duzzadt az erőből.

Kellőképpen eltörpülve nagybátyja birkózóbajnoki termete mellett, Luke vállát behúzva poroszkált a tagbaszakadt test árnyékában, s ha amarra a kimerültség volt a jellemző, Luke megjelenéséhez leginkább a búskomor megjelölés illett. A feje teli volt mindenfélével, bár ezeknek nem sok köze volt a földműveléshez. Gondolatai leginkább eljövendő élete és a körül a titokzatos elkötelezettség körül forogtak, amelyet a legjobb barátja vállalt, aki azóta már messze tűnt a kék égből, hogy egy nehézségekkel fenyegető, mindazonáltal sokkal hasznosabb cél szolgálatába szegődjön.

A magasabb férfi megállt a gyülekezet előtt, s furcsa, nyivákoló társalgásba bocsátkozott a javák főnökével. Ha úgy tartotta kedvük, a javák meg tudták értetni magukat az emberekkel.

Luke is ott állt a közelben, s unottan figyelt. Aztán a homokban tapickolva a bácsikája nyomába szegődött, amikor az elindult, hogy szemügyre vegye az őt gépet. Egyiknél–másiknál megállt egy percre, s néhány szót vetett oda az unokaöccsének. Luke–nak rettentő nehezére esett odafigyelnie, bár tudta, hogy most tanulhatna egyet–mást.

– Luke, hé, Luke! – harsant fel valahonnan egy kiáltás.

Luke otthagytá a társalgást – amely jobbára abból állt, hogy a főjava áradozva ecsetelte az őt gép felülmúlhatatlan érényeit, amire a bácsikája ugyanilyen odaadással pocskondiázni kezdte őket –, odasétált a föld alatti nyitott udvar szegélyéhez, s a

mellvéden áthajolva lepillantott.

Odalent, a dísnövények között egy természetes asszony serénykedett, akinek az arckifejezése leginkább egy útja vesztett verébre emlékeztetett. Az asszony most felnézett rá.

– Ne felejts el szólni Owennak, Luke, hogy ha vesz egy tolmácsgépet, ügyeljen rá, hogy tudjon bocce–ul is.

Luke a válla fölött hátrapillantott a fáradt gépek szedett–vedett gyülekezetére.

– Ami azt illeti, nem valami nagy a választék – kiáltott oda a nagynénjének –, de azért majd szólok neki!

A néni jóváhagyólag bólintott, Luke pedig visszament a bácsikájához.

Úgy látszott, Owen Lars már döntött, mert megállapodott egy kisméretű mezőgazdasági robotnál. A gép nagyon hasonlított Artu Detúra, azzal a különbséggel, hogy különböző funkciók ellátására beállított pótkarjai is voltak. A gép parancsszóra kilépett a sorból, s most ott döcögött Owen és a pillanatnyilag hallgató java nyomában.

A sor végére érve a gazda szeme összeszűkült, ahogy fokozott figyelemmel vizsgálgatni kezdte a magas, emberforma Thripio homok lepte, mégis bronzosan fénylő fedőlemezeit.

– Remélem, működőképes vagy! – mordult rá a robotra. – Tisztában vagy a vám– és az illetudó magatartás szabályaival?

– Hogy tisztában vagyok–e az illetudó magatartás szabályaival? – visszhangozta Thripio, miközben a farmer tetőtől talpig végigmérte. Thripio el volt tökéelve rá, hogy túlbeszéli a javát, ha a képességei ecsetelésére kerül a sor. – Hogy ismerem–e az illemszabályokat?! De hisz ez a legfőbb funkcióm. Egyébként minden másban is...

– Na, csak azért, mert nekem nem illetudó robot kell. – vetette oda szárazon a gazda.

– Önnek tökéletesen igaza van, uram. – sietett egyetérteni Thripio. – Nem győzők eléggé helyeselni önnek, uram. Ugyan miféle esztelen pazarlás lenne az ilyen éghajlaton? Egy olyan érdeklődésű személynek, mint ön, uram, egy illetudó robot tiszta pénzkidobás lenne. Szó sem lehet róla, uram, az én legfontosabb erényem azonban a sokoldalúság. Igen, igen, a sokoldalúság, szolgálatára. Több mint harminc másodlagos tevékenységre vagyok beprogramozva, s ezzel együtt is csak...

– Nekem olyan robot kell – vágott közbe a gazda, fensőbbes közönyt tanúsítva Thripio mind ez idáig fel nem sorolt erényei iránt –, amelyeknek van némi fogalma a függetlenül programozható páragyűjtő berendezések bináris nyelvéről.

– Istenem, páragyűjtők! Hát ez nagy szerencse mindkettőnknek, uram. – vágta rá Thripio. – Másodlagosan elsődleges elfoglaltságom ugyanis ez idáig bináris tehermozgató automatákhoz kötött. Ezek felépítése és memóriaműködése igen hasonlít az ön páragyűjtőihez. Szinte azt mondhatnám...

Luke megkopogtatta a bácsikája vállát és valamit súgott a fülébe. Owen bácsi bólintott, aztán a pillantása visszatért a készséges Thripióra.

– Mondd csak, beszélsz bocce–ul?

– Mi sem természetesebb, uram. – válaszolta Thripio, s közben valami kellemes érzés áradt el benne, hogy a változatosság kedvéért ezúttal igazat mond. – Valósággal második anyanyelvem. Olyan folyékonyan beszélek bocce–ul, hogy...

Úgy tűnt, a gazdának feltett szándéka, hogy még véletlenül se hagy neki befejezni egy mondatot.

– Pofa be! – Owen Lars most a javára pillantott. – Megveszem ezt is.

– Igenis, pofa be, uram. – felelte villámgyorsan Thripio és csak nehezen sikerült lepleznie afeletti örömét, hogy kiválasztották.

– Vidd le őket a garázsba, Luke. – adta ki az utasítást a bácsikája. – Vacsoráig tisztítsd meg mindkettőt.

– De hát – sandított a nagybátyjára Luke – éppen most akartam indulni a Tosche állomásra, hogy hozzak néhány új áramátalakítót és...

– Ne hazudozz összevissza, Luke! – intette szigorúan a bácsikája. – Éntőlem annyit lazálhatsz a lusta barátakkal, amennyit tetszik, de csak ha elvégezted a dolgod. Na gyérünk, fogj hozzá és vacsorára kész légy, el ne felejtse!

Ilyeténképp ledorongolva, Luke ingerülten szólt oda Thripiónak és a kis mezőgazdasági robotnak. Tudta, jobb nem ujjat húzni a nagybátyjával.

– Ti ketten gyertek utánam! – és elindultak a garázs felé, miközben Owen alkudozni kezdett a javával.

A többi java a három megmaradt gépet vezette el a homokkúszó felé, amikor valami már-már szálnalmas csipogást hallatott. Luke hátrafordulva megpillantott egy Artu egységet, amely kilépett a sorból és őfeléje tartott. Nem sokat jöhetett azonban, mert az egyik java egy szempillantás alatt az útját állta, s megbénította a kezében tartott irányítástermékkel, amely azonnal működésbe hozta a robot homloklemézőre erősített korongot.

Luke kíváncsian tanulmányozta az engedetlen robotot.

Thripio mondani akart valamit, felmérte a körülményeket, s aztán inkább úgy döntött, hogy csöndben marad. Mereven bámult maga elé.

Néhány pillanattal később a közelben élesen megpendült valami. Ahogy lenézett, Luke észrevette, hogy a mezőgazdasági robot fejlemeze ugrott ki a helyéből. Belülről furcsa nyikorgás hallatszott. Nem telt bele egy másodperc, s a gép, mint egy tűzhányó, kezdte köpködni magából a belső alkatrészeit szanaszét a homokba.

Luke közelebb hajolt és bekukkantott a köpködő gépezet belsejébe.

– Owen bácsi! – kiáltotta el magát. – Ennek a növénygondozó gépnek bedöglött a szervomotor-központja. Ide nézz! – Benyúlt, hogy valamit megigazítson, de gyorsan ki is rántotta a kezét, amikor az a valami hevesen szikrázni kezdett.

Rozsdás áramkörök, megpörkölődött szigetelőkábelek: gépi halált árasztó maró szag terjengett a kristálytisza sivatagi levegőben.

Owen Lars az ideges javára pillantott.

– Miféle ócskaságokat próbálnak maguk ránk szólni?

A java nagy hangon, felháborodottan válaszolt valamit, de közben – biztos, ami biztos – hátrált néhány lépést a nagydarab embertől. Rettentően aggasztotta, hogy az ember elvágta az utat a biztonságos védelmet nyújtó homokkúszótól.

Artu Detu eközben feltűnés nélkül elsomfordált abból a kis csoportból, amelyet visszavezettek a mozgó erődbe. Tehette ezt annál is inkább, mert a javák figyelmét lekötötte a főnökük és a Luke bácsikája között kialakult vita.

Tekintettel a heves gesztikulációhoz elengedhetetlenül szükséges végtagok hiányára, Artu Detu kénytelen volt beérni egy fejhangú visítással; de ezt is nyomban abbahagyta, amint észrevette, hogy sikerült magára vonnia Thripio figyelmét.

A magas robot diszkréten megkocogtatta Luke vállát és titokzatosan valamit a fülébe súgott.

– Ha szabadna megjegyezni, fiatalúr, ez az Artu egység alkalmi vétel. Csúcsformában van. Esküdni mernék rá, hogy ezeknek az alakoknak fogalmuk sincs róla, milyen kitűnő állapotban van. Ne hagyja magát félrevezetni attól, hogy olyan homokos meg maszatos.

Luke a hirtelen elhatározások embere volt – akár így, akár úgy.

– Owen bácsi! – kiáltotta.

A bácsikája egy pillanatra felfüggesztette a vitát, anélkül hogy tekintetét levette volna a javáról, s félig Luke felé fordította a fejét. Luke hevesen mutogatott Artu Detu felé.

– Azt mondom, ne keressük a bajt. Mi lenne, ha kicserélnénk ezt itt – és a kiégett mezőgazdasági robotra mutatott – amarra?

Az idősebb férfi szakértő szemmel mérte végig az Artu egységet, aztán a pillantása ismét a javák felé fordult. Bár a gyávaság a vérükben volt (ha ugyan volt nekik), mégis: ezek az apró sivatagi dögevők kiszámíthatatlanná válhattak, ha túlerőltetik a dolgot. A homokkúszóval rapityára lapíthatják az egész otthonukat – még ha ezzel azt kockáztatják is, hogy az emberi közösséget végérvényes leszámolásra ingerlik.

Owen – tudván, hogy patthelyzetet idézhet elő, ha túlfeszíti a húrt – nyersen elfogadta a felkínált alkut, de előbb még a látszat kedvéért kupeckedett egy kicsit. A főjava vonakodva bár, de belement a cserébe, s a felek lélekben fellélegeztek, hogy az ellenségeskedést sikerült elkerülni. A java meghajolt, s valósággal nyűszített türelmetlen mohóságában, miközben Owen kifizette.

Ez idő alatt Luke elvezette a két robotot egy nyílás felé, amely a száraz homokban ásítózott. Néhány másodperc múltán már meredek rámpán bukácsoltak lefelé, amelyet elektrosztatikus részecsketaszítók tartottak tisztán a homoktól.

– Remélem, ezt nem felejtet el nekem – súgta oda Thripio Artúnak, odahajolva a kisebb géphez. – Képtelen vagyok megérteni, hogy miért viszem érted vásárra a bőrömet, amikor csak bajt hoztál rám eddig.

A lejáró végében feltűnt maga a garázs, telezsúfolva mindenféle szerszámmal és különböző mezőgazdasági gépekkel. A gépek többsége iszonyúan le volt nyúzva, némelyiket már csak az imádság tartotta össze. De a világítótestekből áradó fény mindkét robotot jó érzéssel töltötte el; valami lakályosságot éreztek a helyiségben és ettől egyfajta nyugalom szállta meg őket, amiben már jó ideje nem volt részük. A garázs közepe táján jókora teknő állt, s a belőle felszálló aromás illattól megrezzentek Thripio fő szaglóérzékelői.

Luke elvigyorodott, amikor észrevette a robot reakcióját.

– Bizony ám, ez itt a jó kis olajfürdő. – vizsla szemmel méregette a magas bronzrobotot. – És ahogy elnézlek, rád férne akár egy heti lubickolás is. De hát ilyesmire most nincsen idő, úgyhogy kénytelen leszel beérni a mai délutánnal.

Luke figyelme most Artu Detúra terelődött; odalépett hozzá és felpattintott egy szelvény sapkát, amely mögött számos mérőműszer búj meg.

– Ami meg téged illet – folytatta meglepetten fűttyentve egyet –, nem értem, hogyan tudsz egyáltalán járni még. Na, ez tisztára a javákra vall; mintha a fogukat húznák, ha meg kell válniuk egy morzsányi energiától. Legfőbb ideje, hogy feltöltselek. – Rámutatott egy jókora áramtöltőre a közelben.

Artu Detu követte a mozdulat irányát, fűttyentett egy rövidet és odakacsázott a ládaforma szerkentyűhöz. Rövid keresés után meglelte a megfelelő kábelt, önműködően felkattintotta az egyik szelvényét és a háromágú dugót belenyomta az oldalán felbukkanó aljzatba.

Thripio közben már odasétált a hatalmas teknőhöz, amely majdnem színültig tele volt aromikus tisztító olajjal. Meglepően emberi sóhajjal lassan beleereszkedett a tartályba.

– Jók legyetek. – intette őket Luke, miközben elindult egy aprócska, kétszemélyes „szöcske” felé. A fürgé kis légi sikló ott pihent a garázműhely hangárnak kiképzett részében. – Nekem más dolgom van.

Elég szerencsétlen módon Luke–ot még akkor is Biggsszel való legutóbbi beszélgetése foglalkoztatta, úgyhogy néhány óra múltán is csak alig valamit végzett el napi teendői közül. Most is a barátja távozása járt az eszében, ahogy gyöngéd kézzel végigsimított a „szöcske” sérült bal vezérsíkján – azon, amelyiket a múltkor tett tönkre, amikor örülden száguldozott vad csavarokba és orsókbá gabalyodva egy képzeletbeli TIE vadász nyomában, abban a szűk hegyszorosban. Akkor történt, hogy egy hirtelen felbukkanó

kiálló szirt valósággal leborotválta a vezérsíkját, akár egy energiasugár.

Hirtelen felszaladt benne a pumpa. Szokatlan hevességgel vágott oda egy elektromos csavarkulcsot a közeli munkapadhoz.

– Ez egyszerűen nem járja! – tört ki, mintegy magának. – Biggsnek igaza van. – vette alább a hangerőt elfancsalodva. – Az életben ki nem jutok innen. Amíg ő felkelést tervez a császárság ellen, addig én itt csücsülök ezen a penész ette farmon.

– Parancsol, uram?

Luke meglepetten megperdült a sarkán, de csak a magas robot volt az, Thripio. Mostani megjelenése és az első találkozásukkor alkotott kép között mellbevágó volt a különbség. Az erős olaj megtette a hatását: megszabadulva a rátapadt mocsoktól, maszattól, a bronzötvözet káprázatosan csillogott a garázs mennyezeti lámpáinak a fényében.

– Segítségére lehetek valamiben? – kérdezte a robot készséges buzgalommal.

Luke elégedetten vette szemügyre a gépet, s közben észrevétlenül apadni kezdett a haragja. Minek is vág érthetetlen mondatokat egy robot fejéhez?

– Nem hiszem – válaszolta –, hacsak az idő múlását siettetni nem tudod és előbbre hozod az aratás idejét. Vagy esetleg térsűrítéssel el nem varázsolsz innen, erről a homokbuckáról, Owen bácsi orra elől.

A gúnyt egy még oly bölcs robotnak sem volt könnyű elértenie, Thripio tehát tárgyilagosan mérlegelte a kérdést, mielőtt válaszolt volna.

– Ez igen valószínűtlen, uram. Én ugyanis csak egy harmadik osztályba sorolt robot vagyok, s meglehetősen kezdetleges foglaim vannak az olyasmiről, mint mondjuk a transzatomfizika. – Hirtelen mintha rázúdult volna az utóbbi néhány nap megpróbáltatása. – Sőt, ha már itt tartunk, fiatalúr – folytatta Thripio, s közben úgy tekintett körbe, mint aki csak most csöppent ide –, még azt sem tudom, hogy melyik bolygón vagyok.

Luke kesernyésen felkacagott és gúnyolódva így felelt:

– Ha ennek a világegyetemnek egyáltalán van valahol egy fényes központja, akkor ez a bolygó esik a legtávolabb tőle.

– Értem, Luke úr.

– Hagyd el nyugodtan az urat, szólíts egyszerűen Luke–nak. – rázta meg ingerülten a fejét a fiatalember. – A bolygónknak pedig Tatuin a neve.

– Hálásan köszönöm, Luke ú... Luke. – hajtotta meg a fejét Thripio. – Az én nevem Szi Thripio, az ember–robot kapcsolatoknak vagyok a specialistája. – fém hüvelykujjával mintegy mellékesen hátrabökött a töltő felé. – Az pedig a társam, Artu Detu.

– Örvendek, Thripio. – mondta könnyedén Luke. – Úgyszintén, Artu. – Átsétált a garázson a töltőhöz, ellenőrizte az egyik műszert a kisebb robot nyitott mellső szelvényében és elégedetten dörögött egyet. Amikor odanyúlt, hogy kihúzza a töltőkábel dugóját, megláthatott valamit, amitől ráncok futottak össze a homlokán; közelebb hajolt.

– Valami baj van, Luke? – érdeklődött Thripio.

Luke odalépett az egyik közeli szerszámtáblához, s leemelt kóla egy parányi, variálható karú szerszámot. – Mindjárt meglátjuk, Thripio.

Visszament a töltőhöz, s egy krómozott végű alkalmatossággal matatni kezdett a kis robot fejében. Időnként vissza–visszahőkölt, amikor az ügyes kis szerszám rozsdadarabkákat pöccintett ki a levegőbe.

Thripio érdeklődéssel figyelte Luke–ot, ahogy dolgozik.

– Valami különös, szénszerű anyag borítja az alkatrészeit, amelyet még sohasem láttam. Az ember azt hinné, hogy történt veletek egy s más az utóbbi időben.

– Nem is vitás, uram. – ismerte el Thripio, aki ismét elfelejtette elhagyni a tiszteletadó szócskát. De Luke ezúttal jobban el volt foglalva, semhogy helyreigazítsa. – Néha elcsodálkozom azon, hogy egyáltalán olyan állapotban vagyunk, amilyenben vagyunk. – tette hozzá mintegy elkésett megjegyzésként, igyekezvén kitérni Luke kérdésének az éle

elől. – Mert, ugye itt van ez a felkelés is meg minden.

Thripiónak úgy rémlett, hogy minden óvatossága ellenére is sokat mondhatott, mert Luke szemében már–már a javakéhoz hasonló villanást vett észre.

– Hogyan, te tudsz a császárság elleni felkelésről? – kérdezte követelően Luke.

– Bizonyos szempontból. – vallotta be kelletlenül Thripio. – Pontosan a felkelésnek köszönhetjük, hogy az ön szolgálatába állhattunk. Tudniillik menekültek vagyunk. – Azt már nem tette hozzá, hogy honnan. Nem mintha ez érdekelte volna Luke–ot.

– Menekültek?! Ezek szerint mégiscsak úrcsatát láttam! – Felindultan szaggatott kérdésözönt zúdított Thripióra. – Mondd meg, honnan jöttök, hány csatában voltatok. Hogy áll a felkelés? Komolyan veszi a császárság? Sok szétrombolt hajót láttatok?

– Ha kérhetem, kissé lassabban, uram. – esengett Thripio. – Ön félreérti a helyzetünket. Mi csak ártatlan kívülállók voltunk. A mi kapcsolatunk a felkeléssel, hogy úgy mondjam, mindössze felszínes természetű volt. Ami a csatákat illeti, nos, végigcsináltunk egy párat. De ezt nehéz megmondani, ha az ember nem volt közvetlen érintkezésben a harci gépezettel. – diszkréten vállat vont. – Ezen túlmenően, azt hiszem, nem sokat mondhatok. Szeretném emlékeztetni uram, hogy én alig vagyok több kifinomult tolmácsnál, s nem a legerősebb oldalam a mesélés meg történetek előadása; ahhoz pedig végképp nem értek, hogy a megtörtént eseményeket kicifrázzam. Végeredményben prózai robot vagyok, semmi több.

Luke csalódottan elfordult, s folytatta Artu Detu tisztogatását. A további kapirgálás olyan rejtélyes valamit tárt fel, ami egyszeriben magára vonta Luke teljes figyelmét. Két áramkörtábla közé, amelyek rendes körülmények között érintkezésben kellett volna, hogy legyenek, szorosan beékelődött egy kisebb fémszilánk. Luke letette a finom kis szerszámot és elindult, hogy keressen egy nagyobbbat.

– Ej, ej, kis barátom – dünnyögte –, jó alaposan beszorult neked ide valami. – Egy percre sem hagyta abba a piszkálgatást, de figyelme félig–meddig ismét Thripio felé fordult. – Mondd csak, ürteherhajón voltatok ti, vagy...

Hatalmas reccsenéssel végül is engedett a fém, s visszarúgó ereje valósággal feldöntötte Luket–ot. Felpattant és már éppen káromkodni készült, de hirtelen mozdulatlaná dermedt.

Az Artu egység fejébe épített optikai holografikus projektor vibrálni kezdett; megjelent egy háromdimenziós kép, méretre kisebb ugyan egyharmad köbméternél, de igen éles kontrasztú. A doboz alakú képben olyan finom vonású arc tűnt föl, hogy Luke néhány másodperc elteltével azon vette észre magát, hogy levegő után kapkod – tudniillik elfelejtett levegőt venni.

A felületi élesség ellenére a kép vibrált és bizonytalanul ugrált, mintha a felvételt sebtében készítették s táplálták volna be. Luke egyre csak bámulta a garázs hétköznapi környezetébe kivetített furcsa, idegen színeket, s kérdezni akart valamit. De nem jutott hozzá. Az arcon megmozdultak az ajkak, s a lány megszólalt – pontosabban mintha megszólalt volna. Luke azonban hallotta, hogy a hang valahonnan Artu Detu tömzsi testéből jön.

– Obi–Wan Kenobi – mondta esdekelve a fátyolos hang –, segíts rajtam! Te vagy az egyetlen reménységem! – Egy elektromos recsegés egy pillanatra összezsilálta a képet. Aztán kitisztult megint, s a hang megismételte az előbbi. – Obi–Wan Kenobi, te vagy az egyetlen reménységem!

A hologram reszkető zúgással folytatódott. Luke még egy percre ült ott néma csendben, találgatva, hogy vajon mit lát, aztán odaszólt az Artu egységnek:

– Mi ez az egész, Artu Detu?

A tömzsi kis robot arrább lépett – a négyszögletes kép ment vele – és csipogott valamit, ami halványan félénk válaszra emlékeztetett.

Thripio láthatóan ugyanolyan értetlenül állt a jelenség előtt, mint Luke.

– Mi ez? – kérdezte élesen, előbb a beszélő arcképre, majd Luke-ra mutatva. – Nem hallod, kérdeztek tőled valamit! Mi ez vagy ki ez, honnan kerítettél elő és minek?

Az Artu egység meglepett csipogást csalt elő magából, mint aki maga is most vette észre a hologramot. A csipogást pedig sivitva áramló információáradat követte.

Thripio megemésztette az adatokat, megpróbálta összeráncolni a homlokát, nem ment neki; beérte hát annyival, hogy a hangjával fejezze ki tanácsstalanságát.

– Ragaszkodik hozzá, hogy semmi értelme az egésznek. Pusztán valami hibás működés eredménye, csupa régi adat. Már rég le kellett volna törölni a tárolójából, csak elfelejtkeztek róla. Szerinte fölösleges foglalkoznunk vele.

Ezzel az erővel azt is mondhatta volna Luke-nak, hogy ne foglalkozzon vele, ha véletlenül rágcsálók fészkebe botlik a sivatagban.

– Ki ez a lány? – követelte a magyarázatot, s még mindig megigézve bámulta a hologramot. – Csodálatosan szép.

– Komolyan nem tudom, hogy ki. – vallotta be becsületesen Thripio. – Úgy rémlik, mintha a legutóbbi utunkon láttam volna. Amennyire vissza tudok emlékezni, meglehetősen fontos személy lehetett. Nincs kizárva, hogy a dolognak köze van ahhoz, hogy a kapitányunk kapcsolatban állt...

Luke leintette és gyönyörűségben elmerülve figyelte, ahogy az érzéki ajkak újra és újra elismétlik azt a mondattöredéket.

– Van még valami ezen a felvételen? Mintha valami még hiányozna róla. – Luke felpattant és az Artu egység felé nyúlt.

A robot hátrálni kezdett és olyan kétségbeesetten füttyögött, hogy Luke megtorpant, s leengedte a belső műszerek felé kinyújtott karját.

Thripio egészen elképedt.

– Viselkedj, Artu! – róttá meg végül is a társát. – Még a végén megint bajba keversz minket. – Thripio fejében ismét rémképek jelentek meg arról, hogy mint együttműködésre alkalmatlanokat mindkettőjüket szépen összepakolják, s visszaküldik a javáknak: ez elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy megpróbálkozzon egy ideges rángással.

– Nincsen semmi baj, ő a mi új gazdánk. – Thripio Luke-ra mutatott. – Nyugodtan megbízhat szívesen benne. Érzem, hogy csak a javunkat akarja.

Detu habozni látszott. Aztán egy hosszú adagot füttyült és csipogott oda a barátjának.

– Tehát? – sürgette türelmetlenül Luke.

Thripio nem válaszolt azonnal.

– Azt mondja, egy bizonyos Obi-Wan Kenobi tulajdona, aki itt lakik valahol, ezen a bolygón. Mi több, ezen a környéken. A mondattöredék pedig, amit az imént hallottunk, része egy üzenetnek, amely ennek a személynek szól.

– Megmondom önnek őszintén, uram – rázta lassan a fejét Thripio –, fogalmam sincs róla, hogy mit hord ez itt össze. A legutolsó gazdánk Colton kapitány volt. Nem emlékszem rá, hogy Artu valaha is említette volna, hogy volt egy előző gazdája is. Obi-Wan Kenobiról meg aztán végképp nem hallottam soha életemben. Persze nem csoda, ha meggondolom, mi mindenben mentünk keresztül. – fejezte be bocsánatkérően. – Attól tartok, kissé összekuszálódtak a logikai áramkörei. Kimondottan különködik az utóbbi időben. – És miközben Luke elgondolkozott a dolgok ilyen állásán, Thripio kihasználta az alkalmat, hogy villámló tekintettel próbálja jobb belátásra bírni Artút.

– Obi-Wan Kenobi. – ismételte Luke elgondolkozva. Egyszerre csak felderült az arca. – Csak nem... lehet, hogy az öreg Ben Kenobira céloz?

– Tessék, uram? – sápirozott Thripio felettébb meghökkenve. – Úgy értsem, hogy ön tényleg ismer egy ilyen személyt?

– Nem egészen. – ismerte be Luke valamivel kisebb lelkesedéssel. – Obi–Wan nevűt nem ismerem, az öreg Ben viszont itt él valahol a Nyugati Dűne Tenger szélén. Amolyan helyi nevezetesség, sivatagi remete. Owen bácsinak meg néhány más gazdának az a véleménye, hogy varázsló. Néha–néha felbukkan, jön csereberélni. Mindazonáltal ritkán beszélek vele. A bácsikám rendszerint elzavarja a háztól. – megállt, tekintete ismét a kisebb–robotra tévedt. – De arról még sohasem hallottam, hogy az öreg Bennek lenne egy robotja. Én legalábbis nem tudok róla.

Luke pillantását ellenállhatatlanul visszavonzotta a hologram.

– Bárcsak tudnám, ki ő. Biztosan fontos személy, kivált ha igaz, amit mondasz, Thripio. Nagyon úgy nézem, meg a hangjából is azt érzem, hogy komoly bajban van. Lehet, hogy mégis fontos az az üzenet. Meg kéne hallgatnunk a végét is.

Ismét az Artu belső kapcsolói felé nyúlt, de a kis robot megint kitért előle és panaszosan cincogott egy sort.

– Azt mondja, van benne valahol egy biztonsági retesz, ami kikapcsolja az áramkörből az okadatoló szelvényeit. – fordította Thripio. – Azt javasolja, hogy ön vegye ki ezt a reteszt és akkor talán végig el tudja ismételni az üzenetet. – fejezte be bizonytalanul Thripio. De, hogy Luke egyre csak az arcképre meredt mozdulatlanul, kissé hangosabban hozzátette még: – Uram!

– Tessék? – rezzent, össze Luke. Ja igen. Mérlegelte a javaslatot, aztán odament és bekukkantott a nyitott szelvénybe. Artu ezúttal nem húzódott el.

– Igen, azt hiszem, látom már. No jó, alighanem kicsi vagy ahhoz, hogy megszökhess, ha kiveszem ezt a biztonsági reteszt. Majd megesz a kíváncsiság: ugyan mit üzenhetnek az öreg Bennek?

Luke kiválasztotta a megfelelő szerszámot, aztán mélyen benyúlt a szabadon levő két áramkörtábla közé és kipattintotta a pöcköt. Aminek az lett az első eredménye, hogy az arckép se szó, se beszéd eltűnt.

– Na tessék! – lépett hátra Luke. Kínos szünet következett, várták, hogy a hologram visszatérjen: esze ágában sem volt. – Hova lettél? – suttozta végül Luke. – Vetítsd ki újra. És játszd le a teljes üzenetet, Artu Detu.

A robot nagy ártatlanul csipogott egyet. Thripio láthatóan kínosan érezte magát, ahogy fordította.

– Azt mondta: „Miféle üzenetet?”

Thripio mérgesen a társához fordult.

– Hogyhogy miféle üzenetet? Tudod te azt nagyon jól! Azt, amelyiknek az imént vetítettél elének a töredékét. Azt, amelyiket olyan féltve őrzöl abban az örökké rebelliskedő, rozsdátté hasadban, te csökönyös, kiszuperált ócskavasrakás!

Artu csak ült és halkán motyogott maga elé.

– Végtelenül sajnálom, uram – mondta vontatottan Thripio –, de minden jel arra mutat, hogy aggasztó torzulások keletkeztek a racionális–engedelmességi moduljában. Talán ha...

A folyosóról felcsattant egy hang és félbeszakította Thripiót:

– Luke... hallod, Luke? Gyere vacsorázni!

Luke egy pillanatig habozott, aztán elfordult a rejtélyesen viselkedő kis robottól.

– Oké! Megyek már, Beru néni! – kiáltott vissza a néniének. Halkabbra fogta a hangját, amikor Thripióhoz fordult.

– Próbálj meg csinálni vele valamit. Nemsokára jövök vissza. – az imént kiszedett biztonsági reteszt a munkapadra dobta és kisietett a garázból.

Amint Luke kitette a lábát, Thripio nekitámadt alacsonyabb társának:

– Én a helyedben fontolóra venném a dolgot és lejátszanám neki az egész felvételt! – mennydörögte és sokatmondóan az egyik szétszedett gépalkatrészekkel borított

munkapad felé bökött a fejével. – Különben még fogja azt a kis tisztítópalcát és maga ássa elő belőled. És akkor nem nagyon fogja nézni, hogy mit vagdos össze benned, ha úgy érzi, hogy szándékosan hallgatsz el előle valamit.

Artu panaszosan csiprantott egyet.

– Nem – felelt Thripio –, nem hiszem, hogy kedvel téged.

A második csipogás sem enyhített a magasabbik robot szigorú hangján.

– Nem, én se szeretlek.

NEGYEDIK FEJEZET

Beru néni kivett egy kannát a hűtőből és kék folyadékot töltött egy köcsögbe. A háta mögül, az étkezőhelyiségből folyamatos beszélgetés foszlányai szűrődtek ki a konyhába. Szomorúan felsóhajtott. A férje és Luke között az étkezések alkalmával fellobbanó viták elmérgesedtek, ahogy a fiú nyughatatlansága egyre jobban eltérítette a földműveléssel kapcsolatos mindennapi tennivalóitól. Folyton oly dolgokon járt az esze, amelyek Owenban, akinél földhözragadtabb gazdát elképzelni is nehéz lett volna, növekvő ellenérzést váltottak ki.

Beru néni visszatette a testes kannát a hűtőbe, a köcsögöt egy tálcára helyezte és visszasietett az étkezőbe. Beru néni nem volt éppenséggel éles eszű teremtes, mégis valami ösztönös megérzéssel tudta, hogy milyen fontos szerepet tölt be ebben a családban. Ő volt a villámhárító. Amikor jelen volt, egyre gyülemlett Luke-ban és Owenban a felhalmozódó energia, de ha a kelleténél hosszabb időre magukra hagyta őket, akkor – bumm!

Belépett az étkezőbe; az asztalon álló tányérok az aljukba beépített fűtőegységek tartották melegen az ételt. Abban a szempillantásban mindkét férfi leeresztette a hangját, s a beszélgetés ettől civilizált emberi társalgásra kezdett emlékeztetni; témát változtattak. Beru néni úgy tett, mint aki semmit sem vett észre.

– Azt hiszem, azt az Artu egységet lopta valaki, Owen bácsi. – mondta éppen Luke, mintha csak egész idő alatt erről beszélgettek volna.

A nagybátyja a tejesköcsögért nyúlt, s teli szájjal válaszolt:

– A javák az égvilágon mindent ellopnak, ami mozgatható, Luke, de ne felejtsd, hogy alapjában véve még a saját árnyékuktól is megijednek. Ahhoz pedig, hogy valódi tolvajjá váljanak, számolniuk kéne azzal, hogy üldözőbe veszik és felelősségre vonják őket. Erre pedig aligha vállalkoznak. Miből gondolod, hogy lopták azt a robotot?

– Először is túlságosan jó állapotban van ahhoz, hogy esetleg valaki a szemétre dobta volna. Miközben tisztogattam, kivetített egy hologram-felvételt, amin... – Luke igyekezett leplezni ijedelmét, hogy így elszólta magát. – De ez nem is fontos. – fűzte hozzá sietve. – Valójában azért hiszem azt, hogy lopták, mert egyre azt hajtogatja, hogy valami Obi-Wan Kenobi nevű egyénnek a tulajdona.

Alighanem az ételben vagy talán a tejben lehetett valami, ami Luke bácsikájának a torkán akadt. Persze az sincs kizárva, hogy fancsali képe az imént említett furcsa személyiségről alkotott véleményét tükrözte. Akárhogy is, tovább evett, de nem pillantott az unokaöccsére.

Luke úgy tett, mint aki észre se vette az undor szemléletes megjelenését nagybátyja arcán.

– Az jutott az eszembe – folytatta elszántan –, hogy talán az öreg Benre utal. A keresztnév ugyan nem stimmel, de a másik megegyezik.

Hogy a bácsi állhatatosan továbbra sem felelt, Luke nyíltan nekiszegezte a kérdést:

– Te nem tudod, hogy kiről lehet szó, Owen bácsi?
Meglepő módon a nagybátyja inkább látszott zavartnak, mintsem dühösnek.

– Nem érdekes. – dörmögte egyre kerülve Luke tekintetét. – Rég elfeledett név ez. – idegesen fészkelődött a székén. – És mindig csak bajt jelent.

Luke azonban mit sem törődött a burkolt figyelmeztetéssel és tovább erőltette a dolgot.

– Hát akkor talán valami rokona lehet az öreg Bennek? Nem tudtam, hogy vannak rokonai.

– Te csak tartsd távol magad attól a vén méregkeverőtől, hallod-e! – tört ki a bácsikája, ügyetlenül megfélemlítve a józan érvelés előnyeiről.

– Owen... – próbált halkán beavatkozni Beru néni, de a nagydarab gazda nyersen letorkolta.

– Beru, ez most fontos dolog! Nem ez az első eset, hogy Kenobiról beszélünk. – fordult vissza az unokaöccse felé. – Megmondtam neked, hogy ostoba vénember, veszélyes és rosszakarátú, jobb nem kezdeni vele.

Beru néni könnyörgő pillantása valamennyire csillapította az indulatát.

– Annak a robotnak semmi köze hozzá. Nem is lehet – morogta félig-meddig magának.

– Felvétel, piha! Na mindegy, holnap elviszed a gépet Anchorheadbe és csináltatsz neki egy agymosást.

Nagyot horkantva Owen végül is elszántan visszafordult félbehagyott vacsorájához.

– Akkor majd vége lesz ennek az egész ostobaságnak. Mit bánom én, hogy őszinte honnan jött. Tisztességgel megadtam az árát, attól fogva pedig a miénk, kész, passz!

– Na és ha mégis valaki másnak a tulajdona? – Luke–ot sehogy se hagyta nyugodni a dolog. – És teszem fel, egyszer csak megjelenik ez az Obi–Wan vagy kicsoda, hogy elvigye?

– Azt ugyan nem teszi. – jelent meg egy felbukkanó emlék hatására valami bánatos, ugyanakkor gunyoros kifejezés Owen bácsi arcán. – Nem hinném, hogy él még. Körülbelül akkor halhatott meg, amikor apád. – jókora falatot gyömöszölt a szájába. – Most pedig elég legyen mára.

– Akkor hát mégiscsak élő személy volt. – dörmögte maga elé Luke, s mereven a tányérjába bámult. – Ismerte apámat? – tette hozzá vontatottan.

– Azt mondtam, elég legyen! – csattant fel Owen. – Ami azt a két robotot illeti, te csak azzal törődj, hogy holnapra munkaképesek legyenek. Ne felejtsd: az utolsó fillérjeinket öltük beléjük. Meg se vettem volna őket, ha nem szorít úgy az aratás. – A kanálával megfenyegette Luke–ot. – Azt akarom, hogy reggel munkába állítsd őket a déli dűlőben az öntözőegységeknél.

– Tudod – válaszolta elgondolkodva Luke –, azt hiszem, kitűnően be fognak válni a robotok. Olyannyira, hogy én... – egy pillanatra habozni látszott és lopva a bácsikájára sandított. – Szóval azon a megegyezésünkön gondolkoztam, hogy még egy szezonra itt maradok.

A nagybátyja egy szót se szólt, így hát Luke belevágott, amíg még el nem hagyja a bátorsága:

– Ha a robotok csakugyan beválnak, akkor a jövő évre beadom a felvételi kérelmemet az Akadémiára.

Owennak elborult az arca, de a felháborodását megpróbálta az étel mögé rejteni.

– Szóval be akarsz adni a felvételi kérelmedet jövőre, úgy érted, aratás után.

– Most már több mint elég robotod van, s mind kitűnő állapotban. Ki fogják bírni.

– Robotom az van – bólogatott a nagybácsi –, de robotok nem helyettesíthetik az embert, Luke. Te is tudod. Éppen aratáskor van a leginkább szükségem rád. Csupán még egy szezonról van szó ez után. – félrenézett, a mérge már elpárolgott.

Luke csak piszkálgatta az ételt, nem evett egy falatot se, hallgatott.

– Ide figyelj – mondta neki a bácsi –, életünkben most először van lehetőségünk, hogy összekaparjunk valamit. Megkeresünk annyit, hogy a következő szezonra felvehetünk néhány bérest. Nem robotot: embert! Akkor majd elmehetsz az Akadémiára. – Beszéd közben el-elakadt; nem volt szokva hozzá, hogy könyörögjön. – Szükségem van itt rád, Luke. Ugye érted, amit mondok?

– Még egy év. – hajtogatta a magáét konokul Luke. – Még egy év!

Atyaisten, hányszor hallotta már ezt! Hányszor játszották el ugyanezt az ostoba színjátékot, mindig eredmény nélkül!

Abban a hitben, hogy Luke-nak végre megjött a jobbik esze, Owen csak úgy félvállról söpörte le az ellenkezését.

– Ugyan már, úgy elszáll az idő, észre se veszed!

Luke váratlanul felpattant és alig érintett tányérját félrelökte.

– Ugyanezt mondtad tavaly is, amikor Biggs elment. – sarkon fordult, s szinte futva elindult kifelé.

– Luke, hová mész?! – kiáltott utána aggódva a nagynénje.

– Ha így megy tovább, sehová. – válaszolta Luke fagyosan, mélységesen elkeseredve. Aztán, tekintettel néne érzékenységre, még hozzátette: – Meg kell még tisztítanom azokat a robotokat, ha azt akarjuk, hogy holnap reggel munkába állhassanak.

Ahogy Luke kilépett, összesűrűsödött utána a csönd az étkezőben. Férj és feleség gépiesen folytatta a táplálkozást. Végül aztán Beru néni abbahagyta az étel ide-oda tologatását a tányérján, felpillantott és komolyan így szólt:

– Owen, nem tarthatod itt örökre. A pajtásai, akikkel együtt nőtt fel, már majd mind elmentek. Hiszen láthatod, milyen sokat jelent neki az Akadémia.

– Jövőre elintézem neki. – mondta fásultan a férje. – Ígérem. Ha lesz elég pénzünk vagy talán az azután következőre.

– Luke egyszerűen nem való gazdának, Owen. – folytatta eltökélten az asszony. – Értsd meg, sohase lesz belőle gazda, akárhogy is erőlteted. – lassan megrázta a fejét. – Nagyon is az apjára ütött.

Egész este most először, Owen Lars komolyan eltöprengett, s gondterhelt volt az arca, ahogy Luke hűlt helyére pillantott.

– Én is ettől félek. – suttogta.

* * *

Luke kiment a felszínre. Ott állt a homokon és nézte, ahogy a Tatuin ikernapjai közül először az egyik, aztán fokozatosan a másik is lebukik a távolba vesző dűnék sora mögött. A sűrűsödő homályban előbb aranszínűre, majd rozsdabarnára, végül lángoló vörösés-narancssárgára váltott a sivatag színe, hogy azután végleg megpihenjen az esti szürkületben. Nemsokára kizöldül majd a homok, most először, amióta az eszét tudja és táplálékot adó növények dugják ki a fejüket a szemcsék közül. Az örökké sivár ugaron oázis lesz.

A gondolatnak kellemes izgalmat kellett volna ébresztenie Luke-ban. Ugyanúgy át kellett volna járnia a feszült várakozás bizsergésének, ahogy a bácsikáját mindig is átjárta, amikor a közelgő aratásról beszélt. Luke azonban nem érzett mást, csak közömbösen tátongó, hatalmas űrt a bensejében. Most már valahogy az se izgatta, hogy életében először nagyobb összeghez juthat. Ugyan mihez kezdjen a pénzzel Anchorheadben vagy, ami azt illeti, akár az egész Tatuinon?

Valahol a lelke mélyén valami egyre jobban lázadozott a kielégítetlenségtől. Ez ugyan így volt a legtöbb társával is, de valami számára érthetetlen okból őbenne sokkal nagyobb erővel jelentkezett ez az érzés, mint a barátaiban.

Közben röpke, hűvös fuvallatokkal a sivatag fölé kúszott az éjszaka, fel a lába szárán; leporolta a nadrágjáról a rátapadt homokszemcséket és leballagott a garázsba. Talán ha a robotokkal foglalatoskodik, az segít szertefoszlatni a zavaró lelkiismeret-furdalást. Vizsgálódva tekintett körül a helyiségben: de első pillantásra minden mozdulatlanul látszott. Egyik új robot sem volt a közelben. Luke enyhén összeráncolta a homlokát, aztán elővett az övéből egy ügyes kis távirányítót és megnyomott néhány gombot a műanyag fedélen.

A dobozka mély hangon zümmögni kezdett. A hívás előcsalta a magasabb robotot, Thripiót. Valósággal felkiáltott meglepetésében, ahogy előugrott a „szöcske” mögül.

Luke elindult felé, meghökkenése kiült az arcára.

– Mi az ördögnek bújtal be oda?

A robot támolmogva botorkált elő a gép orra mögül, láthatóan teljesen kétségbe volt esve. Akkor tűnt föl Luke-nak, hogy a távirányító hívójele ellenére, még nyoma sincs az Artu egységnek.

Távollétének oka – vagy valami hasonló – kéretlenül kezdett ömleni Thripióból.

– Nem az én hibám. – bizonygatta vadul a robot. – Nagyon kérem, ne állítson le! Én mondtam neki, hogy ne menjen el, ő a hibás! Holtbiztos, hogy működési zavara van. Valami teljesen megkeverhette a logikai áramköreit. Egyre csak azt hajtogatta, hogy neki küldetése van, uram. Életemben nem találkoztam még ilyen nagyzási hóbortban szenvedő robottal. Nem is értem, hogyan kerülhet ilyesmi az elméleti mérlegelő központjába egy olyan egyszerű gépnek, mint egy Artu egység, és...

– Úgy érted...? – Luke csak hápogni tudott.

– Igen, uram... elment.

– És még én magam vettem ki a biztonsági reteszt! – dünnyögte kábultan Luke. Lelki szemei előtt megjelent a nagybátyja arca. „Az utolsó fillérjeinket öltük bele ezekbe a robotokba.” – mondta nem is olyan rég.

Luke kirohant a garázból és vadul kereste a nem létező okot, vajon miért bolondulhatott meg az Artu egység. Thripio szorosan a sarkában loholt utána.

Luke egy kiálló homokkövön állt meg, amely a legmagasabb pont volt az otthonuk közelében, s ahonnan áttekinthette az egész környező vidéket. Övéből előrántotta nagy becsben tartott távcsövét, s kémlelni kezdte a sebesen sötétedő láthatárt, hátha megpillant valamit, ami kicsi, fémes, háromlábú, s teljesen elment a gépi esze.

Thripio is felkaptatott a homokban és odaállt Luke mellé.

– Ez az Artu egység se jó másra, csak, hogy bajt hozzon az ember fejére. – nyögte. – Ezek az asztromechanikai robotok néha annyira felrúgják a szabályokat, hogy az egyenesen érthetetlen a számomra.

Luke végül leengedte a messzelátót és tárgyilagosan ennyit mondott:

– Hát, nincs sehol. – dühösen belerúgott a földbe. – A fene egye meg! Hogy is lehettem olyan ostoba, hogy hagytam magam így csőbe húzni és levettem azt a reteszt! Owen bácsi megöl, ha megtudja.

– Bocsásson meg egy kérdést, uram – kockáztatta meg a reménykedő Thripio, akit a táncoló javák szörnyű víziója gyötört –, nem mehetnénk esetleg utána?

Luke megfordult. A feléjük nyomuló sötétség falát fürkészte.

– Éjszaka nem. Túl sok az ólálkodó taszken ilyenkor. A javák egy csöppet se izgatnak, de a homoklakók... nem, sötétben szó se lehet róla. Várnunk kell reggelig, akkor majd elindulunk megkeresni a nyomát.

Kiáltás harsant odalentről:

– Luke! Luke, elkészültél végre azokkal a robotokkal? Le akarom kapcsolni az áramot éjszakára.

– Kapcsold csak! – válaszolta Luke, megkerülve a kérdést. – Néhány perc és jövök, Owen bácsi! – Még egyszer visszafordult, hogy utoljára végigpillantson a sötétbe borult horizonton. – Na, én aztán jól benne vagyok a... – dűnnyögte maga elé. – Ez a nyavalyás kis robot alaposan elintézt.

– Ajaj, az ilyesmiben ő verhetetlen, uram! – kontrázott neki Thripio mesterkelt vidámsággal. Luke savanyú pillantást vetett rá, aztán mindketten megfordultak és lementek a garázsba.

* * *

– Luke... Luke! – Owen még egyre dörgölve az álmot a szeméből, be–bekukkantott ide is, oda is, s közben a nyakizmait gyömszölte. – Hol kujtoroghat az a gyerek ilyenkor? – állt meg értetlenkedve, hogy sehonnan sem érkezett válasz. Nem mozdult semmi az egész házban, pedig már odafönt is körülnézett.

– Luke! – kiáltotta újból. – „Luke, Luke, Luke...” a falak incselkedve visszhangozták a nevet. Dühösen sarkon fordult és szapora léptekkel visszament a konyhába, ahol Beru éppen a reggelit készítette.

– Láttad már Luke–ot ma reggel? – kérdezte Owen olyan halkan, ahogy csak tellett tőle.

– Igen. – mondta futó pillantást vetve rá Beru, aztán visszafordult a munkájához. – Azt mondta, még van néhány elintéznivalója, mielőtt kimegy a déli dűlőbe, úgyhogy korán elment.

– És meg se várta a reggelit? – húzta össze a szemöldökét gondterhelten Owen. – Ez nem az ő formája. Na és a robotokat magával vitte?

– Úgy rémlik. Az egyiket legalábbis biztosan láttam vele.

– No jó. – latolgatta a dolgot Owen; ideges volt, de végül is nem talált semmi kivetnivalót. – Jó lesz vigyáznia magára, mert ha nekem délig rendbe nem hozza azokat az öntözőberendezéseket a dűlőn, hát a gatyánk is rámegy.

* * *

Sima fehér acél mögé rejtett arc bukkant elő a félig már betemetett mentőkabinból, amely most már szervesen hozzátartozott az egyik, a környező dűnék közül kissé kiemelkedő homokdomb gerincéhez. A hang megkönnyebbült volt, bár fáradt.

– Semmi. – szólt ki a katona körben álló társainak. – Se adathordozó, se semmi jele, hogy lett volna benne valaki.

Elernyedő kezek engedték le a tüzelésre készen tartott nagy erejű kézfegyvereket erre a hírre. Az egyik rohamosztagos megfordult és odakiáltott egy közelben álló tisztnek:

– Biztos, hogy ez az a kabin, amelyik a lázadók hajójáról szállt fel, de nem találtunk semmit se a fedélzetén, uram.

– Pedig épségben ért földet. – dűnnyögte maga elé a tiszt. – A leszállást elvileg végezhetné ugyan az automatika, de ha csakugyan működési zavar miatt szállt fel, akkor az automatikát se kapcsolhatta be. – itt valami nincs rendjén.

– Jöjjön csak ide, uram – szólalt meg egy hang –, itt a magyarázata, hogy miért nincs semmi a fedélzetén, még egy apró jel sem, ami életre utalna.

A tiszt arrafelé fordult és néhány lépést tett egy másik rohamosztagos felé, aki ott térdelt a homokban. Egy tárgyat tartott a tiszt orra elé. Megcsillant rajta a napfény.

– Egy robotnak a borítólemeze. – ismerte föl a tiszt, miután gyors pillantást vetett a fémdarabkára. Parancsnok és beosztottja jelentőségteljesen egymásra néztek. És aztán a szemük egyszerre fordult észak felé, az égre törő fennsíkok irányába.

* * *

A kavicszal keveredő finom homok daraszerű ködöt alkotott a terepsikló zümmögő taszító hajtóművei alatt, ahogy ott siklott a Tatuin hullámokba gyűrődő homoksivataga felett. Olykor enyhén megbillent a gép, amikor a terepen mélyedés vagy kisebb emelkedő került alá, hogy azután ismét egyenletes siklásba térjen vissza, ahogy pilótája korrigálja a pályáját a talaj változásainak megfelelően.

Luke kényelmesen elterpeszkedett az ülésen és rendkívül élvezte a szokatlan tétlenséget, miközben Thripio ügyesen kerülgette az erős kis géppel a homokdombokat és a kiálló sziklákat.

– Egyszerű gép létedre igen ügyesen bánsz a terepsiklóval. – jegyezte meg elismerően.

– Köszönöm szépen, uram. – válaszolta a megdicsőült Thripio, miközben egy percre se vette le szemét a feléjük suhanó tájról. – Nem hazudtam az ön nagybátyjának, amikor azt állítottam, hogy sokoldalú vagyok. Nyugodtan mondhatom, nemegyszer olyan körülmények között kellett már helytállnom, hogy a tervezőimnek is leesett volna az álluk, ha látják.

Valami megpendült a hátuk mögött, majd még egyszer. Luke a homlokát ráncolta és hátrahajtotta a vászontetőt. Néhány percig matatott valamit a motorházban, amitől megszűnt a zaj.

– Most jobb?! – kiáltotta előre.

Thripio visszaintett, hogy a beavatkozás megtette a magáét. Luke visszamászott a pilótaülésbe és újra a fejük fölé húzta a vászontetőt. Némán hátrasimította a szeméből szél borzolta haját és a figyelmét ismét az alájuk futó sivatagi tájra irányította.

– Az öreg Ben Kenobi állítólag valahol errefelé él. Bár senki sem tudja, biztosan; én csak azt nem értem, hogyan juthatott ilyen messzire az az Artu egység ilyen rövid idő alatt. – levertnek látszott. – Biztosan ott volt valahol a dűnék között, csak nem vettük észre. Hiszen akárhol lehet. És most már Owen bácsi lassan idegeskedni kezd, hogy miért nem jelentkezem a déli dűlőről.

Thripio egy pillanatra elgondolkozott, aztán megkérdezte:

– Nem segítene, ha azt mondaná neki, uram, hogy minden az én hibámból történt?

Luke-nak láthatóan felettébb megtetszett a javaslat.

– Dehogynem, biztosan... terád most úgyis sokkal nagyobb szüksége van, mint rám. Legfőlőbb egy-két napra leállítana, esetleg adatna neked egy részleges agymosást...

Micsoda? Leállítani? Agymosás? Thripio villámgyorsan válaszolt:

– Bár ahogy jobban meggondolom, uram, Artu még most is a helyén lenne, ha ön nem veszi ki a biztosítómódulját.

Luke-ot azonban pillanatnyilag sokkal fontosabb dolog foglalkoztatta annál, semhogy a kis robot eltűnésével kapcsolatos felelősség áthárításával törődjön.

– Várj csak egy percet! – tanácsolta Thripiónak, miközben mereven a műszerfalat tanulmányozta. – A fémkereső műszer mintha mutatna valamit pontosan előttünk. Ilyen messziről képtelen vagyok kivenni a körvonalait, de a méreteiből ítélve nincs kizárva, hogy a mi kis kósza robotunk az. Közelíts rá!

A terepsikló megugrott, ahogy Thripio megrántotta a gyorsítókart és a benne ülőknek fogalmuk se volt róla, hogy odafentről idegen szemek figyelik a jármű gyorsulását.

* * *

Azok a szemek odafent nem szerves anyagból voltak, de azért nem voltak teljesen mechanikusak sem. Teremtett lélek meg nem mondhatta volna, hogy pontosan mifélek, tekintve, hogy eddig még senkinek sem sikerült olyan beható ismeretségre szert tenni a

taszkenekkel, akiket a Tatuin külső területein élő gazdák egyszerűen csak buckalakóknak hívtak.

A taszkenek nem engedték közlelő tanulmányozni magukat, s a vállalkozó kedvű megfigyelők elriasztására legalább annyira hathatós, amennyire gátlástalan eszközöket használtak. Néhány fajkutatónak az volt a meggyőződése, hogy a taszkenek rokonságban állnak a javákkal. E néhány közül még kevesebben odáig mentek, hogy a javákat egyenesen a homoklakók fejlettebb válfajának tekintsék. Ezt a feltételezést azonban a komoly tudósok többsége elvetette.

Mindkét faj egyformán szorosan a testére csavart rongyokkal védte magát a Tatuin kettős napsugárzásától, de a hasonlóságnak itt körülbelül vége is szakadt. Ellentétben a javákkal, akik nehéz, sűrű szövésű köpönyeget viseltek, a homoklakók végtelen csíkokat, kötelékeket csavartak magukra, múmia formán.

A javák még a saját árnyékuktól is megijedtek, egy taszkent, azonban nem lehetett egykönnyen megfélemlíteni. A buckalakók jóval magasabbak, erősebbek és összehasonlíthatatlanul agresszívabbak voltak. Az emberi telepések nem kis szerencséjére csak csekély számban voltak jelen a Tatuinon, s a legelhagyatottabb részekre vonultak vissza, hogy ott folytassák nomád életmódjukat. Az emberek ennél fogva csak ritkán, ha egy mód volt rá, inkább egyáltalán nem kerültek kapcsolatba a taszkenekkel, akik beérték évente néhány ember legyilkolásával. Tekintettel arra, hogy korábban meg az emberek irtották a taszkeneket – nem is mindig a józan ész parancsát követve –, egyfajta hallgatóságos béke jött létre közöttük, s a kényes egyensúly mindaddig meg is maradt, amíg egyik sem tett szert előnyre.

Az odafent leskelődő két alak közül az egyik úgy érezhette, hogy ezek az ingatag körülmények pillanatnyilag éppen neki kedveznek, s úgy döntött, hogy ebből hasznot is húz: fegyverét a terepsiklóra irányította. De a társa odakapott és elrántotta a fegyver csövét, még mielőtt elsülhetett volna. Ebből aztán nagy veszekedés támadt kettejük között. És miközben bosszúvágytól fűtve, dühösen vitatkoztak jobbra mássalhangzókból álló furcsa nyelvükön, a terepsikló szépen elhúzott odalent.

Vagy mert a terepsikló kikerült a lőtávokból vagy mert talán a második taszkennek sikerült meggyőznie az elsőt, hirtelen félbeszakították a vitát, s levergődtek a magas hegyhát túlsó oldalán. Odalent szuszogás hallatszott, s gazdáik váratlan felbukkanásától megzavarodva, a két hantba egyik lábáról a másikra állt. Mindegyik akkora volt, mint egy kisebb dinoszaurusz, hatalmas szemük volt és loncsos, vastag szőrük. Idegesen sziszegtek, ahogy a két homoklakó közeledett feléjük, majd a térdükre állva nyeregbe pattantak.

Csontropogás és a két bantha feltápáskodott. Lassan, de iszonyú nagyokat lépve elindult a két irdatlan orrszarvú lefelé a meredélyen. Nem kevésbé borzalmas hajcsáraik türelmetlenül ösztöklétek őket.

* * *

– Hát persze hogy ő az. – állapította meg Luke félig elégedetten, félig dühösen, amikor az aprócska, háromlábú alak közelébe értek. Thripio megdöntötte a siklót és lendületes ívben talaj közelbe ereszkedett egy hatalmas homokkőszurdok bejáratánál. Luke előhalászta a puskáját az ülés mögül és a vállára akasztotta. – Kerülj elébe, Thripio! – adta ki az utasítást.

– Örömmel, uram.

Az Artu egység szemmel láthatóan észrevette közeledtüket, de nem adta jelét, hogy menekülni akarna; hiszen amúgy sem szaladhatott volna el a terepsikló elől. Artu, alighogy felfedezte őket, egyszerűen megállt és megvárta, amíg a gép elegáns ívben megkerülte.

Thripio erősen fékezett: alacsonyan szálló porfelhőt kevert a kisebbik robot jobbja. A terepsikló motorjának dübörgése finom zümmögéssé halkult, ahogy Thripio parkoló állásra váltott. Még egy sóhaj és leállt a gép.

Luke óvatosan körülkémlelt a szurdokban, aztán nyomában Thripióval, kiszállt a kavicsos talajra és odalépett Artu Detúhoz.

– Ha szabad kérdezniem – érdeklődött fenyegető hangsúllyal –, hová az ördögbe indultál?!

Halk, bocsánatkérő fütty jött feleletül, de a csökönyös kis robot többet nem is igen szólhatott, mert mostantól Thripio vitte a szót.

– Luke gazda a te jogos tulajdonosod, Artu. Hogyan tehetted el, hogy egyszerűen csak elcsámborogsz tőle? Most, hogy rád talált, elég legyen ebből az „Obi–Wan Kenobi” históriából! Fogalmam sincs, honnan veszed ezt az ostobaságot meg azt a könnyfacsaró hologramot.

Artu csipogni kezdett valamit tiltakozásul, de Thripio sokkal jobban fel volt háborodva annál, semhogy helyet adjon holmi kifogásoknak.

– És hagyj nekem békét azzal a küldetéssel! Micsoda marhaság! Ahelyett, hogy ugrándoznál örömben, hogy Luke gazda nem pukkaszt millió darabra most azonnal, ezen a szent helyen.

– Hát ennek bizony nem sok az esélye. – ismerte el Luke, egy kissé lehangolva Thripio számára eddig még ismeretlen bosszúszomjától. – Gyerünk, későre jár. – a rohamosan emelkedő napokra nézett. – Szívből remélem, hogy sikerül hazaérnünk, mielőtt még Owen bácsi végképp elveszti a türelmét.

– Ha szabad egy megjegyzést tennem – állt elő egy javaslattal Thripio, akit láthatóan bosszantott, hogy az Artu egység ennyivel megússza –, talán nem ártana deaktiválni a kis szökevényt, amíg biztonságban vissza nem érünk vele a garázsba.

– Fölösleges. Majd szépen nyugton marad úgyis. – Luke átható pillantást vetett a halkan csipogó robotra. – Remélem, használt neki a lecke. Nincs rá semmi szükség, hogy...

Minden átmenet nélkül, az Artu egység váratlanul felszökkent a levegőbe – ami nem volt csekélység, tekintetbe véve három vaskos lábának meglehetősen gyenge rugójú szerkezetét. Hengeres teste észvesztően pörgött, tekergőzött összevissza és közben kaotikus szimfóniát adott ki magából, csupa kétségbeesett füttyöt, sikolyt és elektronikus kiáltásokat.

Luke nem ijedt meg, inkább fáradtnak érezte magát.

– Hát ez mi? Most meg mi a baja? – megértette, hogy Thripiónak fogytán a béketűrése. Már ő is torkig lett a tökféjű kis szerkezettel.

Nem is vitás: Artu véletlenül szerezte meg annak a lánynak a hologramját, amit aztán cselesen arra használt föl, hogy Luke–kal kivetesse a biztosítómodult. Igen, alighanem Thripio látja helyesen a dolgot. Mégis, ha sikerül kipozni az áramköröit és megtisztítani a logikai kapcsolásokat, tökéletesen használható mezőgazdasági egység válhat belőle. Csakhogy... ha mindez valóban így igaz, akkor vajon miért nézelődik olyan gondterhelten Thripio körbe–körbe?

– Ajaj, uram! Artu azt állítja, hogy néhány ismeretlen fajú egyén közeledik felénk délkelet felől.

Lehet, hogy ez Artu legújabb trükkje, amivel megpróbálja elterelni a figyelmüket, de Luke egyszerűen nem kockáztathatott. Szempillantás alatt lekapta válláról a puskáját és bekapcsolta rajta az energiatelepet. Végigkémlelte a látóhatárt a jelzett irányban, de semmit se látott. De ez nem sokat jelentett, hiszen a homoklakók mesterei voltak az álcázásnak.

Luke–nak csak most hatolt a tudatáig, hogy milyen messzire jöttek, hogy milyen hosszú ideig repültek a terepsiklóval aznap reggel.

– Soha életemben nem voltam még ilyen messze a farmtól errefelé. – közölte Thripióval.
– Azt mondják, borzasztó furcsa dolgok élnek itt. Még nem mindegyikről tudják, hogy miféle. Jobb, ha mindenről feltételezzük, hogy veszélyes, mindaddig, amíg be nem bizonyosodik az ellenkezője. Na persze, ha valami teljesen új... – a kíváncsiság egyre furdalta az oldalát. Akár, így, akár úgy, valószínűleg megint csak Artu újabb cselével állnak szemben. – Lássuk, mi az. – határozta el magát végül.

Óvatosan elindult előre, a puskáját lövésre készen maga elé tartotta, s Thripióval a nyomában felkaptatott az egyik közeli magas dűne gerincére. De arra azért vigyázott, hogy közben egy pillanatra se tévessze szem elől Artút.

Amikor felértek a tetőre, hasra vágódott és a fegyvert felcserélte a távcsővel. Odalent újabb völgykatlan tárult a szemük elé, a völgy túlsó oldalán pedig szél verte, rozsdás vörös és okkerbe játszó homokkőfal zárta le a kilátást. A messzelátóval lassan végigpásztázta a szurdok alját, s váratlanul két kipányvázott állatot vett észre. Banthák – és a lovasaik sehol!

– Szólt valamit, uram? – nyögte lihegve Thripio, aki csak most érte utol Luke–ot. A lokomotorjait nem éppen hegymászásra tervezték.

– Banthák, semmi kétség. – súgta oda neki Luke a válla fölött, pillanatnyi izgalmaiban megfélekedve arról, hogy Thripio aligha tudja megkülönböztetni a banthát a pandától.

Visszafordult a messzelátóhoz, enyhén igazított a lencséken.

– Várj csak... igen, homoklakók, nem is vitás. Látom az egyiket.

Valami nagy és sötét hirtelen eltakarta a látványt. Egy pillanatig azt hitte, talán egy kődarab gurulhatott a messzelátó elé. Dühösen ledobta a távcsövet és odanyúlt, hogy félrelökje azt a valamit. A keze hozzáért egy tárgyhoz – mintha lágy fém lett volna.

Egy rongyokba burkolt láb volt az, legalább akkora, mint Luke két lába együttvéve. Halálra váltan felpillantott... és még följebb. A reá meredő és toronyként föléje magasodó alak nem java volt. Úgy látszik, egyenesen a homokból nőtt ki ott az orra előtt.

Thripio megrökönyödésében önkéntelenül hátrált egy lépést és elvesztette a talajt a lába alól. Ízületei panaszosan felsírtak, ahogy hanyatt lebukfencezett a dombtetőről. A kővé dermedt Luke egyre távolodó puffanásokat és csattanásokat hallott, ahogy Thripio ide–oda ütődve gurult lefelé a lejtőn a háta mögött.

A váratlan találkozás okozta meglepetés múltán a taszken megereszgett egy hátborzongató harci üvöltést, s látható kárörömmel lecsapott a nehéz gaderffiivel. A kétélű szekerce úgy hasította volna ketté Luke koponyáját, akár egy almát, hacsak sokkal inkább ösztönös, semmint szándékos mozdulattal maga elé nem kapja a puskáját. A fegyver háritotta ugyan a csapást, de ezzel ki is szolgált. A hatalmas szekerce, amelyet alighanem egy kibelezett ürteherhajó–roncs fedőlemezéből készítettek, szilánkokra zúzta a puska csövét, s valósággal fémkonfettivé aprította a fegyver finom mívű belső részeit.

Luke hátratántorodott, s azon vette észre magát, hogy hátulról egy meredeken kiugró szikla zárja el az útját. A taszken lassan jött feléje, félelmetes fegyverét magasra tartotta rongyokba bugyolált feje fölött. Iszonyatos, gurgulázó nevetés tört elő belőle, amelynek nem emberi voltát még csak jobban kihangsúlyozta rostélyszerű homokszűrő álarcának torzító hatása.

Luke megpróbálta hideg fejjel fölmérni a helyzetet, ahogy az önvédelmi tanfolyamon tanították neki. A baj csak az volt, hogy teljesen kiszáradt a szája, remegett a keze és szinte megbénította a rémület. Szemben a taszken, a háta mögött az a valószínűleg végzetes sziklafal: az agyát valami furcsa érzület kerítette hatalmába, s végül a legkevésbé fájdalmas megoldás mellett döntött. Elájult.

Egyik taszken sem vette észre Artu Detút, amikor az apró kis robot befurakodott egy mélyedésbe a sziklák között, nem messze a terepsiklótól. Egyikük Luke ernyedt testét vonszolta. Amikor odaért a terepsiklóhoz, tompa puffanással lepottyantotta a földre az

eszméletlen fiatalembert és csatlakozott a társaihoz, akik éppen megszállták a szabadon álló gépet.

A pótalkatrészek és energiatelepek nagy ívben kezdtek röpködni belőle. Időről időre megszakadt a fosztogatás, ahogy összekaptak, huzakodtak holmi különösen vonzó zsákmányon.

Teljesen váratlanul a terepsikló belső részeinek a szétszedése abbamaradt és a taszkenek félelmetes gyorsasággal beleolvadtak a sivatagi tájba, izgatottan kémelve minden irányba.

A völgyön kósza fuvallat szösszent végig. Nyugat felől, valahonnan a távolból üvöltés hallatszott. Dübörgő, mennydörgő mennykőcsapások visszhangoztak a völgykatlan faláról, idegesen kúszva–mászva le–fölr egy óriási hangskálán.

A homoklakók még ott álltak dermedten egy pillanatig. Aztán hangosan üvöltve, nyüsztítve a félelemtől, szerteszét szaladtak, el a messziről látható terepsiklótól.

A hátborzongató üvöltés ismét felharsant, ezúttal közelebből. Addigra a homoklakók már félúton voltak kikötött bantháik felé, amelyek ugyancsak nyugtalanul bőgtek, s a kötőfékjüket rángatták.

Bár a hang nem sokat izgatta, Artu Detu azért megpróbált még mélyebbre furakodni a kis üregben. A velőtrázó üvöltés közeledett. Abból ítélve, ahogy a homoklakók reagáltak erre a hömpölygő kiáltásra, valami minden képzeletet felülmúló, irtózatossá méretű szörnyeteg kellett, hogy legyen az okozója. Egy irdatlan és vérengző szörnyeteg, amely nem biztos, hogy meg tudja különböztetni az ehető szervezeteket az ehető gépektől.

A helyszínen, ahol még alig néhány perce is vadul cincáltak a terepsikló belső részeit, hírmondó se maradt mostanára a taszkenekből. Artu Detu éppen kikapcsolta az összes funkcióját, kivéve az életfontosságúakat, hogy minimálisra csökkentse a zajt és a fényhatást, amikor fokozatosan valami suhogó hang vált hallhatóvá. A terepsikló felé tartva, a közeli dűne gerince fölött megjelent egy alak...

ÖTÖDIK FEJEZET

Magasnak magas volt ugyan, de cseppet sem félelmetes. Artu, mintegy belsőleg, összevonta a szemöldökét, miközben ellenőrizte a látó áramköröket és ismét működésbe hozta belső funkcióit.

A szörnyeteg leginkább öregemberre emlékeztetett. Az öltözete kopottas, csuklyás köpönyegből állott, amelyről mindenféle apró pánt, felszíjazott szerelvény és ismeretlen rendeltetésű műszer csüngött. Artu elektronikus szemével követte az embert, s nem látta semmi jelét, hogy lázálma lenne. Cseppet sem látszott, hogy a férfi veszedelemben forogna. Ellenkezőleg – gondolta Artu –, inkább elégedettnak látszik.

Nehéz lett volna megállapítani, hogy a fura jövevénynek hol végződik mindent jótékonyan borító csuhája és hol kezdődik a bőre. Öreges arca szinte beleolvadt homokkal teli szórt köpönyegébe, s úgy rémlett, mintha a szakála is csak a mellén lazán csüngő fonaldarabkák folytatása lenne.

Ráncos arcán mély nyomokat hagyott egy, a sivatagától homlokegyenest eltérő, végletesen hideg és nyirkos éghajlat. Az arc húsos gyűrődéseiből, akár egy kiugró szikla, mindent vizslató satorr állt ki. Az orr tövében ülő szemek akár az áttetsző azúrkristály. Az öregember elmosolyodott a homok, a por és a szakála mögött és hunyorogva szemügyre vette a terepsikló mellett aléltnak heverő testet.

Artu, abban a meggyőződésben, hogy a homoklakók valamiféle hallási érzékcsalódásnak estek áldozatul – jótékony feledésbe burkolván a tényt, hogy azt a

hangot ő is hallani vélte –, s nem kevésbé biztosan afelől, hogy az idegen nem akarja Luke–ot bántani, egy kissé változtatott a testtartásán, hogy jobban lássa, mi történik odakinn. Elektronikus szenzorai alig–alig érzékelték a halk neszt, amit egy véletlenül arrébb rúgott aprócska kavics okozott, de a férfi úgy perdült meg a sarkán, mint akit a kígyó csípett meg. Egyenesen odanézett Artu rejtekhelyére és még mindig az a tartózkodó mosoly ült az arcán.

– Hé, te ott! – kiáltotta mély, meglepően vidám hangon. – Gyere csak ide, kis barátom. Ne félj, nincs miért.

Volt valami egyenes és bizalomgerjesztő ebben a hangban. Meg aztán akárhogy is, jobb kapcsolatba kerülni egy ismeretlen emberrel, mint itt maradni egyedül a sivatagban. Artu kimászott a napfényre és kacsázva elindult arrafelé, ahol Luke hevert elterülve. A robot hordóforma teste előrehajolt, ahogy közelebből megvizsgálta az ernyedtt alakot. Gondterhelt füttök és csippantások jöttek a belsejéből.

Most az öregember is odalépett Luke mellé, lehajolt és megérintette a homlokát, aztán a halántékát. Az eszméletlen fiatalember néhány pillanat múltán megmozdult és mintha álmában beszélne, motyogott valamit.

– Csöppet se aggódj. – mondta Artúnak az ember. – Mindjárt magához tér.

Mintha csak igazat akarna adni neki, Luke hunyorogni kezdett, értetlenül maga elé bámult és azt motyogta

– Mi történt?

– Maradj csak nyugodtan, fiam. – utasította a férfi, s közben leült a sarkára. – Kicsit sűrű napod volt. – az arcán ismét megjelent az a kisiús mosoly. – Nem is tudod, milyen szerencsés vagy, hogy a fejed még a nyakadon van.

Luke körülpillantott, s a tekintete végül a fölé hajló öreges arcon állapodott meg. A belé hasító felismerés szinte csodával határos javulást idézett elő az állapotában.

– Ben... csak ő lehet az! – Valami hirtelen az eszébe juthatott, amitől ismét ijedten nézett körül. De a homoklakóknak híre–hamva se volt. Nagy nehezen felült. – Ben Kenobi... örülök, hogy találkoztunk!

Az öregember felállt és kutató pillantással fürkészte az előttük elterülő völgykatlan fenekét és a dimbes–dombos partfalat. Egyik lábával a homokot túrta.

– Nem könnyű erre az utazás ebben a jundlandi sivatagban. És csak az eltévedt vándor fanyalodik a taszkenek vendégszeretetére. – Pillantása visszatért a betegre. – Mondd csak, fiatalember, mi készítetett rá, hogy ilyen messzire merészkedj a semmibe?

– Ez a kis robot. – bökött fejével Luke Artu Detu felé. – Először azt hittem, megbolondult, hogy folyton azt hajtogatja, a régi gazdáját keresi. Most már más a véleményem. Életemben nem találkoztam még ilyen állhatatos robottal, függetlenül attól, hogy félrevezették–e vagy sem. Egyszerűen képtelenség feltartóztatni; odáig ment, hogy becsapott.

Luke pillantsa feljebb siklott.

– Azt állítja, hogy egy bizonyos Obi–Wan Kenobi nevű egyénnek a tulajdona. – Luke feszülten figyelt, de a férfinak arcizma se rezdült. – Talán rokonod? A bácsikám szerint valaha élt az a személy. Vagy csak egy lényegtelen, zavaros információról van szó, ami véletlenül került a központi adattárolójába?

Egy elgondolkodó szemöldökráncolás figyelemreméltó változásokat idézett elő azon a homokkal teli szórt arcon. Úgy látszott, mintha Kenobi a kérdést fontolgatná, ahogy tűnődve vakargatta ritkás szakállát.

– Obi–Wan Kenobi! – ismételte maga elé meredve a nevet. – Obi–Wan... nos, jó régen nem hallottam már ezt a nevet. Bizony, jó ideje már. Felettébb különös.

– A bácsikám szerint már meghalt. – tette hozzá segítőkészen Luke.

– Ó, dehogy! – helyesbítette könnyedén Kenobi. – Még nem halt meg, még nem.

Luke izgatottan talpra ugrott, a taszkeneknek már az emléke is szertefoszlott.

– Akkor tehát ismered?

A ráncos bőr és a kusza szakáll mögül javíthatatlanul fiatalos mosoly tört elő.

– De még mennyire hogy ismerem: én vagyok az! Mint ahogy alighanem gyanítottad is, Luke. Bár az Obi–Wan nevet jó ideje nem viselem, már azelőtt levettem, hogy te születél.

– Ezek szerint – tapogatózott Luke az Artu egységre mutatva – a robot a tiéd, ahogy állítja.

– Nos, éppen ez a legkülönösebb az egészben. – vallotta be a láthatóan tanácstalan Kenobi, s a robotra pillantott. – Én ugyanis nem emlékszem, hogy valaha is lett volna egy robotom, pláne nem egy ilyen modern Artu egység. Érdekes, fölöttébb érdekes.

Valami váratlanul ismét a közeli meredély szegélye felé vonzotta az öregember figyelmét.

– Azt hiszem, a leghelyesebb, ha használatba vesszük a terepsiklót. A buckalakókat elég könnyen meg lehet lepni, de nemsokára még nagyobb számban fognak visszatérni. Egy terepsikló túl zsíros falat ahhoz, hogy csak úgy lemondjanak róla, meg aztán ezek nem olyanok, mint a javák.

Furcsa módon mindkét kezét a szája elé illesztette, mélyet lélegzett, s olyan síri üvöltést hallatott, hogy Luke ijedtében felszökkent.

– Ettől még a sereghajtók is futnak egy darabig. – magyarázta elégedetten az öregember.

– Olyan, mint egy tengeri szörny üvöltése! – hápogott megrökönyödve Luke. – Hogy csinálod?

– Egyszer majd megmutatom, fiam. Nem nagy művészet. Nem kell hozzá más, csak erős figyelemösszpontosítás, helyesen megválasztott néhány hangszalag s jó nagy szusz. Ha mondjuk császári hivatalnok volnál, most rögtön megtanítanálak, de hát ugye nem vagy. – a tekintete ismét a sziklafalat pásztázta. – Meg aztán nem hiszem, hogy ez itt a megfelelő hely és idő.

– Ezt nem is vitatom. – dörgölte a feje búbját Luke. – Ideje, hogy induljunk.

Ekkor történt, hogy Artu szánszalmasan csipogott és megpördült a tengelye körül. Luke először nem tudta mire vélni az elektronikus sikolyt, de aztán hirtelen világosság gyúlt az agyában.

– Persze, Thripio! – kiáltott fel aggódva. Artu már el is indult egy irányba, s szedte a lábát, ahogy csak bírta. – Menjünk, Ben.

A kis robot jókora homokárok széléhez vezette őket. Ott megállt, lefelé mutogatott és gyászosan csipogott. Luke lepillantott oda, ahová Artu mutatott, aztán óvatosan megindult lefelé a sima, süppedős lejtőn; Kenobi minden erőlködés nélkül követte.

Thripio ott feküdt annak a lejtőnek az aljában, amelyen megcsúszott és legurult. A lemezei be voltak horpadva, csúnyán összeroncsolódott. Az egyik karja meggörbülten, törötten ott hevert nem sokkal arrébb.

– Thripio! – kiáltott Luke. Nem jött válasz. Megrázta a robotot: ez se használt semmit. Luke félrehajtott egy fedőlemezt a robot hátán és többször egymás után le–föl kapcsolt egy rejtett kallantyút. Valami halkán felzúmmögött, elhallgatott, újra zúmmogni kezdett, aztán – Prrr! – a megszokott hangra váltott.

Megmaradt karjára támaszkodva Thripio a hátára fordult és felült.

– Hol vagyok? – motyogta, miközben a fotoreceptorai lassan tisztulni kezdtek. Aztán felismerte Luke–ot. – Ó, igazán sajnálom, uram! Bizonyára rosszul léptem.

– Örülhetsz, hogy egyáltalán működnek a fő áramköreid. – közölte vele Luke. Jelentőségteljes pillantást vetett a domb felé. – Fel tudsz állni? Ki kell jutnunk innen, mielőtt visszajönnek a buckalakók.

A szervomotorok acsarkodva csikorogni kezdtek, aztán egy idő múlva Thripio feladta a küzdelmet.

– Nem hiszem, hogy menni fog. Induljon csak, Luke gazda. Értelmetlen dolog lenne a testi épségét kockára tennie miattam. Nekem úgyis végem.

– Ugyan, szó sincs róla! – vágott vissza Luke, akit magamagának is érthetetlen módon sajnálat öntött el a nemrég megismert robot iránt. No persze, Thripiót nem lehetett összehasonlítani azokkal a megszokott, kommunikációra képtelen egyszerű mezőgazdasági gépekkel, amelyekkel Luke-nak eddig dolga akadt. – Micsoda beszéd ez!

– Logikus beszéd – közölte Thripio.

– Kishitűség. – rázta meg a fejét mérgesen Luke.

Luke és Ben Kenobi segítségével nagy nehezen sikerült valahogy feltápaszkodnia az összetört robotnak. A kis Artu az árok pereméről figyelte az eseményeket.

Az emelkedő felénél Kenobi habozva megállt, s gyanakodva körülszimatolt.

– Gyorsan, fiam! Jönnek már megint.

Luke azon igyekezett, hogy egyszerre a lába elé is nézzen, meg a környező sziklákat is szemmel tartsa, s végre kivonszolta Thripiót az árokból.

* * *

Ben Kenobi kitűnően álcázott viskójának spártai egyszerűségű volt a berendezése, de nem látszott kényelmetlennek. Más aligha lakott volna olyan szívesen itt, mint a tulajdonos, akinek különös, meglehetősen vegyes ízlését az egész berendezés magán viselte.

A lakótér levegője szinte árasztotta azt a szegényes komfortot, amely láthatóan inkább szellemi igényeket szolgált, nem a mihaszna test kényelmét.

Sikerült elhagyniuk a völgykatlant, mielőtt az elsőnél népesebb taszken banda odaért volna. Kenobi irányításával Luke olyan összevissza nyomot hagyott maguk után, hogy még egy kifinomult szaglású java sem okosodott volna ki rajta.

Luke már több órát töltött ott, de eddig ügyet sem vetett Kenobi csábító kunyhójára. Behúzódtott az egyik zugba, amelyről kiderült, hogy kicsiny, de tökéletesen felszerelt javítóműhely és azzal volt elfoglalva, hogy visszaszerelje Thripio levált karját.

Szerencsére az automatikus túlterhelési szétkapcsolók engedtek a nagy erejű rántásnak, amikor Thripio lebukfencezett, s megóvták az elektromos idegeket és idegdúcokat a komolyabb károsodástól. A javítás ilyenformán mindössze abból állt, hogy vissza kellett illeszteni a helyére a levált végtagot és működésbe kellett hozni az önműködő idegvégződés-összekapcsolót. Ha nem ízületben, hanem mondjuk „csont”-középen törik el a kar, akkor legfeljebb gyári műhelyben lehetett volna elvégezni a javítást.

Miközben Luke Thripióval volt elfoglalva, Kenobi figyelme Artu Detúra irányult. A tömzsi kis robot közönyösen ücsörgött az üreg hideg padlóján, miközben az öregember a belsejében babrált. Végre az ember hátratámaszkodott és elégedetten felsóhajtva lezárta a robot nyitott fejszelvényeit.

– Most pedig lássuk, kis barátom, hogy ki vagy te voltaképpen, s hogy honnan jössz!

Luke amúgy is majdnem készen volt már, úgyhogy Kenobi szavai könnyedén előcsalták a javítóműhelyből.

– Én már láttam egy részt az üzenetből – kezdte –, és...

Az aprócska robot fejrésze előtt az üres térben újra megjelent az a kivetített megragadó arckép. Luke-nak elakadt a szava, s megint csak a hatalmába kerítette ez a titokzatos szépség.

– Aha, azt hiszem, megvan. – dörmögte Kenobi elgondolkozva.

A kép tovább vibrált előttük; látszott, hogy sebtében készítették a felvételt. Most mégis jóval élesebb és tisztább – állapította meg Luke elismeréssel. Egy biztos: Kenobi láthatóan a sivatagi hullarablásnál valamivel bonyolultabb dolgokhoz is értett, s nem is keveset.

– Obi–Wan Kenobi tábornok – szólalt meg az az édes hang –, az Alderaan rendszer népeinek és a köztársaság visszaállítására létrehozott szövetségnek a nevében jelentkezem. Apám, Bail Organa, az Alderaan alkirálya és tanácsának első elnöke kért meg rá, hogy megzavarjalak magányodban.

Kenobi lassan magába szívta ezt a rendkívüli bemutatkozást, miközben Luke–nak úgy kiguvadt a szeme, hogy majd kiesett az üregéből.

– Sok évvel ezelőtt, tábornok – folytatta a hang –, te a régi köztársaságot szolgáltad a Klónok háborújában. Most apám arra kér, hogy ismét segíts bennünket a kétségbeesés óráiban. Szeretné, ha csatlakoznál hozzá az Alderaanon. El kell menned hozzá! Végtelenül sajnálom, hogy apám kérését nem tolmácsolhatom személyesen. A küldetés azonban, melynek a célja az lett volna, hogy találkozzam veled, kudarcba fulladt. Ezért voltam kénytelen megelégedni a kapcsolatkeresésnek ezzel a közvetett módjával.

– A szövetség fennmaradásához életbevágóan fontos információkat ennek a Detu robotnak az agyában helyeztem biztonságba. Apám majd tudni fogja a módját, hogyan nyeri vissza ezeket az adatokat. Arra kérek tehát, gondoskodj róla, hogy ez az egység épségben eljusson az Alderaanra.

Itt elhallgatott, s amikor folytatta, sebesebben ömlött belőle a szó és a sallangokra se ügyelt többé.

– Muszáj segítened nekem, Obi–Wan Kenobi. Te vagy az utolsó reménységem. Rövidesen foglyul ejtenek a császárság ügynökei. De semmit se fognak kiszedni belőlem. Minden, ami fontos, itt van bezárva ennek a robotnak a memóriaegységeiben. Ne hagyj cserben minket, Obi–Wan Kenobi! Ne hagyj cserben engem!

A finom rajzolatú arc helyén háromdimenziós vibrálás jelent meg, aztán eltűnt az is. Artu Detu várakozóan nézett fel Kenobira.

Luke agya olyan volt, mint egy felkavart, zavaros pocsolya. Nyugtalanul csapkodó gondolatai és a szeme bizonyosságra áhítozva fordult a mellette ülő higgadt alakhoz. Ehhez az öregemberhez. Az őrült varázslóhoz. A sivatagi csavargóhoz és univerzális polihisztorhoz, ahogy a bácsikája és mindenki más is emlegette neki, amióta az eszét tudja.

Kenobi semmi jelét se mutatta, hogy az elhadart, kétségbeesett üzenet, amely csak az imént hangzott el az ismeretlen nő szájából a hideg levegőben, bármilyen hatást is tett volna rá. Ehelyett nekitámaszkodott az épület kőfalának, elmerengve babrálta a szakállát és lassan pőfékelt krómozott vízipipájából.

Luke–nak ismét eszébe jutott az az egyszerű, mégis bájos arckép.

– Ez a lány... olyan... olyan... – Földművelő életmódja nem látta el a megfelelően választékos szókinccsel. Hirtelen még valami az eszébe ötlött az üzenetből, s hitetlenkedve nézett az öregre. – Kenobi tábornok, te részt vettél a Klónok háborújában? De hiszen... az nagyon régen volt.

– Ühüm. – helyeselt Kenobi olyan mellékesen, mintha csak pörköltreceptről vitatkoznának. – Igen, azt hiszem, valóban elég régen volt. Valaha Jedi lovag voltam. Akárcsak – tette hozzá, s kutatóan nézett az ifjúra –, akárcsak apád.

– Jedi lovag. – visszhangozta Luke. Egy kicsit megzavarodott. – De hiszen apám nem volt ott a Klónok háborújában. És nem is volt lovag, csak egyszerű navigátor egy ürteherhajón.

– Pontosabban így mondta el neked a bácsikád. – mosolyodott el a pipája mögött Kenobi. A figyelme hirtelen másfelé terelődött. – Owen Lars soha nem értett egyet apád gondolataival, véleményével, sem az életfilozófiájával. Meg volt róla győződve, hogy apád

helyesebben tenné, ha itt marad a Tatuinon és nem keveredik bele a... – megint az a látszólag közönyös vállrándítás. – Szóval úgy gondolta, apád jobban tenné, ha békén maradna és a földműveléssel törődne.

Luke nem szólt egy szót sem, de a teste megfeszült, miközben az öregember szépen sorjában eléje tárta egy olyan személy élettörténetét, akiről eddig mindig csak a bácsikája elfogult elbeszéléseiből értesült.

– Owen mindig is félt attól, hogy apád kalandos élete hatással lesz rád és elcsábít Anchorheadből. – lassan csóválta a fejét, mert sajnálkozásra indította az emlék. – Apád ereiben nem sok csörgedezett az igazi gazda véréből.

Luke elfordult. Visszament Thripióhoz és nekifogott, hogy eltávolítsa az utolsó homokszemcséket is az eredeti színét lassan visszanyerő páncélról.

– Bárcsak ismertem volna. – suttopta végül.

– Életemben nem találkoztam nála jobb pilótával. – folytatta Kenobi. – És vadászpilótának sem volt utolsó. Az erő... az ösztön nagyon erős volt benne. – egyetlen röpké pillanatra Kenobi csakugyan öregnek látszott. – És nagyszerű barát volt.

Hirtelen ismét visszatért az a kisfiús csillogás az átható tekintetű szempárba s vele együtt az öregember természetes jókedve is.

– Úgy hallom, te is egészen ügyes pilóta vagy. Repülési és navigációs készségeket nem lehet ugyan örökölni, de egy sor olyan tulajdonságot, amelyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy valakiből jó kishajópilóta váljék, lehet. S ezeket alighanem örökölted is. Persze, azért még egy kacsát is meg kell tanítani úszni.

– Mi az a kacsá? – kérdezte kíváncsian Luke.

– Nem érdekes. Tudod, sok szempontból apádra ütsz. – Kenobi leplezetlenül méregető pillantása zavarba ejtette Luke–ot. – Alaposan megnőttél, mióta utoljára láttalak.

Mivel erre nem tudott mit válaszolni, Luke csendben várt, míg Kenobi ismét mély töprengésbe merült. Néhány perc múltán az öregember megmozdult; láthatóan fontos döntésre jutott.

– Mindez azt juttatja eszembe – szólalt meg csalóka közönnyel –, hogy van itt valamim a számodra. – Felállt, odalépett egy otromba, divatjamúlt fiókos szekrényhez és turkálni kezdett benne. Mindenféle különös ócskaságot rángatott elő és tolt félre, hogy azután ismét visszategye valamelyik fiókba. Némelyiket azért sikerült felismernie Luke–nak. Minthogy Kenobi láthatóan valami fontosat keresett, nem sok figyelmet szentelt a többi rejtelmes kacatnak.

– Apád meghagyta nekem – mondta Kenobi –, hogy ha majd elég nagy leszel már, adjam át neked ezt a... ha ugyan megtalálom ezt az átkozott vackot. Egyszer már el akartam juttatni hozzád, de a bácsikád megtiltotta. Attól félt, netán kiszámíthatatlan hatása lesz rád és az lesz a vége, hogy az öreg Obi–Wan nyomába szegődsz valami idealista keresztes hadjáratra. Látod, Luke, pontosan ez az, amiben apád és a bácsikád soha nem értettek egyet. Lars az a fajta, aki nem szereti, ha mindenféle idealista fellengzősséget kevernek az üzletbe, apád viszont már magát a kérdés felvetését is fölöslegesnek tartotta. Ilyen dolgokban ugyanúgy határozott, mint amikor az úrhajóját vezette – ösztönösen.

Luke bólintott. Elkészült a tisztogatással, sikerült eltüntetnie az utolsó homokszemcsét is, s most körülnézett, hogy megkeresse és visszarakja az utolsó hiányzó alkatrészt is Thripio nyitott mellrészébe. Megtalálta a biztosítómodult, felpattintotta a bajonettzárat a gép testében és hozzákezdett, hogy visszailleszse a reteszt a helyére. Thripio némán figyelte a munkálatot, pislogásmentes szemeivel.

Luke egy hosszú pillanatig mélyen belenézett azokba a fém és műanyag fotoreceptorokba. Aztán visszatette a modult a munkapadra és becsukta a robot mell–lapját. Thripio nem szólt egy szót se.

A hátuk mögül elégedett horkantás hallatszott, s Luke hátrafordulva látta, hogy Kenobi közeledik felé. Amikor odaért, kisméretű, ártalmatlan külsejű tárgyat nyomott Luke kezébe, amit a fiatalember érdeklődve tanulmányozni kezdett.

A tárgy elsősorban is rövid, vastag markolatból állt, amelybe néhány kapcsológomb volt beépítve. A kurta fogantyú fölött körkörös fémhenger volt látható, átmérője alig nagyobb, mint Luke nyitott tenyere. A hengerbe és a markolatba is jó néhány, drágakőhöz hasonló alkatrészt építettek be, amelyek közül az egyik alighanem a legkisebb energiatelep volt, amit Luke valaha is látott. A henger belsejét tükrőfényesre csiszolták. De Luke–ot legfőképp az energiatelep ejtette ámulatba. Mert akármilyen volt is ez a tárgy, jókora adag energiára lehetett szüksége, figyelembe véve a telepen látható skála beosztását.

Annak ellenére, hogy állítólag az apjáé volt ez az izé, olyan volt, mintha csak az imént került volna ki a gyárból. Kenobi nyilván gondosan őrizte. Csak a markolatán látható néhány felületes karcolás utalt megelőző használatra.

– Uram! – szólalt meg egy ismerős hang, amelyet Luke már jó ideje nem hallott.

– Mi az? – ocsúdott föl Luke az elmerült vizsgálgatásból.

– Ha nincs rám szüksége – jelentette ki Thripio –, akkor azt hiszem, kikapcsolom magam egy kis időre. Az majd segít a vázidegeknél, hogy jobban kötődhessenek, s amúgy is esedékes már egy kis belső öntisztítás.

– Persze, csináld csak. – válaszolta Luke oda sem figyelve és ismét belemerült annak az akárminek az izgatott tanulmányozásába. Thripio elhallgatott a háta mögött, a szemében fokozatosan kihunyott a fény. Luke észrevette, hogy Kenobi érdeklődéssel figyeli.

– Mi ez? – kérdezte végül, amikor belátta, hogy legjobb igyekezete ellenére is képtelen rájönni, mi lehet a tárgy.

– Apád fénykardja. – mondta neki Kenobi. – Valaha széles körben használták. A galaktika egyes részein még ma is használják.

Luke ismét a markolat kapcsológombjait vette szemügyre, aztán kísérletképpen megérintette az egyik élénk színű gombot a markolat tövéénél. Abban a szempillantásban kékesfehér, hüvelykujj vastagságú sugárnyaláb tört elő a hengerből. Valamivel hosszabb volt egy méternél, s olyannyira sűrű, hogy már–már átlátszatlan. A sugárnyaláb a túlsó végén sem halványult el, hanem ugyanolyan erősen és fényesen csillogott, mint a kibocsátás helyén. Különös, de Luke csöppnyi hőt sem érzett áradni belőle, bár gondosan vigyázott, nehogy megérintse. Tudta, mire képes egy fénykard, noha életében most látott ilyet először. Könnyen lyukat lehetett volna ütni vele Kenobi házában a kőfalába vagy akár egy emberi testbe.

– Ez volt a Jedi lovagok előírással fegyvere. – magyarázta Kenobi. – Nem olyan otromba, s nem lehet olyan vaktában lövöldözni vele, mint egy sugárvetővel. Ennek a használatához több ügyességre volt szükség, nem volt elegendő a pusztán látás. Elegáns fegyver. És persze jelkép is volt. Mert sugárvetőt vagy lángvágót akárki tud használni, de aki a fénykarddal jól tudott bánni, arról sejteni lehetett, hogy nem akárki. – fel–alá járkált a balranganban, miközben beszélt. – Több mint ezer nemzedéken át, Luke, a Jedi lovagok képviselték a leghatalmasabb és a legtisztéletreméltóbb erőt a galaxisban. Ők védelmezték és biztosították a békét és az igazságosságot a régi köztársaságban.

Mivel Luke nem kérdezte meg, hogy vajon mi történt velük azóta, Kenobi felpillantott, s azt kellett látnia, hogy a fiatalember üresen bámul a semmibe, s láthatóan nem figyelt oda az öreg szavaira. Más az ő helyében alighanem megkorholta volna az ifjút, amiért nem figyel. De nem Kenobi. Ő sokkal érzékenyebb volt az átlagnál, így hát türelmesen megvárta, amíg a csönd megsűrűsödik köztük.

– Hogyan halt meg az apám? – kérdezte vontatottan Luke.

Kenobi nem felelt rögtön, s Luke megérezte, hogy az öregember nem kíván erről beszélni. Mindazonáltal Kenobi, eltérően Owen Larstól, képtelen lett volna arra, hogy

kényelmes hazugsággal kerülje meg a kérdést.

– Elárulták és meggyilkolták. – jelentette ki komoran Kenobi. – Méghozzá egy fiatal Jedi, név szerint Darth Vader. – nem nézett Luke-ra. – Az én neveltem. Egyike a legtehetségesebb tanítványaimnak... és az egyik legfájdalmasabb tévedésem. Vader arra használta föl a tanításaimat – kezdett el ismét föl-alá járkálni – és a benne szunnyadó erőt, hogy gonoszságot tegyen, hogy támogassa a birodalmat és a császárt. Miután a Jedi lovagokat száműzték, szétszüllesztették vagy megölték, nemigen maradt senki, aki szembeszállt volna vele. Mára pedig jóformán mindahányat kiirtották.

Megfejtethetlen kifejezés jelent meg Kenobi arcán.

– Sok szempontból túlságosan jók voltak és túlzottan is jóhiszeműek. Túlságosan bíztak a köztársaság rendíthetetlenségében, s közben nem vették észre, hogy míg a test talán továbbra is egészségesnek látszott, a fej megbetegedett és hanyatlásnak indult, utat nyitva ezáltal az olyanok előtt, mint a császár. Bárcsak tudnám, mit akarhat Vader. Néha az az érzésem, sunyin meglapul és várja a megfelelő pillanatot, hogy azután valami megmagyarázhatatlan aljasságot kövessen el. Mert törvényszerűen ez a sorsa annak, aki birtokában van az erőnek, de a sötét oldala keríti a hatalmába.

Luke–ot megzavarták a hallottak.

– Miféle erő? Már másodszor említesz valami erőt.

– Tudod – bólintott Kenobi –, olykor megfedlek róla, hogy kinek a jelenlétében fecsegek összevissza. Egyszerűbben szólva: az erő olyasvalami, aminek döntő szerepe van egy Jedi életében. Jóllehet mind a mai napig tisztázatlan, hogy mi is ez valójában, a tudósok feltételezik, hogy energiamező, amelyet az élőlények bocsátanak ki magukból. Már a hajdani emberek is gyanították a létezését, mindazonáltal hosszú évezredekken át homály fedte mindazt, amire az erő valójában képes. Csak néhány elszigetelt egyén ismerte meg az erőt a maga teljességében. Ezeket azonban könyörtelenül megbélyegezték: sarlatánnak, szemfényvesztőnek, misztikusnak – és ördög tudja, mi mindennek nem hívták őket. A kevesek közül még kevesebbnek sikerült használnia is az erőt. De még ezek is visszariadtak a hatalmasságától, mert primitív eszközeik rendszerint nem tették lehetővé, hogy tökéletesen uralkodjanak fölötte. Ezért hát a társaik félreértették őket vagy még rosszabbul jártak. Az erő itt van, mindnyájunkat körülvesz. – mutatott körbe mindent átfogó, széles mozdulattal Kenobi. – Egyesek szerint az erő irányítja a cselekedeteinket és nem megfordítva. Éppen az erő tökéletes ismerete és a vele való bábni tudás ruházta föl különleges képességekkel a Jediket.

A két kar lehullott és Kenobi mereven Luke-ra bámult, amíg az kényelmetlenül fészkelődni nem kezdett. Amikor ismét megszólalt, olyan friss és fiatalos volt a hangja, hogy Luke önkéntelenül is összerezsent.

– Neked is meg kell tanulnod bánni az erővel, Luke, ha velem akarsz jönni az Alderaanra.

– Az Alderaanra! – Luke felpattant a háromlábú zsámolyról, kábultan bámult. – Nem megyek az Alderaanra. Azt se tudom, hol van.

Páragyűjtők, robotok, aratás – a környezet mintha fojtogatta volna; az eddig csak érdekesnek talált berendezést és azokat a fura, ismeretlen tárgyakat most kissé félelmetesnek érezte. Vadul nézett körbe-körbe, s igyekezett kerülni Ben Kenobi átható pillantását... az öreg Ben... bolond Ben... Obi-Wan tábornok...

– Haza kell mennem. – motyogta elszorult torokkal. – Késő van. Már így is jól benne vagyok a pácban. – valami eszébe jutott, Artu Detu mozdulatlan hordótestére mutatott. – Ezt tartsd meg. Úgy látszik, ő is ragaszkodik hozzád. Én meg majd kitalálok valami mesét a bácsikámnak, legalábbis remélem. – tette hozzá tanácstalanul.

– Szükségem van a segítségedre, Luke. – mondta Kenobi valami mély szomorúsággal, ugyanakkor kemény elszántsággal a hangjában. – Én már kicsit öreg vagyok az

ilyesmihez. Nem bízom magamban, hogy rendesen el tudom végezni. Ez a küldetés fontosabb, mint hiszed. Hiszen te is hallottad és láttad. – bökött a fejével Artu Detu felé.

– De én... én nem keveredhetek bele ilyesmibe. – tiltakozott Luke. – Nekem dolgom van; be kell takarítanunk a termést, még akkor is, ha Owen bácsi elvileg megengedhetné magának, hogy felvegyen egy-két bérest. Vagy legalábbis egyet. De mit tehetnék én végül is? Most biztosan semmit. Ráadásul olyan messzire kellene menni. Végső soron az egészhez semmi közöm.

– Tisztára mintha a bácsikádat hallanám. – jegyezte meg Kenobi minden neheztelés nélkül.

– Jaj, jaj, Owen bácsi... Csak tudnám, hogy fogom megmagyarázni neki ezt az egészet!

Az öregember elnyomott egy mosolyt; tudta, hogy Luke sorsa elrendeltetett. Már öt perccel azelőtt, hogy tudomást szerzett apja halálának a körülményeiről. Már azelőtt eldőlt, hogy egyáltalán ismerte volna a teljes üzenetet. Mert a sorsa ott volt a dolgok természetében, már akkor is, amikor először pillantotta meg a szépséges Organa szenátor bizonytalanul kivetített könyörgő arcását. Kenobi lélekben megvonta a vállát. Alighanem már akkor meg volt írva a fiú sorsa, amikor még meg se született. Nem mintha Ben hitt volna a predesztinációban, de hitt az öröklődésben – és az erőben.

– Ne feledd, Luke, az egyes ember szenvedése mindnyájunk szenvedése. Az igazságtalanság független a térbeli távolságoktól. Ha nem vetünk gátat neki idejében, a gonosz apránként egyre messzebb nyújtja ki a csápjait, s mindenkit felfal, azt is, aki ellene szegült, s azt is, aki közömbösen tudomást se vett róla.

– Nos jó – mondta idegesen Luke –, Anchorheadig éppenséggel el tudlak vinni. Onnan aztán majd találsz csatlakozást Mos Eisleybe vagy akárhová.

– Helyes. – egyezett bele Kenobi. – Kezdetnek megteszi. Aztán pedig majd tégy úgy, ahogy helyesnek érzed.

Luke félrefordult, most már végképp összezavarodva.

– Oké. Most azonban nem épp a legjobban érzem magam...

* * *

A börtöncellára borongó homály borult; csak minimális fény világított. Még ahhoz sem volt elég, hogy látni lehessen a fekete fémfalakat vagy a magas mennyezetet. A cellát úgy tervezték, hogy az örületig fokozza a fogoly tehetetlenségérzését, s ennek a célnak tökéletesen megfelelt. Olyannyira, hogy egyetlen lakója idegesen összerázkódott, amikor a helyiség egyik végében valami zümmögni kezdett. A páncélajtó, amely most lassan félregördült a fal mentén, olyan vastag volt, mint a teste; mintha – tűnődött el keserűen – attól tartanának, hogy valami vékonyabbat esetleg áttör a puszta fezeivel.

A lány megpróbált kikukucskálni a résen és néhány császári őrt pillantott meg, ahogy éppen felsorakoznak az ajtó mindkét oldalán. Leia Organa megvető pillantással sújtotta őket, aztán visszahúzódott a hátsó falhoz.

Eltökélt arckifejezése azon nyomban semmivé foszlott, ahogy a szobába belépett egy hatalmas fekete alak, olyan könnyű léptekkel, mintha kéreken gurulna. Vader jelenléte úgy zúzta szét a bátorságát, mint elefánt a tojáshéjat. A gazembert egy kívénhedt, ostor vékony férfi követte, aki alig volt kevésbé ijesztő, bármennyire eltörpült a fekete lovag mellett.

Darth Vader intett valakinek odakint. Valami, ami úgy zümmögött, mint egy hatalmas darázs, most közelebb gördült és feltűnt a bejáratban. Leia fuldokolni kezdett a saját lélegzetétől, amikor megpillantotta a sötét fémgömböt. Egymástól független antigravitációs taszítókön csüngött, s valóságos fémkar-erdő meredezett az oldalaiból. A karok végén számtalan finom mívű műszer függött.

Leia megfélemlítve méregette a furcsa szerkezetet. Hallott már korábban is mindenféle szóbeszédet ezekről a gépekről, de sohase hitte volna, hogy a császárság műszerészei valóban konstruálnak ilyen szörnyeteget. A szörny lélektelen memóriaegységeibe betáplálták mindazt a kegyetlenséget, mindazt az aljasságot, amelyet az emberiség – és jó néhány más faj – valaha is ismert.

Vader és Tarkin némán állt ott; bőségesen adtak időt neki, hogy kellőképpen tanulmányozhassa a feje fölött lebegő lidércnyomást. A kormányzó személy szerint egy pillanatilag se ringatta magát abban a tévhitben, hogy a gépezet pusztán jelenléte majd rábírja a lányt, hogy kiadja mindazt az információt, amire neki szüksége volt. De azért – fontolgatta magában – nem is lesz teljesen haszontalan az előttük álló kis beszélgetés. Az ilyen megbeszéléseken majdnem mindig kiderül valami fontos is és a szenátor igazán felettebb érdekes vitapartnernek ígérkezett.

Miután letelt az ismerkedésre szánt idő, a kormányzó odalépett a géphez.

– Nos, Organa szenátor, Organa hercegnő, most pedig a lázadók főbázisának a helyéről fogunk beszélgetni.

A gép lassan megindult feléje, s közben egyre erősödött a zümmögés. Egykedvű, gömbölyű alakja lassan eltakarta előle Vadert, a kormányzót, a cellát... a fényt...

* * *

A vastag ajtón és a cella falain át fojtott hangok szűrődtek ki a folyosóra. A hangok alig-alig zavarták meg a lezárt ajtó előtt uralkodó csendet. Az ajtó mellé állított öröknek azonban még így is sikerült különböző kifogásokat találniuk, hogy minél messzebbre araszolhassanak onnan, olyan messze, ahol már nem hallatszottak azok a furcsán modulált hangok.

HATODIK FEJEZET

– Nézz csak oda, Luke. – szólalt meg Kenobi és délnyugat felé mutatott. A terepsikló sebesen siklott az alatt elterülő kavicsos sivatagi táj fölött. – Mintha füstöt látnék.

– Semmit se látok. – tekintett Luke a jelzett irányba.

– Azért csak nézzük meg, mi az. Lehet, hogy valaki bajban van.

Luke arrafelé irányította a terepsiklót. Nem sokkal később ő is megpillantotta a füstfoszványokat, amelyeket Kenobi előbb észrevett.

A sikló átlibbent egy enyhén kimagasodó dombtető fölött, s leereszkedett egy szélesen elterülő, sekély völgybe, amelyben természetellenes testtartásban összeégett alakok hevertek szanaszét, szerves és szervetlen eredetűek vegyesen. A vérontás közepén egy szétroncsolt java homokkúszó feküdt mozdulatlanul, akár egy partra vetett óriási vaskő.

Luke megállította a terepsiklót. Kenobival a nyomában kiugrott a homokra, hogy szemügyre vegyék a rombolás maradványait.

Luke figyelmét a homokban látható néhány sekély benyomódás vonta magára. Kissé meggyorsította a lépteit és mielőtt odakiáltott volna Kenobinak, előbb egy pillanatilag közelebből is megvizsgálta a nyomokat.

– Alighanem a buckalakók lehetnek. Itt vannak a bantháik nyomai... – Luke most egy félíg a homokba temetett fémdarab csillogására lett figyelmes. – Ez meg biztos valamelyiküknek a kétélű szekercéjéből tört le. – megzavarodva csóválta a fejét. – De még soha életemben nem hallottam, hogy a taszkenek egy ekkora monstrumot is megtámadjanak. – főlegyenesegett és a homokkúszó előtté tornyosuló, kiégett vázára

nézett.

Kenobi közben elment mellette. Azokat a széles, hatalmas lábnyomokat vizsgálgatta a homokban.

– Nem is ők voltak. – jelentette ki csak úgy félvállról. – De akik tették, azt akarták, hogy mi és bárki, aki erre vetődik, azt higgye, hogy ők voltak. – Luke odalépett mellé.

– Nem értem.

– Nézd meg alaposabban ezeket a nyomokat. – tanácsolta az öregebb és odamutatott a legközelebbire meg a többire sorban. – Nem látsz semmi furcsát rajtuk? – Luke csak a fejét rázta. – Akárhik hagyták is itt ezeket a nyomokat, egymás mellett lovagoltak banthaháton. A buckalakók viszont mindig egymás mögött hajtják a bantháikat, libasorban, hogy esetleges távoli megfigyelő előtt rejtve maradjon erejük.

Kenobi otthagyta a száját tátó Luke–ot a párhuzamos nyomok mellett és a homokkúszó felé fordult. Aztán szépen sorjában megmutatta Luke–nak, hogy egy–egy sugárvetőloket hol vágódott bele a homokkúszó testébe és söpört el bejáratí nyílást, futóművet és fő tartóbordákat.

– Figyeld csak meg, micsoda precizitással használták ezek a tűzerejüket. A taszkenektől ilyesmi nem telik. Sőt mi több, senki sincs a Tatuinon, aki ilyen hatékonysággal tud löni és rombolni. – megfordult és a látóhatárt kémlelte. Az egyik közeli sziklaszirt titkot rejteget és fenyegetést. – Csakis császári csapatokról tudom elképzelni, hogy ilyen hideg kiszámítottsággal támadjanak meg egy homokkúszót.

Luke odalépett az egyik összetöprödött kis testhez és a lábával a hátára fordította. Az arca eltorzult az undortól, amikor meglátta, hogy mi maradt a szerencsétlen teremtésből.

– Ezekről a javáktól vettük Owen bácsival Artút és Thripiót. Ráismerek ennek a köpönyegére. Vajon miért mérszárolnának a császáriak javákat és buckalakókat? Meg kellett ölniük néhány homoklakót is, hogy elvegyék a bantháikat. – Az agya lázasan dolgozott és azon kapta magát, hogy természetellenesen megmerevednek a tagjai, ahogy visszanézett a terepsikló felé, el a javák gyors ütemben bomlásnak indult tetemei fölött.

– De hiszen... ahhoz, hogy a javáktól a droidok nyomára bukkanjanak, előbb meg kellett tudniuk, hogy kinek adták el őket. Azaz el kellett hogy jussanak... – Luke úgy iramodott el a sikló felé, mint aki megháborodott.

– Luke, várj... várj, Luke! – kiáltotta Kenobi. – Nagyon veszélyes! Úgyse tudod...

De Luke semmit se hallott, csak a dübörgést a fülében és nem érzett semmit, csak a szívében dúló tüzet. Beugrott a terepsiklóba és szinte ugyanabban a pillanatban teljes erőből megrántotta a gyorsítókart. Robbanásszerűen felkavarva a kavicsos homokot elviharzott, s otthagyta Kenobit meg a két robotot a még mindig parázsló holttestek között, a kiégett homokkúszó füstölgő roncsa mellett.

* * *

Ahogy otthona közelébe ért, Luke ismét füstöt pillantott meg, amely azonban valahogy más halmazállapotúnak tetszett, mint a javák járművéből gomolygó füst. Kis híján elfelejtette leállítani a motort, amikor hirtelen mozdulattal hátralökte a pilótaülés vázontetejét és kinn termett a homokon. A talajon levő lyukakból feketés füst szállongott.

Azok a lyukak jelentették valaha az otthonát, az egyetlent, amelyet ismert. Most meg akárha kisebb vulkánok krátereit ásítoztak volna ott. Újra és újra megpróbálta, hogy valamelyik felszíni bejáraton lejusson a föld alatti részbe. De a még mindig izzó forráság újra meg újra visszavetette, köhécsejt, fulladozott.

Végül elgyengülve kitámolygott a szabadba, a szeme könnyezett, de nemcsak a maró füsttől. Félig vakon odabotladozott a garázs lejáratahoz. Az is égett még. Talán mégis sikerült elmenekülniük a másik terepsiklóban.

– Beru néni... Owen bácsi! – Nehéz volt bármit is kivenni a szemfacsaró füstgomolyagban. Az alagút végén mégis észrevett két füstölgő alakot a ködön és a könnyein át. Egészen olyanok, mint... Még jobban erőlködött, dühösen dögönyözte használhatatlan szemét.

Nem.

Aztán megtántorodott, elvágódott és az arcát a homokba fúrta, hogy ne kelljen többé odanéznie.

* * *

A háromdimenziós, széles vetítőernyő egy egész falat foglalt el a hatalmas helyiségben, padlótól a mennyezetig. Milliányi csillag fénye vibrált rajta. A galaktikának csak parányi része volt ez a beállítás, mégis mély benyomást gyakorolt a szemlélőre.

A terem közepén Darth Vader hatalmas alakja állt, egyik oldalán Tarkin kormányzóval, a másikon Tagge tábornokkal és Motti ellentengernaggyal; személyes ellentéteikről is megfélemlítettek a pillanat megilletődöttségében.

– Elkészültünk a végső ellenőrzéssel. – tájékoztatta őket Motti. – Minden berendezés működőképes. – a többiekhez fordult. – Mi legyen az első útirányunk?

Vader mintha nem is hallotta volna, ahogy maga elé dűnnyögte:

– Elképesztő önuralma van ennek a nőnek. Tiszteletreméltó ellenállást tanúsított a vallatógéppel szemben. – lenézett Tarkinra. – Még beletelik egy kis idő, amíg ki tudunk húzni valami hasznos információt belőle.

– Mindig is voltak bizonyos fenntartásaim a maga módszereivel kapcsolatban.

– Viszont tagadhatatlanul hatékonyak. – vetette ellene szelíden a fekete lovag. – Mindazonáltal, hogy gyorsítsuk kissé eljárást, kész vagyok meghallgatni a javaslatait.

Tarkin elgondolkozott.

– Az ilyenfajta csökönységet olykor úgy lehet a leghamarabb megtörni, ha a fenyegetést nem a kérdéses személyre irányítjuk.

– Hogy érti ezt?

– Mindössze arra gondoltam, ideje lenne, hogy demonstráljuk ennek a bázisnak a teljes erejét. És ezt tehetjük úgy is, hogy két legyet ütünk egy csapásra. – odafordult a készségesen a várakozó Mottihoz és kiadta a parancsot: – Mondja meg a programozóinak, hogy vegyék az irányt az Alderaan rendszer felé.

* * *

Kenobit csöppet sem akadályozta a hiúsága abban, hogy egy ócska sálat ne tekerjen az orra és a szája elé, ily módon keresve védelmet a nagy lánggal égő máglya felől terjengő döglletes bűz ellen. Bár Artu Detúnak és Thripiónak is volt szaglőberendezése, nekik nem volt szükségük ilyenfajta önvédelemre. Sőt Thripio, aki képes volt rá, hogy különbséget tegyen az illatok esztétikai minősége között is, mechanikus úton el tudott zárkózni egy–egy szaghatás elől, ha éppen úgy tartotta kedve. A két robot segített Kenobinak az utolsó tetemeket is a lángoló halottégető máglyára hajítani, aztán hátrább húzódtak, s nézték, ahogy a hullák egyre égnek tovább. A sivatag dögpusztítói ugyan nem szorultak segítségre, hogy a kiégett homokkúszót megtisztítsák az utolsó morzsányi hústól is, de Kenobiban még megvoltak azok az erények, amelyeket a modern emberek többsége idejétmúlnak bélyegzett volna. Nem tudta rászánni magát, hogy akár egy nyavalyás javát is ott hagyjon a csontrágók és a homokkukacok eledelélül.

Közeledő dübörgés hallatszott; Kenobi elfordult gyomorkavaró foglalatossága maradványaitól, s megpillantotta a közeledő terepsiklót, amely most

összehasonlíthatatlanul józanabb sebességgel repült, mint amikor elindult. A jármű lassított, lebegve megállt a közelben, de a fedélzetén semmi se mozgott.

Ben intett a két robotnak, hogy kövessék és elindult a várakozó gép felé. Hátrabillent a vászontető, s mögüle előbukant a mozdulatlanul ott ülő Luke. A fejét se fordította oda Kenobi kérdő pillantására. Ez elég volt az öregembernek: mindent értett.

– Tudom, mit érzel, Luke. – mondta végül halkan. – Hidd el, nem tehetél volna semmit. Ha ott lettél volna, most te is halott lennél és a robotok a császáriak kezébe kerültek volna. Még az erő sem...

– Erő... francba az erővel! – tört ki Luke váratlan hevességgel. A tekintetét csak most emelte Kenobira. Mintha megöregedett volna.

– Elviszlek az űrkikötőbe, Mos Eisleybe, Ben. És én is veled akarok menni... az Alderaanra. Most már nincs miért maradnom. – elfordította a szemét, s a messzeségbe bámult, túl a homokon és a sziklákon, valahová a völgyeken túlra. – Azt akarom, hogy belőlem is Jedi legyen, mint apám volt. Azt akarom... – elhallgatott, a szavak összetorlódtak a torkában, mint az úsztatott fa a folyón.

Kenobi fellépett mellé, gyöngéden a fiatalember vállára tette a kezét, aztán arrébb csúszott, hogy helyet csináljon a két robotnak.

– Mindent meg fogok tenni, hogy elérd, amit akarsz, Luke. Most pedig induljunk Mos Eisleybe.

Luke szótlanul bólintott és behúzta a vászontetőt. A terepsikló lassan elindult délkelet felé és maga mögött hagyta a még mindig parázsló homokkúszót, a javák halotti máglyáját s Luke egész gyermekkorát.

* * *

A siklót leparkolták nem messze a homokkő plató peremétől, aztán Luke és Ben odalépett a szegélyhez, s lepillantottak az odalent elterülő nap perzselte síkságból kidudorodó, egyforma méretű kupolácskákra. A rendszertelenül keveredő, silány minőségű vasbeton, kő- és műanyag építmények kerékküllő alakzatban terjedtek kifelé minden irányban a központot alkotó energia- és vízelosztó teleptől.

A város jóval nagyobb volt, mint amilyennek látszott, tekintettel arra, hogy jókora része a föld alatt húzódott. A város látképét ebből a távolságból bombakráternek ható körkörös bemélyedések tarkították: az indítóállomások.

Élénk szél paskolta a kiaszott földet. Felkorbácsolta a homokot Luke lába körül, miközben a fiú feltette a védőszemüveget.

– Itt van hát. – dörögte Kenobi és a jelentéktelen épületegyüttesre mutatott. – Mos Eisley űrkikötő, a lehető legalkalmasabb hely, hogy elkeveredjünk a tömegben, amíg találunk valami bolygóközi fuvart. Nem hiszem, hogy van még valahol a Tatuinon ilyen alvilági figurákból és bűnözőkből álló díszes társulat. A császárság felfigyelt ránk, Luke, úgyhogy rendkívül óvatosnak kell lennünk. Remélem, Mos Eisley lakói között sikerül elvegyülnünk.

Luke-nak elszánt kifejezés ült az arcán.

– Kész vagyok bármire, Obi-Wan.

„Nem tudom, megérted-e, hogy mit jelent ez, Luke.” – gondolta Kenobi. De csak bólintott, miközben elsőként indult vissza a terepsiklóhoz.

* * *

Anchorheadtól eltérően, Mos Eisleyben annyi volt az ember, hogy a rekkenő déli hőségben is nagy volt a forgalom. Mivel kezdettől fogva üzleti szempontok figyelembevételével épült, a város legöregebb épületeit is úgy tervezték annak idején, hogy valamiféle védelmet nyújtsanak a kettős nap elől. Kívülről valamennyi kezdetlegesenek látszott, s jó néhány valóban az volt. De a málladozó kőfalak és árkádok nagyon sok esetben dűracélból készült kettős falakat takartak, amelyek között hűtőfolyadék keringett szabadon.

Luke még a város külső kerületeiben manőverezett a terepsiklóval, amikor számos csillogó fehér ruhájú, magas alak tűnt elő a semmiből, s lassan körbefogták Luke-ot. Egyetlen kétségbeesett pillanatig azt forgatta a fejében, hogy hirtelen gázt ad és utat tör a többi jármű meg a járókelők között. De egy mindjobban szorító marok a karján visszatartotta és egyúttal le is higgadt tőle. Oldalt pillantva Kenobi mosolygó, figyelmeztető arcát látta.

Így hát a szokásos városi sebességgel folytatták útjukat és Luke a szíve mélyéből kívánta, bárcsak másfelé lenne dolguk a császári gárdistáknak. Nem volt ekkora szerencsájük. Az egyik katona felemelte páncélkesztyűs kezét. Luke-nak nem volt más választása, válaszolnia kellett a jelzésre. Ahogy a járda mellé kanyarodott a siklóval, feltűnt neki, milyen kíváncsian figyelik őket a járókelők. Ami még ennél is rosszabb volt, úgy rémlett, hogy a katonákat sem ő, sem Kenobi nem nagyon érdekli, figyelmükkel inkább a hátuk mögött ülő két robotot tüntették ki.

– Mióta vannak meg a robotjai? – vakkantotta ugyanaz a katona, aki az imént leállította őket. Úgy látszott, az udvarias formaságokat ezúttal mellőzik.

Luke egy pillanatig bambán meredt rá, aztán azt felelte:

– Olyan három–négy szezon csináltam végig velük, ha nem tévedek.

– Eladó mint a kettő, ha parancsolják és nem magas az áruk. – tódította Kenobi, ragyogó érzéssel azt a benyomást keltve, mintha csak minden hájjal megkent sivatagi kofa lenne, aki borzasztóan szeretne hasznot húzni a mafla császáriakból.

A rangidős válasza sem méltatta őket. Ehelyett aprólékosan vizsgálgatni kezdte a terepsikló alját.

– Dél felől jönnek? – kérdezte.

– Nem... dehogy – felelte gyorsan Luke –, nyugaton élünk, Bestin városka környékén.

– Bestin? – dünnyögte a katona és előrement, hogy szemügyre vegye a sikló elejét is. Luke minden erejét összeszedte, hogy egyenesen előre nézzen. Végül a páncélos figura abbahagyta a vizsgálódást. Odalépett Luke-hoz, s vészjóslóan közel hajolt hozzá. – Mutassa a papírjait! – förmedt rá.

Biztosan észrevette rajta az ijedtségét és az idegességét – gondolta rémülten Luke. Mindenre kész iménti eltökéltsége apránként szertefoszlott ennek a hivatásos katonának a rezzenéstelen pillantása alatt. Pontosan tudta, mi vár rá, ha belenéznek igazolványába, amelyből kiderül, hogy hol lakik, s kik a legközelebbi hozzátartozói. Valami mintha zizegni kezdett volna a fejében: ájulás környékezte.

Kenobi közben odahajolt, s könnyedén odaszólt a katonának:

– Fölösleges megnéznie az igazolványát. – nagyon furcsa volt a hangja.

A tiszt bambán rámeredt, s mint valami magától értetődőt, megismételte:

– Fölösleges megnézni az igazolványát. – a reakciója épp a fordítottja volt az öregének: neki a hangja volt normális és a viselkedése különös.

– Maguk nem ezeket a robotokat keresik. – mondta neki Kenobi barátságosan.

– Mi nem ezeket a robotokat keressük.

– Mehetünk a dolgunkra.

– Mehetnek a dolgukra. – közölte a fém álarcos tiszt Luke-kal.

A Luke arcán szétterülő megkönnyebbülés ugyanolyan leleplező lehetett, mint korábbi idegessége, de a császári tiszt láthatóan rá se hederített.

– Indulás. – suttogta Kenobi.

– Indulás! – utasította Luke–ot a tiszt.

Fogalma nem lévén, hogy most vajon tisztelegjen, bólintson vagy köszönetet mondjon, Luke finoman meglökte a gyorsítókart. A terepsikló előreleandult, s maga mögött hagyta a körben álló katonákat. A következő saroknál, mielőtt befordult, Luke megkockáztatott egy óvatos pillantást hátrafelé. Úgy látszott, hogy a tiszt vitatkozik valamin a társaival, de ebből a távolságból már nehéz lett volna megmondani.

Idősebb társára pillantott és mondani akart valamit. Kenobi csak a fejét rázta lassan és mosolygott. Luke lenyelte a kíváncsiságát, s a figyelmét az egyre keskenyülő utcákra irányította.

Kenobi tudni látszott, hogy hová tartanak. Luke menet közben a rozoga épületeket és a nem kevésbé egészségtelen külsejű járókelőket nézegette. Beértek Mos Eisley központi és legrégebbi részébe, tehát abba a városrészbe, ahol a bűn a legjobban tenyészett.

Kenobi előremutatott, Luke pedig odahúzott a terepsiklóval egy épület elé, amely valaha az úrkikötő egyik első barakkja lehetett. Azóta kantint rendeztek be benne, amelynek a törzsközönségét el lehetett képzelni az odakint parkoló járművek tarka összevisszaságából. Némelyiket Luke felismerte, másokat csak szóbeszédéből ismert. Az épület alakjából rögtön látni lehetett, hogy maga a kantin részben a föld alatt fekszik.

Amikor a porlepte, de még jó karban levő sikló megállt egy szabad parkolóhelyen, mintha a föld alól bukkant volna ki, megjelent egy java és sóvár kézzel simogatni kezdte a gép fémoldalát. Luke kihajolt és valami csúnyát kiáltott oda neki, amitől a lény villámgyorsan odébbállt.

– Ki nem állhatom ezeket a javákat. – dűnnyögte Thripio fennhéjázó megvetéssel. – Micsoda undok alakok!

Luke még mindig az iménti kockázatos kalandjukkal volt elfoglalva, úgyhogy nem sokat törődött Thripio érzelmeivel.

– Még most se értem, hogyan lógtunk meg a katonák elől. Én már azt hittem, végünk van.

– Az erő itt van az agyunkban, Luke és olykor befolyásolni lehet vele másokat. Hatalmas szövetséges. De ha majd te is megismered az erőt, rájössz, hogy néha veszélyes is lehet.

Luke bólintott, bár nem egészen értette, amit az öreg mondott és az ütött–kopott, mindazonáltal láthatóan népszerű kantinra mutatott.

– Komolyan azt képezed, hogy itt majd találunk egy pilótát, aki elvisz minket egészen az Alderaanig?

– A legtöbb önálló teherhajó–pilóta ide jár – mondta Kenobi, miközben kiszállt a gépből –, bár némelyikük megengedhetné magának, hogy jobb kocsmákba járjon. Itt viszont szabadon beszélhetnek. Már megtanulhattad volna, Luke, hogy a külső megjelenést ne vedd egy kalap alá az illető képességeivel. – Luke újfent észrevette, milyen kopott az öreg öltözete és elszégyellte magát. – Azért csak vigyázz magadra. Nem valami finom hely.

Luke azon kapta magát, hogy hunyorog, amikor beléptek a helyiségbe. Odalent jóval sötétebb volt, mint amit még kellemesnek lehetett volna nevezni. Talán a törzsvendégek elszoktak már a nappali fénytől vagy egyszerűen nem kívántak jól láthatóak maradni. Luke nem is gondolt rá, hogy a kocsmá homályos belseje kitűnő lehetőséget kínál a bent ülőknek, hogy a fényesen megvilágított bejáratban minden új jövevényt szemügyre vehessenek, még mielőtt az meglátná őket.

Amikor leértek, Luke elképedt a söntéspult körül nyüzsgő vegyes társaságtól. Voltak itt egyszemű és ezerszemű lények, pikkelyesek, szőrösek és volt néhány, amelynek színét változtatva fodrozódott a bőre, mintha csak tulajdonosa pillanatnyi indulatait jelezné.

A pultnál egy irdatlan rovarszerű lény magasodott, amelynek Luke szinte csak fenyegető árnyékát látta. Ragyogóan illett hozzá a mellette álló két nő: ilyen magas nőket Luke soha életében nem látott még. És még így is ők látszottak a legnormálisabb emberi lénynek a többi, mindenféle ismeretlen fajjal keveredő ember között. Csápok, karmok és kezek fonódtak a különböző formájú és méretű ivóalkalmatosságok köré. A társalgás emberi és mindenféle idegen nyelv bábeli zűrzavarából állt.

Kenobi közelebb hajolt és valahová a kocsmá távoli fertálya felé mutatott. Faragatlan külsejű emberek kis csoportja tanyázott arrafelé; ittak, röhögtek és kétes történetekkel szórakoztatták egymást.

– Koréliaiak, valószínűleg kalózkod.

– Azt hittem, egy önálló teherhajós kapitányt keresünk, hogy kibéreljük a hajóját. – súgta válaszképpen Luke.

– Így is van, Luke fiam, így is van. – bólintott Kenobi. – És abban a társaságban alighanem találunk is egyet-kettőt, aki megfelel a célnak. Pusztán arról van szó, hogy a koréliai fogalmak szerint kissé nehéz pontosan meghatározni, ki a tulajdonos. No, várj meg itt.

Luke bólintott és figyelte Kenobit, ahogy utat tör magának a tömegben. Közeledtére a koréliaiak gyanakvó pillantásokat vetettek feléje, de amint beszédbe elegyedtek, megnyugodtak.

Valami vállon ragadta Luke–ot és megperdítette a tengelye körül.

– Hé! – Ahogy körülnézett, igyekeztén visszanyerni az önuralmát, hatalmas termetű, ápolatlan külsejű emberrel találta szemközt magát. Luke látta az öltözkén, hogy ő lehet a csapos, ha ugyan nem a kocsmá tulajdonosa.

– Ilyeneket nem szolgálunk ki itt. – mondta barátságtalanul az alak és metszően nézett Luke–ra.

– Tessék? – kérdezte értetlenül Luke. Még nem egészen tért magához első meglepetéséből, amit ez a soktucatnyi különböző fajú lény okozott. Ez itt nem sokban hasonlított az anchorheadi biliárdteremhez, ott az energiatelep mögött.

– A robotjai. – magyarázta türelmetlenül a csapos és vaskos hüvelykujjával Luke mögé bökött. Luke arrafelé nézett és megpillantotta a közelben csöndesen ácsorgó Artu Detút és Thripiót. – Küldje ki őket, ott várjanak! Ilyeneket itt nem szolgálunk ki. Én csak szerveseknek tartok italt, nem pedig gépeknek. – fejezte be undorral.

Luke nem volt boldog az ötlettől, hogy kidobja Artút és Thripiót, de nemigen tudta, mi mást tehetne. A csapos nem volt az a fajta, akinél józan érveléssel bármit is el lehet érni és amikor Luke Bent kezdte keresni a tekintetével, látta, hogy az öreg mélyen belemerült a tárgyalásba az egyik koréliaival.

Időközben a vitára felfigyelt néhány különösen visszataszító alak, akik történetesen hallótávolságon belül tolongtak. Barátságtalan pillantásokkal méregették Luke–ot és a két robotot.

– Hogyne, természetesen. – mondta Luke, mert rájött, hogy ez itt nem a legalkalmasabb hely és idő, hogy síkra szálljon a robotok jogaiért. – Elnézést. – Thripióra pillantott. – Menjetek ki szépen a siklóhoz. Minek hoznánk bajt a fejünkre?

– Szívből egyetértek önnel, uram. – mondta Thripio, a tekintetét Luke mögött a csaposra és a pultnál álló sötét alakokra függesztve. – Pillanatnyilag amúgy sincs szükségem öblítésre. – Azzal Artúval a sarkában, a magas robot sietősen elindult a kijárat felé.

Ez le is zárta az ügyet, már ami a csapost illeti, de most meg Luke azon vette észre magát, hogy nemkívánatos érdeklődés középpontjába került. Hirtelen a tudatába hasított elszigeteltsége és az volt az érzése, hogy a helyiségben minden szem reá szegeződik, hosszabb–rövidebb ideig, s hogy ezek az emberi meg mindenféle egyéb lények gúnyosan röhögcsélnek és megjegyzéseket tesznek rá a háta mögött.

Minden erejével azon volt, hogy megőrizze a magabiztosság légkörét és ismét az öreg Bent kereste a pillantásával: megrémült, amikor meglátta, kivel beszélget most az öreg. A koréliainak már nyoma se volt. Kenobi ehelyett egy toronymagas antropoiddal tárgyalt, amelynek állandóan kivillantak a fogai, amikor mosolygott.

Luke már korábban is hallott a vukikról, de álmában se gondolta volna, hogy valaha is láthat egyet vagy éppenséggel beszélhet vele. Már–már komikusan ható majomszerű képe ellenére sok mindennek lehetett volna mondani ezt a vukit, csak éppen kedves pofának nem. Csak hatalmas, csillogó sárga szeme enyhített valamit félelmetes megjelenésén. A jól megtermett testet puha, vastag, vörösesbarna szőrzet borította. Ruházatának kevésbé rokonszenves darabját egy pár krómozott muníciós öv képezte, amelybe Luke számára ismeretlen eredetű, halált hozó röppentyűk voltak beledugdosva. Ezenkívül a vukik alig viseltek mást.

Nem mintha valakinek is eszébe jutott volna, hogy kinevesse a lény furcsa viseletét – gondolta Luke. Látta, hogy a kocsma többi vendége gondosan nagy ívben kerülgeti a hatalmas alakot, nehogy veszélyes közelségbe kerüljön hozzá. Így tett mindenki, egyvalakit kivéve – az öreg Bent, aki a saját nyelvén beszélt a vukihoz, s úgy pörölt és hurrogott, akár egy bennszülött.

Beszélgetés közben egy alkalommal Ben Luke felé mutatott. Egyszer a megtermett antropoid oda is nézett Luke-ra és iszonyatos, bömbölő hahotában tört ki.

Luke rosszkedvűen elfordult, sejtván, hogy miféle szerepe lehet a társalgásban, s úgy tett, mintha rá se hederítene a beszélgetésre. Lehet, hogy igazságtalanul bánt ezzel a lényel, de erős kétségei voltak afelől, hogy az a hátborzongató röhögés bármiféle iránta megnyilvánuló szimpátiára utalt volna.

Sehogyan sem értette, vajon mit akarhat Ben ettől a szörnyetegtől, s ugyan mi oka lehet rá, hogy az idejét torokhangú társalgással töltse, ahelyett hogy a felszívódott koréliaival tárgyalna. Így hát csak ült ott, méltóságteljes csendben szűrcsölgette az italát, s közben ide–oda jártatta a szemét, hátha valahol egy válaszpillantásra lel, amely véletlenül nem ellenséges.

Hirtelen valami úgy hátba taszította, hogy hajsza hóján felbukott. Dühösen hátrafordult, de a mérge csodálkozássá szelődött. Nagydarab, idomtalan, sokszemű szörnyeteggel találta szemközt magát; fogalma sem volt, miféle lény lehet.

– Negola devdzsi vuldegger! – bugyborékolta fenyegetően a jelenség.

Luke még életében nem látott hozzá hasonlót; nem ismerte sem a fajtát, sem a nyelvét. Az előbb hallott halandza talán felszólítás volt egy kiadós pofozkodásra, esetleg meghívás egy italra, de éppúgy lehetett leánykérés is. Luke-nak azonban elég volt egyetlen pillantás a lény dülöngélő lábcsonkjaira, hogy egyvalamit meglehetősen biztonsággal megállapítson: bármi volt is a kedvenc gondúzó itala, mostanra tisztességesen benyakalt belőle.

Nem látván más kiutat, Luke megpróbált visszafordulni a saját italához, miközben gondosan kerülte a lény pillantását. Akkor azonban felpattant a helyéről valami – talán leginkább vízidisznó és cerkófmajom kereszteződésére emlékeztetett és odaállt (vagy inkább odalapult) a dühtől remegő sokszemű mellé. Odalépett egy alacsony, mocskos külsejű ember is és barátságosan a ziháló hústömeg vállára tette a karját.

– Nem tetszik neki a maga pofája. – közölte a kis köpcös meglepően mély hangon Luke-kal.

– Végtelenül sajnálom. – felelte Luke, s szívből kívánta, bárcsak valahol máshol lenne e pillanatban.

– Nekem se tetszik a pofája. – folytatta mosolyogva a kis ember, mintegy haveri közvetlenséggel.

– Mondtam már, hogy végtelenül sajnálom.

Talán a beszélgetés okozta, amit közben a rágcslófajzattal folytatott vagy a túladagolt szesz hatására: a csupa kiszámíthatatlan tekintetű szemből álló toronyház láthatóan egyre jobban felindult. Most előrehajolt, kis híján ráborult Luke-ra és valami érthetetlen zagyvaságot sziszegett az arcába. Luke számtalan tekintetet érzett magára szegeződni, s közben egyre idegesebb lett.

– „Végtelenül sajnálom.” – utánozta gunyorosan az ember, aki láthatólag maga is felöntött a garatra. – Sérteget minket? Jobb lesz, ha vigyáz magára. Minket mindnyájunkat köröznék. – részeg társaira mutatott. – Énrám már tizenkét különböző rendszerben mondták ki a halálos ítéletet.

– Majd vigyázok. – motyogta Luke.

A kis köpcös szélesen elvigyorodott.

– Majd elpatkol.

Mintegy jelre, a rágcslófajzat hangosan felmordult. Ez valami figyelmeztetés lehetett, mert a sötét körül tolongó emberek és egyéb fajok villámgyorsan hátrább húzódtak, tágas kört hagyván ezáltal Luke és ellenfelei körül.

Luke minden erővel igyekezett menteni a helyzetet, s kipréselt magából egy halovány mosolyt. De ez is nyomban lehervadt az ajkáról, amikor látta, hogy azok hárman lecsatolják a kézfegyverüket. Nemcsak, hogy képtelenség lett volna szembeszállnia egyszerre mind a hármójukkal, de halvány fogalma sem volt arról, hogy vajon mire jók azok a gyilkos külsejű eszközök.

– Nem éri meg a felhajtást ez a kis srác. – szólalt meg egy hűvös hang. Luke meglepetten pillantott föl. Nem vette észre, amikor Kenobi odalépett mellé. – Gyertek, gyerekek, inkább fizetek egy kört...

Az idomtalan szörnyeteg válaszképpen ellenségesen felhördült és meglóbálta az egyik jókora végtagját. Az ütés a halántékán érte a készületlen Luke-ot és átlódította a helyiségen, úgyhogy estében asztalokat borított föl és leverte egy jókora korsót, amelyben valami bűzös folyadék volt.

A tömeg még hátrább húzódott, s néhányan figyelmeztetően felhorkantak, amikor a részeg szörnyeteg pisztolyt húzott elő a tokjából. A fegyverrel elkezdett hadonászni Kenobi felé.

Az idáig közönyös csapost ez némiképp felrázta. Nagy dérral–dúrral előjött a pult mögül, s gondosan vigyázva, hogy tisztas távolban maradjon, izgatottan rázni kezdte az öklét.

– Csak semmi verekedés, semmi verekedés! Ha bunyózni akarnak, intézzék el odakint!

A rágcslófajzat fenyegetően a fogát vicsorította rá, a fegyverét lóbáló sokszemű pedig figyelmeztetően ráfordult.

A másodperc törtrésze alatt, amíg a fegyver és tulajdonosa figyelme másfelé irányult, az öregember keze megragadta az oldalán csüngő hengert. A kis köpcös felüvöltött, amikor a kocsma félhomályába belehasított egy kékesfehér fénysugár.

Nem tudta befejezni az üvöltést. Szapora pislogás lett belőle. Amikor a pislogásnak is vége szakadt, az ember arccal a pultra borulva feküdt, nyögve, nyüszítve a fájdalomtól, ahogy a karja csonkját bámulta.

Az üvöltés kezdete és a pislogás vége között eltelt időben a rágcslófajzatnak szép szabályosan kettévált a teste, úgy középtájon, törzsének két csonkja lassan eldőlt kétfelé. A hatalmas sokszemű lény meg ott állt, s bódultan bámult az öregemberre, aki mozdulatlanul állt vele szemben, s valami furcsa testtartásban a feje fölé emelte a csillogó fénykardot. A lénynek csak arra volt ideje, hogy egyszer elsüsse a krómpisztolyt: a lövés lyukat ütött az ajtóba; aztán őt is utolérte a sorsa, mint az imént a rágcslófajzatot: idomtalan törzsét ugyanúgy pontosan kettészelte a fénykard, s a két megperzselt rész elterült a hűvös kövön.

Kenobiból csak most tört föl egy megkönnyebbülésféle sóhaj; csak most ernyedt el a teste. A fénykardot leeresztette, s a hegyét felfelé fordította, valami beidegződött tisztelgésszerű mozdulattal, amely abban végződött, hogy a kikapcsolt fegyvert visszaakasztotta az övére.

Ez az utolsó mozdulat megtörte a helyiséget eddig betöltő halálos csendet. Ismét elindult a beszélgetés, akárcsak a nyugtalan fészkelődés a székeken s a csuprok, ibrikék meg egyéb ivóalkalmatosságok csikorgó tologatása az asztalokon. A csapos meg néhány segéd kivonszolta a tetemeket a helyiségből, miközben a megcsonkított ember szótlanul elkeveredett a tömegben; karja csonkját babusgatta, s örült, hogy ennyivel megúsza.

A kocsmá minden látszat szerint visszatért korábbi állapotába, egy apró kivételtől eltekintve: Ben Kenobit tiszteletteljes úr vette körül a söntéspultnál.

Luke alig hallotta az ismét megélénkülő beszélgetést. Még mindig a hatása alatt tartotta a küzdelem hihetetlen gyorsasága s az öregember fantasztikus ügyessége. Ahogy lassan tisztulni kezdett az agya, s odalépett Kenobi mellé, elcsípett néhány foszlányt a körülötte hullámozó beszélgetésből. A többséget mélységes csodálat töltötte el a küzdelem tisztasága és a fölényes győzelem láttán.

– Vérzik a fejed, Luke. – jegyezte meg Kenobi féltően.

Luke odanyúlt a sebhez, ahol a szörnyeteg megütötte az előbb.

– Én csak... – akarta mondani, de az öreg Ben félbeszakította. Mintha mi sem történt volna, odamutatott arra a szőrös hústoronyra, aki a vállával utat törve feljük közeledett.

– Ez itt Csubakka. – magyarázta, amikor az antropoid csatlakozott hozzájuk a söntéspultnál. – Első tiszt egy hajón, amely talán megfelel a céljainknak. Mindjárt elvisz minket a kapitány tulajdonoshoz.

– Erre tessék. – horkantotta a vuki, vagy mondjuk: ilyesmit vélte hallani Luke. De a jól megtermett lény „utánam!” mozdulatát aligha lehetett félreérteni. Elindultak a kocsmá hátsó fertályá felé; a vuki előtt úgy vált szét a tömeg, mint tornádó előtt a tenger hullámai.

* * *

Odakint, a kantin bejárata előtt Thripio idegesen járkált fel–alá a terepsikló mellett. Artu Detu, aki láthatóan egy csöppet sem izgatta magát, élénk elektronikus beszélgetést folytatott egy piros R2–essel, amely nyilván a kocsmá valamelyik vendégének volt a tulajdona.

– Mi az ördögöt csinálhatnak ennyi ideig odabent? Ha jól tudom, azért mentek, hogy egy hajót béreljenek ki, nem egy egész flottát.

Thripio váratlanul megdermedt, s feltűnés nélkül intett Artúnak, hogy maradjon csöndben. A színen megjelent két császári gárdista. Egy kétes emberalak csatlakozott hozzájuk, aki szinte ugyanabban a pillanatban tűnt elő a kocsmá mélyéből.

– Nem tetszik nekem ez a dolog. – dörmögte maga elé a magas robot.

* * *

Luke, ahogy mentek hátrafelé a kocsmá végébe, egyszerűen leemelte valaki másnak az italát egy pincér tálcájáról. Belekortyolt az italba, az olyan ember átszellemült nemtörődömségével, aki isteni oltalomban tudja magát. Ennyire azért nem volt biztonságban, de Kenobi és a hatalmas vuki társaságában egyre jobban duzzadt az önbizalma, s biztosra vette, hogy a kocsmában még odáig se merészkedne senki, hogy egy rosszindulatú pillantást vessen rá.

Az egyik hátsó bokszból markáns arcú fiatalember ült, talán öt évvel idősebb Luke–nál, talán tizenötlet – nehéz lett volna eldönteni. A modora nyílt volt, talán a nagyfokú

önbizalom – vagy az esztelen vakmerőség jeléül. Közeledtükre a fiatalember az útjára küldte az addig az ölében ficáncoló ember formájú szajhát, de előbb még súgott valamit a fülébe, amitől a némberek szélesen, nem emberi módon elvigyorodott.

Csubakka, a vuki odadörmögött a fiatalembernek valamit, amire az válaszul bólintott és barátságosan a jövevényekre pillantott.

– Egész ügyesen forgatod azt a kardot, öreg. Ma már nemigen van alkalma az embernek ilyenfajta vívótechnikát látni a császárságnak ebben a csücskében. – azzal elképesztő adagot döntött le a torkán abból az akármiből, ami megtöltötte az ibrikjét. – Han Solo vagyok, a *Millennium Falcon* kapitánya. – Minden átmenet nélkül üzletszerűvé vált a hangja. – Csubi mondja, hogy fuvart kerestek az Alderaan rendszerbe, igaz?

– Így igaz, fiam. De gyors hajóra van szükségünk. – mondta neki Kenobi. Solo láthatóan nem akadt fenn a „fiam”-on.

– Gyors hajóra? Úgy értem, még sohase hallottatok a *Millennium Falcon*-ról?

– Miért, kellett volna? – Kenobi kitűnően szórakozott.

– De hiszen ez az a hajó, amelyik nem egészen tizenkét sztemerd időegység alatt ért el a Kesselre! – válaszolta felháborodottan Solo. – Lehagytam az összes császári csillaghajót és a koréliai cirkálókat. Úgyhogy azt hiszem, nektek is elég gyors lesz, öreg. – a mérge hamar elpárolgott. – Mi a szállítmány?

– Csak utasok. Jómagam, a fiú és két robot és semmi kérdezősködés!

– Semmi kérdezősködés. – Solo az ibriket nézegette, aztán ismét felpillantott. – Valami helyi probléma?

– Mondjuk inkább úgy, nem ragaszkodunk a császáriakkal való találkozáshoz. – felelte félvállról Kenobi.

– Hát az nem csekélység manapság. Ezért kénytelen vagyok némi felárat kérni. – fejben számolni kezdett. – Mondjuk tízezerből kijön az egész. Természetesen előre. És senki nem kérdez semmit. – tette hozzá mosolyogva.

Luke-nak leesett az álla, úgy bámult a pilótára.

– Tízezer! De hiszen annyiból saját hajót vehetnének!

– Talán igen, talán nem. – vont vállat Solo. – És ha igen, talán te vezetnéd?

– Hát arra mérget vehetsz, hogy elboldogulnék vele! – vágott vissza Luke. – Egyáltalán nem vagyok olyan rossz pilóta. És nem...

Megint az az erős marok a karján.

– Nincsen nálunk annyi. – magyarázta Kenobi. – De kétezret adhatunk most rögtön, azután még tizenötöt, ha megérkezünk Alderaanra.

– ... tizenötöt. – hajolt közelebb tétován Solo. – Tényleg össze tudsz szedni annyi pénzt?

– Ígérem, magától az alderaani kormánytól fogod megkapni a pénzt. Legrosszabb esetben pedig kénytelen leszel beérni a tisztességes fuvardíjjal: kétezerrel.

De Solo mintha nem is hallotta volna az utolsó mondatot.

– Tizenhétezer. Nos, rendben, vállalom. Mostantól van hajótok. Ami pedig a császáriakkal való találkozást illeti, helyesebben tennétek, ha nyomban elhúznátok a csíkot innen, mert különben még a *Millennium Falcon* sem segíthet rajtatok. – fejével a kocsmá bejárata felé bökött és gyorsan odasúgta még: – Korán reggel legyetek a kilencvennégyes dokknál.

A kantinba belépett négy császári gárdista, a szemük gyakorlott pillantással siklott asztalról asztalra, boksztól bokszra. Halk suttogás támadt a tömegben, de amikor valamelyik állig felfegyverzett alak a suttogók irányába tekintett, villámgyorsan elnémult mindenki.

A rangidős tiszt odalépett a söntéshez és néhány kurta kérdést intézett a csaposhoz. A nagydarab ember habozott egy pillanatig, aztán odamutatott a helyiség végébe. Közben

kissé elkerekedett a szeme. A tiszt tekintetéből azonban semmit se lehetett kiolvasni.
A bokszt, amelyre a csapos mutatott, üres volt.

HETEDIK FEJEZET

Luke és Ben biztonságba helyezték Artu Detút a sikló hátsó részében, közben Thripio figyelt, nem bukkannak-e föl újabb gárdisták.

– Ha Solo hajója csak feleolyan gyors, mint amekkora a szája, akkor nem lesz baj. – jegyezte meg elégedetten az öregember.

– Na de kétezer! És még tizenöt, amikor az Alderaanra érünk!

– Engem nem az a tizenöt aggaszt, hanem az első kettő. – magyarázta Kenobi. – Azt hiszem, kénytelen leszel eladni a siklódat.

Luke pillantása lassan végigsimogatta a terepsiklót. De az az izgalom, amely annak idején mindig elfogta a láttára, nem volt már sehol – nyoma veszett sok minden mással együtt, amibe jobb volt nem belemélyedni.

– Rendben van. – nyugtatta meg Kenobit fásultan. – Nem hiszem, hogy még szükségem lenne rá.

* * *

Solo és Csubakka egy másik boksztban elfoglalt megfigyelőhelyükről nézték, ahogy a császáriak végigkutatják a kocsmát. Ketten közülük hosszasan méregették a korélieit. Csubakka hördült egyet és a két katona valamelyest meggyorsította lépteit.

Solo kajánul elvigyorodott és a társához fordult.

– Te Csubi, ez a fuvar kihúzhat minket a pácból. Tizenhétezer! – hitetlenül ingatta a fejét. – Ez a két pasi nyakig benne lehet. Kíváncsi lennék, miért körözik őket. De hát megkötöttük az alkut: nincs kérdezősködés. Végül is rendesen megfizetik. Na gyere, menjünk, még helyre kell pofoznunk a *Falcont* az induláshoz.

– Hová–hová, Solo?

A koréliei nem ismerte föl a hangot, nem is ismerhette, mert elektronikus tolmácsgépből jött. De magát a beszélőt nem volt nagy művészet felismerni arról a pisztolyról, amelyet Solo oldalába nyomott.

A lény nagyjából emberszabású volt és kétlábú, de a feje olyan volt, amelyet csak erős gyomorrontás okozta lidérces álmában lát az ember. Öklömnyi, vizenyős szeme úgy dudorodott ki a borsózöld arcból, mint a hagymafej. A tojásdad koponyát hátul rövid tüskékből álló taréj csúfította, előlről pedig tapírorr ékesítette.

– Ami azt illeti – mondta Solo vontatottan –, éppen a főnöködhöz indultam. Megmondhatod Jabbának, hogy megszereztem a pénzt, amivel tartozom neki.

– Szóról szóra ugyanezt mondtad tegnap is meg a múlt héten, meg az azelőtti héten. Most már késő, Solo. Ne hidd, hogy visszaküldhetsz Jabbához valami újabb mesével.

– De értsd már meg, most tényleg megvan a pénz! – tiltakozott Solo.

– Remek. Hát akkor ide kérem, a tenyerembe...

Solo lassan leült. Jabba talpnyalóit ideges mutatóujjal verte meg az isten. Az idegen helyet foglalt vele szemben, az ocsmány kis pisztoly csövét egy pillanatra sem mozdítva Solo melle előtt.

– Most nincs nálam. Mondd meg Jabbának...

– Azt hiszem, elkéstél vele. Jabba inkább a hajódat akarja.

– Csak a holttestemen át. – mondta Solo elég barátságtalanul.

Az idegen láthatóan nem hatódott meg.

– Ha ragaszkodsz hozzá. Kijössz velem, vagy intézzük el itt helyben?

– Nem, azt hiszem, mára elégük van a hullákból. – vélte Solo.

A lény tolmácsgépéből fura zörej hallatszott, amit akár nevetésnek is lehetett volna gondolni.

– Ugyan, észre se vennék. Na gyerünk, kelj fel, Solo. Régóta várom már ezt a pillanatot. Legutóbb is megszegyenítettél Jabba előtt a kegyes hazugságaiddal.

– Igen, azt hiszem, igazad van.

A homályos kis zugot heves lárma és felvillanó fény töltötte be és mire elült, a kenetteljes idegenből nem maradt más, csak egy nyálkás folt a kőpadlón.

Solo visszahúzta a kezét és a markában füstölgő fegyvert az asztal alól, miközben a kocsmá számos vendégének zavaros pillantása irányult rá és néhány csettintés is hallatszott az értőbb közönség köréből. Ezek tudták, hogy a lény ott követte el a végzetes hibát, amikor Solo kezének szabad mozgást engedett.

– Nálad sokkal különb fickóknak sem sikerült kicsinálniuk.

Jabbának sose volt szíve tisztességesen megfizetni a bérenceit.

Solo kilépett a bokszból, odadobott egy halom aprót a csapos elé a pultra és még visszaszólt neki, ahogy Csubakkával elindultak a kijárat felé:

– Elnézést a rendetlenségért. Mindig pocskék vendég voltam.

* * *

Állig felfegyverzett gárdisták haladtak sietős léptekkel a szűk sikátorban, időnként barátságtalan pillantásokat vetve a nyomorúságos bódékban kétes eredetű árukat kínáló, sötét ruhás alakokra. Errefelé, Mos Eisley belső fertályain magasak voltak és szorosan egymáshoz simultak a falak, amiktől a sikátor már–már alagútnak hatott.

Senki se mert mérgesen visszanézni; senki sem szitkozódott vagy kiáltott ocsmányságokat utánuk. A páncélos alakokból valósággal sugárzott a császárság mindenhatósága, oldalfegyverük csupaszon, bekapcsolva meredt előre. Körös–körül az emberek, a nem emberek és a gépek behúzódtak a szétszórt szeméttől bűzlő kapualjakba. A szemét– és a hulladékhalomok között ácsorogva információkat adtak–vettek és kétes ügyleteket bonyolítottak le.

Forró szél söpört végig a sikátoron; a rohamgárdisták szorosabbra zárták az alakzatot. Katonás mozgásuk leple mögött valójában iszonyúan féltek az ilyen szűk és zavaros negyedektől.

Az egyikük megállt, hogy ellenőrizzen egy kapubejáratot, de az ajtót zárva és elreteszelve találta. Egy homokkal borított piszkos alak, aki ott csoszogott a közelben, eszelős tirádát zúdított a katonára. Az lélekben vállat rándítva fanyar pillantást vetett az őrültre, aztán sietve továbbment a sikátorban, hogy csatlakozzon a társaihoz.

Alighogy eltűntek, az ajtó résnyire nyílt és egy fémes arc kukucskált ki rajta. Thripio lába között egy zömök kis hordóforma alak erőlködött, hogy ő is lásson valamit.

– Inkább mentem volna Luke gazdával, mint hogy veled maradjak. De hát a parancs az parancs. Nem egészen értem, mi lehet a baj, de az biztos, hogy te vagy a hibás.

Artu féktelen szemtelenségre ragadtatta magát: vihogó csipogással válaszolt.

– Vigyázz a szádra! – intette a magasabb robot.

* * *

A még működőképes öreg terepsiklókat és egyéb szállítóeszközöket, amelyek ott árválkodtak egymás mellett a porlepte telepen, egy kézen meg lehetett volna számolni. De ez nem nagyon izgatta Luke–ot és Bent, akik javában alkudoztak ott a magas, enyhén rovarszerű tulajdonossal. Nem vásárolni jöttek, hanem eladni.

A járókelők még egy–egy kíváncsi pillantás erejéig sem érdeklődtek az alkudozók iránt. Ilyen és ehhez hasonló adásvételre, amihez a vevőn és az eladón kívül senkinek semmi köze, vagy napi félezer alkalommal került sor Mos Eisleyben.

Láthatóan mindkét fél kifogyott a dicséretből, illetve a méltatlankodásból. Az alku megkötetett, amire abból lehetett következtetni, hogy a tulajdonos apró fémdarabkákat számolt le Luke markába, körülbelül olyan arccal, mintha a tulajdon vérét ontaná cseppenként. Luke és a rovarforma elkészönt egymástól, mindkettő abban a szilárd hitben, hogy ő járt jól.

– Azt mondja, ennél többet nem adhat. Mióta kijött az XP–38–as, ezeket a kutya se keresi! – sóhajtott Luke.

– Azért nem kell úgy elkenődni. – vigasztalta Kenobi. – Elég lesz, amit kaptál. Van anyyim, hogy ki tudjuk egészíteni.

Letértek a főutcáról és befordultak egy sikátorba, ahol egy, leginkább leromlott hangyászokhoz hasonló lényekből álló csoportot terelt egy robot. A sarokról Luke még egyszer visszafordult, hogy egy utolsó pillantást vessen a jó öreg terepsiklóra – korábbi élete utolsó tanújára. Aztán nyomban visszafordult; sürgette őket az idő.

Amikor elhaladtak a sarok mellett, az árnyékból alacsony és sötét figura surrant elő, amely a sok rongycafát alatt akár ember is lehetett. Még akkor is egyre bámult utánuk, amikor eltűntek a járda egyik kanyarulatában.

* * *

A kis méretű, csészealj formájú űrhajóhoz vezető dokk bejáratát szorosan elállta vagy egy fél tucat ember és idegen, amelyek közül az előbbiek talán még groteszkebbül festettek. Egy hatalmas mozgó izom– és hájtömeg, amely bozontos, sebhelyekkel borított fejben végződött, szemlélte megeledetten a fegyveres gyilkosok félkörét. A hutt most előrecsúszott a félhold alakzat közepéből és odakiáltott a hajó felé:

– Gyere ki, Solo! Körül vagy véve.

– Ebben az esetben rossz irányba néznek az urak. – szólalt meg egy hűvös hang.

Jabba felszökkent – ami önmagában véve is figyelemreméltó látvány volt. Bérencei is sarkon perdültek és megpillantották Han Solót meg Csubakkát – a hátuk mögött.

– Amint látod, már vártalak, Jabba.

– Gondoltam, hogy várni fogsz. – ismerte be amaz és egyszerre volt elégedett és riadt, hogy Solót és Csubakkát fegyvertelenül látja.

– Nem vagyok az a fajta, aki megszökik. – mondta Solo.

– Megszökni? Ugyan mi elől? – vetette ellene Jabba. A látható fegyverek hiánya jobban zavarta, mint ahogy akár magának is bevallotta. Valami nem volt itt egészen rendjén, s jobb lesz nem nagyon ugrálni, amíg rá nem jön, hogy mi.

– Han, kicsi fiam, olykor csalódást okozol nekem. Pusztán arra lennék kíváncsi, miért nem fizetted ki a tartozásod... ami pedig már régóta esedékes. És vajon miért kellett olyan csúnyán elintézned szegény Greedót? Hiszen végül is végigcsináltunk mi már ketten egyet–mást.

– Ne fáraszszuk egymást, Jabba. – vigyorodott el Solo szorosan összezárt ajkakkal. – Annyi érzés sincs benned, amennyi egy elárvult bacilust felmelegíthetne. Ami pedig Greedót illeti, azért küldted rám, hogy megöljön.

– Ugyan, Han – tiltakozott meglepetten Jabba –, miért tettem volna ilyet? Hiszed te vagy a legjobb csempész a szakmában. Túl sokat érsz nekem ahhoz, hogy kinyírássalak. Greedót csak azért küldtem, hogy közvetítse késedelmeskedésed okozta természetes aggályaimat. Esze ágában sem volt, hogy megöljön.

– Nekem pedig nagyon úgy tűnt. Legközelebb ne küldj hozzám ilyen felbérelt senkiket. Ha dolgod van velem, látogass meg személyesen.

Jabba rosszállóan megcsóválta a fejét, amitől a tokái is lengeni kezdtek – mintegy műfelháborodása lusta, húsos visszhangjaként.

– Han, Han... ha legalább azt a hajórakomány fűszert nem pocskoltad volna el! Hiszen érted... Egyszerűen nem tehetek kivételt senkivel. Hová is jutnék, ha minden pilóta, aki nekem dolgozik, egyszerűen kiborítaná az egész rakományát, mihelyt megpillant egy császári hadihajót? És aztán csak az üres zsebét mutogatná nekem, amikor az ellenértéket kérem tőle? Nem tisztességes üzlet ez. Én tudok nagylelkű és megbocsátó lenni – de nem annyira, hogy csődbe jussak.

– Tudod, olykor még velem is előfordulhat, hogy ellenőrzik a hajómat, Jabba. Tán azt hitted, azért öntöttem ki azt a fűszert, mert untam már a szagát? Én legalább annyira le akartam szállítani, mint amennyire te meg akartad kapni. De nem volt más választásom. – megint az a kaján mosoly. – Ahogy magad is mondod, többet érek annál, minthogy kinyíráss. De most akadt egy fuvarom, úgyhogy mindent vissza tudok fizetni, még meg is toldom valamivel. Csak egy kis időre van szükségem. Ha akarod, adok ezret előre, a többi három hét múlva.

A hájas alak láthatóan eltűnődött az ajánlaton, aztán amikor megszólalt, a szavait nem Solóhoz, hanem a lakájaihoz intézte.

– Tegyétek el a stukkerokat. – amikor a tekintetét a ravasz koréiai felé fordította, ragadozó vigyor jelent meg az ajkán.

– Han, kisfiam, csakis azért teszem meg neked ezt a szívességet, mert te vagy a legjobb és bizonyára szükségem lesz még rád. Így hát, tekintettel az én nagy lelkemre s jószágos szívemre, na meg arra a kis pluszra, mondjuk húsz százalékra, megadom neked a kért haladékot. – a hang majd szétrobbant a megfeszített önuralomtól. – De ez az utolsó eset. Ha megint csalódást okozol nekem és a sárba tiprod a nagylelkűségemet azzal a gúnyos röhögéssel, akkora vérdíjat tűzök ki a fejedre, hogy életed hátralevő részében a közelébe se mehetsz egyetlen civilizált rendszernek se, mert mindegyikben jó néhányan lesznek, akik ismerni fogják az arcod és a neved és tizedannyiért is szívesen kiontanák a beleidet, mint amennyit én ígérek nekik.

– Örülök, hogy mindkettőnknek a szívén fekszik a sorsom kedvező alakulása. – válaszolta Solo nyájasan, miközben Csubakkával elindultak Jabba fegyveres bérencei bámuló pillantásainak kereszttüzeiben. – Ne félj, Jabba, kifizetlek. De nem azért, mert fenyegetsz. Hanem mert... örömöm lelem benne.

* * *

– Most kezdték el átvizsgálni a központi úrkikötőt. – jelentette a parancsnok, miközben helyenként futva igyekezett lépést tartani Darth Vaderrel. A fekete lovak mélyen elmerült a gondolataiba, ahogy ott ment a harci bázis egyik főfolyosóján, nyomában néhány szárnysegéddel.

– Most jött be az első jelentés. – folytatta a parancsnok. – Már csak idő kérdése, hogy elfogjuk azokat a robotokat.

– Küldjön nekik erősítést, ha szükséges. Ne törődjön vele, hogy mit mond a bolygó kormányzója; mindenáron kellenek nekem azok a robotok. Csakis azért tud hallgatni a vallatásokon az a nő, mert még most is azt hiszi, hogy fel tudják használni azokat az

adatokat ellenünk.

– Értettem, Vader lovag.

– Addig pedig kénytelenek vagyunk beérni Tarkin kormányzó gyermekeszközeivel.

* * *

– Az ott a kilencvennégyes dokk. – mondta Luke Kenobinak és az időközben újra hozzájuk csatlakozott két robotnak. – Már látom is Csubakkát. Mintha izgatott lenne.

Valóban, a hatalmas vuki vadul integetett feléjük a tömeg feje fölött és hangosan kiabált valami zagyvaságot. Emezek négyen meggyorsították a lépteiket, s közben egyikük sem vette észre azt az alacsony, fekete öltözetű valamit, amely már a használt járműtelep óta a nyomukban volt. A lény behúzódott a bejárat mögé és rongyai közül elővett egy parányi adóvevőt. Az adóvevő túlon túl újnak és korszerűnek hatott ahhoz, hogy egy ilyen nyomorúságos fajzat kezében legyen, kezelője mindazonáltal látható magabiztossággal beszélt bele.

A kilencvennégyes dokk – állapította meg Luke – jószerivel semmiben sem különbözött a többi Mos Eisley-i – kissé fellengzősen dokknak nevezett – gödörtől. Az egész egy bejáratí rámpából és egy hatalmas árokból állt, amelyet a sziklás talajba vájtak. Ez a bombatölcsérszerű mélyedés szolgálta azt a célt, hogy felfogja az egyszerű antigravitációs hajtóművek kiszabaduló energiáit, amikor az űrhajók fölemelkedtek, hogy kiszakadjanak a bolygó gravitációs teréből.

Az űrrepülés egyszerre Luke-nak is teljesen világos volt. Az antigravitációs hajtómű csak akkor fejthet ki kellő energiát, ha van megfelelően erős gravitációs tér, aminek ellene szegülhet – mint mondjuk egy bolygó gravitációs vonzása –, míg a fénynél sebesebb utazásra csak akkor kerülhet sor, ha a hajó már kikerült ugyanennek a gravitációs erőnek a vonzásából. Ezért kell minden bolygóközi utazásra induló űrhajót kettős hajtóműrendszerrel ellátni.

A kilencvennégyes dokkot képező gödröt ugyanolyan felületesen vágta ki, mint a Mos Eisley-i dokkok jelentős többségét; és éppolyan elhasznált is volt már. Lejtős oldalait egyenetlenségek csúfították, nem sikerült olyan simára csiszolni őket, mint némely népesebb világban. Luke úgy érezte, hogy a dokk tökéletesen illik ahhoz az űrhajóhoz, amelyhez Csubakka odavezette őket.

A csak szépítő túlzással hajónak nevezhető, összevissza horpadozott ellipszoidot mintha más hajók használhatatlannak ítélte és szemétre dobott lemezeiből és egyéb alkatrészeiből barkácsolták volna össze. Csodálkozni csak azon lehet – gondolta Luke –, hogy ez az izé mégsem hullik darabjaira. Próbálta a tragacsot repülés közben elképzelni az űrben, s ettől minden bizonytal idegrohamot kapott volna – ha a helyzet nem olyan kritikus. Mégis, még elgondolni is iszonyú volt, hogy egészen az Alderaanig kell ezzel a szálnalmas...

– Micsoda ócska teknő! – dünnyögte végül, nem tudván tovább útját állni kitörő érzelmeinek. Épp a rámpán haladtak a nyitott bejárónyílás felé. – Nem hinném, hogy ez a tragacs kiér a hiperűrbe.

Kenobi nem fűzött megjegyzést a dologhoz, csak a bejárat felé mutatott, ahonnan egy alak közeledett feléjük.

Vagy természetfölöttien éles volt Solo hallása vagy már hozzászokott ahhoz a reakcióhoz, amit reménybeli utasaiból váltott ki a *Millennium Falcon* látványa.

– Lehet, hogy nem sok néz ki belőle – ismerte el, ahogy odaért hozzájuk –, de csak úgy ficánkol benne az erő. Én magam eszközöltem néhány kisebb módosítást rajta. A repülés mellett a barkácsolás a másik hobbim. Pontosan nulla egész öt tizedes osztállyal fog fénysebesség fölött repülni.

Luke a feje búbját vakargatta, ahogy megpróbálta olyannak elképzelni a gépet, ahogy a tulajdonos lefestette. Vagy a koréliei volt a legnagyobb hazug a széles galaktikában vagy csakugyan több volt ebben a hajóban, mint amit első pillantásra látni lehetett. Luke-nak megint eszébe jutott az öreg Ben figyelmeztetése, hogy soha ne ítéljen felületes benyomásokból és úgy döntött, hogy a hajóról és pilótájáról alkotott véleményét megtartja magának, amíg nem látja őket működés közben.

Csubakka eddig a dokkbejárat környékén őgylegett. Most felrohant a rámpán, mint holmi szőrös szélvész és izgatottan gagyogott valamit Solónak. A pilóta hűvösen nézte, időnként bólintott, aztán kurta választ vakkantott oda. A vuki beviharzott a hajóba, csak annyi időre állt meg, míg intett a többieknek, hogy kövessék.

– Úgy rémlik, kissé igyekeznünk kell – magyarázta Solo titokzatosan –, úgyhogy siessetek; amint beszálltok, indulunk.

Luke éppen kérdezni akart valamit, de Kenobi noszogatta befelé. A robotok jöttek utánuk.

Luke kissé meglepődött, amikor az irányítófülkébe előretévedve azt látta, hogy a megtermett Csubakka belegyömöszöli magát az egyik pilótaülésbe, amely a módosítások ellenére, valósággal megroggyant a hatalmas súly alatt. A vuki megpöccintett néhány kapcsolókat a feladathoz láthatóan túlméretezett ujjával. Hatalmas mancsai imponáló könnyedséggel szánkáztak ide-oda a kapcsolók között.

Mély hangú dübörgés támadt valahol a hajó mélyében, ahogy bekapcsolták a hajtóműveket. Luke és Ben helyet foglalt hátul, az utastér két ülésében, s nekiláttak, hogy beszíjazzák magukat.

* * *

Valahol a dokkbejáró előterében, a sötét rongydarabok mögül előbújt egy hosszúkas pofa, s az előrenyúló ormány két oldaláról két szem kukucskált ki. A két szem a hozzátartozó fejjel együtt megfordult, amikor futólépésben megjelent egy nyolc főből álló császári rohamosztag. Aki nem ismerte a körülményeket, bizonyára meglepődött volna, hogy az osztag egyenesen a rejtélyes figura felé tart, aki odasúgott valamit a rajparancsnok fülébe és a dokk felé hadonászott.

A kapott információ alighanem feldúlta a kedélyeket. A katonák kibiztosították fegyverüket, s lövésre készen maguk elé tartva, berontottak a dokkba.

* * *

Solo figyelte egy fémről visszaverődő aprócska fénysugárra, amikor a nemkívánatos vendégek megjelentek a színen. Solo úgy ítélte meg a helyzetet: aligha fognak megállni, hogy fesztelen csevegésbe bocsátkozzanak. A gyanúja hamar igazolódott; még mielőtt kinyithatta volna a száját, hogy tiltakozzon a behatolás ellen, a katonák térdelőállásba ereszkedtek és tüzet nyitottak rá. Solo lebukott befelé és közben odakiáltott előre:

– Csubi, gyorsan a védőpajzsokat! Tűnjünk el innen!

Tudomásulvételképpen öblös üvöltés hallatszott.

Solo előrántotta pisztolyát, s a csapóajtó viszonylagos védelméből sikerült is néhány lövést leadnia. A szabadon álló katonák látván, hogy prédájuk nem tehetetlen, nem is szendereg, hanyatt-homlok fedezék után néztek.

A mély dübörgés üveges repedt fazék hangra váltott, majd fültépő robajjá erősödött, ahogy Solo keze lecsapott a vészindító gombjára. A csapóajtó abban a pillanatban bevágódott.

A talaj szakadatlanul remegett, miközben a visszavonuló rohamosztagosok kirohantak a dokkból. Egyenest beleszaladtak egy éppen megérkező második rajba, amely a rohamos gyorsasággal terjedő riadójelzésre jött oda. Az egyik katona vadul hadonászva igyekezett megmagyarázni az újonnan érkezett tisztnek, hogy mi történt a dokkban.

Ahogy a lihegő harcos befejezte mondókáját, a tiszt előkapott egy kézi hírközlőt és beleordított:

– Halló, repülésirányítók! Szökni próbálnak! Küldjenek utánuk mindent, amijük csak van!

Mos Eisleyben egyre újabb helyeken hangzott fel a vészjelzés, szinte koncentrikus körökben terjedve a kilencvennégyes dokktól.

Egy sikátorban jó néhány katona akkor hallotta meg a városszerte felharsanó riadójelzést, amikor Mos Eisley tiszta kék égboltján megpillantották a parányi teherhajót, ahogy kecsesen a magasba emelkedik. Gombostűfejnyire zsugorodott, mire bármelyikük ráemelhette volna a fegyverét.

* * *

Luke és Ben éppen a starthevedert fejtette le magáról, amikor elment mellettük Solo, azzal a könnyed, laza járással, amely a tapasztalt űrhajós sajátja. Amikor odaért a pilótafülkéhez, inkább belerogyott, mint ült a pilótaülésbe és azonnal hozzáfogott a számítógép kiírásainak és a műszereknek az ellenőrzéséhez. A mellette levő ülésben Csubakka úgy morgott és hörgött, akár egy rosszul beállított terepsikló motorja. Most elfordult a műszerfalról és egyik vastag ujjával a nyomvonalkövető képernyőre mutatott.

Solo röptében odapillantott, aztán bosszúsan visszafordult a maga műszerfalához.

– Tudom, tudom... valószínűleg két vagy három romboló. Valakinek nagyon a bögyében lehetnek az utasaink. Most az egyszer jól a közepébe nyúltunk. Próbáld távol tartani őket valahogy, amíg befejezem a programot a fénysebesség átlépéséhez. Állítsd a pajzsokat maximális hárítószögbe.

Ezzel a néhány utasítással be is fejezte az idomtalan vukival való társalgást, a keze a számítógép adatoló termináljain babrált. Solo meg se fordult, amikor a háta mögött egy hengeres kis alak jelent meg a bejáratban. Artu Detu elcsipogott néhány megjegyzést, aztán elosont onnan.

A taton elhelyezett vevők tisztán mutatták a Tatuin vészjósoló citromalakzatát, ahogy rohamosan zsugorodott a hátuk mögött. De nem eléggé gyorsan ahhoz, hogy eltűnjön a képből az a három kis fénypont is, amely a három üldöző császári hadihajó jelenlétét mutatta.

Bár Artúra ügyet sem vetett az előbb Solo, emberi utasai beléptére azért hátrafordult.

– Most már csatlakozott hozzá még kettő, különböző szögből. – mondta nekik egyre a könnyörtelen műszereket fürkészve. – Körül akarnak zárni, mielőtt megcsinálhatnánk a sebességugrást. Most már öt... Mit csináltatok ti ketten, hogy ennyire fontosak vagytok nekik?

– Nem tudod lehagyni őket? – kérdezte gúnyosan Luke, rá se hederítve a pilóta kérdésére. – Mintha valami olyasmit emlegettél volna, hogy gyorsan is tud repülni ez a bárka.

– Vigyázz a nyelvedre, öcskös, mert azon veszed észre magad, hogy hazafelé szállsz. Először is túl sokan vannak. De azért talán meg tudunk lépni, ha sikerül átlépni a fénysebességet. – a hozzáértő magabiztosságával elmosolyodott. – Fény fölötti sebességen nincs az a pilóta, aki követni tudjon egy másik hajót. Na meg aztán ismerem még egy-két trükköt, amivel le lehet rázni az ilyen állhatatos tapadj–jancsikat. Na hiszen, ha tudom előre, hogy ti ilyen népszerű gyerekek vagytok...

– Miért? – kérdezte Luke fenyegetően. – Akkor talán nem vállaltad volna a fuvart?

– Azt azért nem mondanám. – válaszolta a koréliei, kikerülve a csapdát. – De a fuvardíjat felszámoltam volna, az hét szentség.

Luke-nak a torkán akadt a visszavágás. Sőt egészen visszacsúszott, ahogy előrelelendítette a karját, hogy elhárítson a szemétől egy szikrázó vörös fénylobbanást, amely a pilótafülke ablaka előtt ideiglenesen olyan fényessé változtatta a fekete űrt, mint a nap felszíne. Kenobi, Solo, sőt még Csubakka is ugyanígy tett, tekintve, hogy a közeli robbanás ereje kis híján túllépte a fototropikus elhárító pajzs fényelnyelő képességét.

– Aha, most kezd a dolog érdekessé válni. – dünnyögte Solo.

– Mennyi időre van még szükséged a sebességugrásig? – érdeklődött fesztelenül Kenobi, láthatóan cseppet sem izgatva magát föl azon, hogy bármelyik pillanatban végük lehet.

– Még mindig a Tatuin vonzásterében vagyunk. – jött a higgadt válasz. – Még kell néhány perc, amíg a navigációs komputer kiegyenlít és összehoz egy tisztességes ugrást. Megtehetném ugyan, hogy nem törődöm a számítógép véleményével, de a hiperhajtómű minden bizonnyal miszlikre menne. És akkor négyeteken kívül még a magaménak mondhatnék egy szép, nagy rakás ócskavasat is.

– Még néhány perc... – csúszott ki Luke száján, ahogy a képernyőkre meredt. – Amilyen iramban ezek közelednek...

– Hiperűrben utazni nem olyan egyszerű, mint kukoricát hántani, fiacskám. Vagy próbáltál már valaha sebességugrást programozni?

Luke kénytelen-kelletlen megrázta a fejét.

– Hát pedig nem rossz vicc, én mondom neked. Jól néznénk ki, ha elsietnénk és szépen beleszaladnánk egy csillagba vagy valami hasonlóan barátságos űrtárgyba, mondjuk egy fekete lyukba. Akkor aztán hamar megérkeznénk – végérvényesen.

Újabb robbanások hallatszottak a közelben, bár Csubakka mindent elkövetett, hogy kitérjen előlük. Solo műszerfalán vörös jelzőfény kezdett villogni.

– Hát ez meg mi? – érdeklődött idegesen Luke.

– Éppen most válik le az egyik védőpajzsunk. – tájékoztatta Solo az olyan ember arckifejezésével, aki éppen foghúzás előtt áll. – Jobb lesz, ha visszacsatoljátok magatokat. Mindjárt megcsináljuk az ugrást. Csúnyán járhatunk, ha pont a legrosszabb pillanatban kapunk egy közeli találatot.

Hátul, az utastérben Thripio már szorosan az ülésbe simulva ült, mert fémkarjai jóval erősebben szorították oda, mint bármiféle startheveder. Artu ide-oda imbolygott a hajó védőpajzsait ostromló, egyre növekvő erejű energiakitörések okozta rázkódástól.

– Vajon okvetlenül muszáj volt eljönni erre az útra? – motyogta maga elé a magas robot kétségbeesetten. – Már-már elfelejtettem, mennyire utálok az űrutazást. – elnémult, amikor megjelent Luke és Ben, és elkezdték becsatolni magukat az ülésükbe.

Furcsa módon, Luke-nak épp egy hajdani kutyája jutott az eszébe, amikor valami iszonyatos erővel csapódott a hajó oldalának, mintha égből zuhant volna le egy angyal.

* * *

Motti ellentengernagy belépett a csendes tárgyalóterembe; az arcán csíkokat vetettek a fal hosszanti világítótestei. A pillantása Tarkin kormányzót kereste, aki ott állt az enyhén meggörbült képernyő előtt és könnyedén meghajolt. Annak ellenére, hogy a képernyőn láthatóan is feltűnt egy parányi zöld gombolyag: egy bolygó, az ellentengernagy hivatalosan is bejelentette:

– Beléptünk az Alderaan rendszerbe. A parancsait várjuk.

Megszólint az ajtónál elhelyezett jelzőberendezés és Tarkin mesterkéltén finomkodó mozdulattal intett az ellentengernagynak.

– Várjon még egy percet, Motti.

Az ajtó félregördült a falban és a nyílásban Leia Organa tűnt föl, két fegyveres őrral az oldalán és Darth Vaderrel a nyomában.

– A nevem... – kezdte Tarkin.

– Tudom, hogy hívják – köpött ki a lány –, Tarkin kormányzó. Gondolhattam volna, hogy a maga kezében van Vader pórása. Mintha még azt a félreismerhetetlen bűzét is éreztem volna, amikor idehoztak a fedélzetre.

– Igazán elbűvölő. – jelentette ki Tarkin olyan hangsúllyal, amiből arra lehetett következtetni, hogy sok minden lehet, csak éppen elbűvölt nem. – Nem is hiszi, milyen nehezemre esett aláírni a kivégzési parancsát. – a hangjában mesterkéltséggel együttérzés csengett. – Na persze, ha együttműködött volna velünk a nyomozás során, akkor most egészen másképpen állnának a dolgok. Vader lovag tájékoztatott róla, hogy az ön ellenállása a hagyományos módszerekkel lefolytatott vizsgálat...

– Úgy érti, kínzás. – vágott közbe a hercegnő kissé reszketeg hangon.

– Talán mellőzzük most a jelentésárnyalatokat. – mosolyodott el Tarkin.

– Meglep, hogy önnek volt bátorsága magára vállalnia a teljes felelősséget ezért a parancsért.

– Nos – sóhajtott föl kelletlenül Tarkin –, tudja, én olyan ember vagyok, aki egy dologra tette föl az életét, ilyenformán kevés örömet engedhetek meg magamnak. Ezek egyike, hogy a kivégzése előtt szeretném még vendégül látni ezen a mi kis ünnepségünkön. Ezen alkalma lesz megtekinteni szerény kis harci bázisunkat működés közben, s tanúja lesz egy új kor kezdetének, amelyet már a császárság technikai fölénye fémjelez. Ez az úrállomás ugyanis az utolsó szeme annak az újonnan létrehozott láncolatnak, amely mostantól megbonthatatlan egységbe kovácsolja az Első Galaktikus Birodalom milliárdnyi csillagrendszerét. Az önök nevetségesen jelentéktelen szövetsége a mai naptól fogva semmi gondot sem okoz nekünk. A mai demonstráció után nem lesz senki, aki szembe merjen szállni a császárság döntéseivel, még a szenátus sem.

Organa megvetően mérte végig.

– Az erőszak nem tarthatja össze a birodalmat. Erőszakkal még soha semmit nem lehetett huzamos ideig összetartani. Minél jobban összeszorítják a markukat, annál több csillagrendszer fog kicsúszni az ujjai között. Ön egyszerűen ostoba, kormányzó. És az ostobák gyakran az ábrándjaiknak esnek áldozatul.

Tarkin halálfejvigiárral válaszolt, az arca akár a pergamen.

– Kíváncsian várom, vajon milyen halálnemet gondolt ki önnek Vader lovag. Biztos vagyok benne, hogy méltó lesz önhöz – és őhöz. Mielőtt azonban végleg eltávozik körünkből, meg kell ismerkednie ennek az úrállomásnak a teljes erejével, lehetőleg minél meggyőzőbb formában. Mondhatnám, bizonyos szempontból ön választotta ki jelen kísérletünk alanyát. Tekintettel arra, hogy ön vonakodott megismertetni minket a lázadók bázisának a helyzetadataival, úgy ítéltem helyénvalónak, hogy mint második számú kísérleti alanyt, az ön hazáját, az Alderaan rendszert válasszuk.

– Nem! Ezt nem teheti! Az Alderaan békés világ, nincs is hadserege. Nem teheti...

Tarkinnak felcsillant a szeme.

– Talán jobban szeretne valami más célpontot? Mondjuk egy katonai célpontot? Mi benne vagyunk... csak nevezze meg a rendszert. – megvonta a vállát. – Tudja, unom már ezt az ostoba játékot. Utoljára kérdem: hol van a lázadók fő bázisa?

Egy rejtett hangszóróból megszólalt egy hang és közölte, hogy antigravitációs távolon belül jutottak – azaz körülbelül hat bolygó átmérőnyire az Alderaantól. Ez elég volt ahhoz, hogy véghezvigye azt, amit Vader pokoli eszközeinek nem sikerült.

– Dantuin. – suttogta a hercegnő; a padlót bámulta és meg sem próbálkozott már a daccal. – A Dantuinon vannak.

Tarkin hosszan, elégedetten felsóhajtott és odafordult a közelben álló fekete alakhoz.

– Tessék, Vader lovag, itt van. Látja, tud ő okos is lenni. Mindössze arra kell ügyelni, hogy az ember megfelelően tegye fel a kérdést, ha kielégítő választ akar kapni. – figyelme most a többi tiszt felé terelődött. – Amint elvégeztük ezt a kis tesztet itt, sietve elindulunk a Dantuinra. Addig is: kezdjenek hozzá a művelethez, uraim!

Jó néhány másodpercbe tellett, amíg Tarkin félvállról odavetett szavai elhatoltak a hercegnő tudatáig.

– Micsoda? – kapkodott végül levegő után.

– A Dantuin ugyanis – mondta Tarkin a körmét mustrálgatva. – kissé messze esik a császárság központjától ahhoz, hogy példája okulásul szolgálhasson a lakosságnak. Bizonyára ön is megérti, ha azt akarjuk, hogy az erőnk híre gyorsan elterjedjen a birodalomban, akkor valamely centrálisabb fekvésű engedetlen világot kell kiszemelnünk. De azért semmit se féljen. Az ön lázadó barátaira is hamarosan sort kerítünk a Dantuinon.

– De hiszen azt mondta... – akart tiltakozni Organa.

– Semmi más nem számít, csak az utolsó szavaim. – jelentette ki Tarkin, mintegy lezárva a vitát. – Végrehajtjuk az Alderaan megsemmisítését, ahogy elterveztük. Aztán majd része lehet abban az örömben, hogy velünk együtt figyelheti innen, amikor elsöpörjük ennek az ostoba és hiábavaló lázadásnak a dantuini központját.

Intett a két kísérő őrnék.

– Kísérjék a fő megfigyelő fedélzetre – elmosolyodott – és gondoskodjanak róla, hogy jól lásson.

NYOLCADIK FEJEZET

Solo keze szorgosan járt műszertől műszerig és ellenőrizte a működésüket. Időnként megnyomott egy–egy kapcsolót a technikai állomás terminálján, leolvasta az eredményt valamelyik kijelzőn, aztán megelégedetten csettintett.

– Nem kell már félnetek a császári barátaitoktól. – szólt oda Luke–nak és Bennek. – Most már nem találhatnak meg. Megmondtam, hogy lerázom őket.

Kenobi mintha bólintott volna válaszul, de közben elmerülten magyarázott valamit Luke–nak.

– Jaj, ne hálálkodjatok már annyira! – mordult fel Solo kissé sértődötten. – Na mindegy, a navigációs komputer szerint 0–2–100–nál elérjük az orbitális pályát az Alderaan körül. Attól tartok, ez után a kis kaland után kénytelen leszek új rendszámot csinálni.

Ismét elmerült a műszerek leolvasásába, s közben ellépett egy kerek kis asztalka előtt. Az asztalka lapját alulról átvilágított, kisméretű négyzetek borították. A vastag lap két szemközti oldalába egy–egy számítógép csatlakozómonitorja volt beépítve. Némelyik négyzet fölött háromdimenziós kivetített figurák látszottak.

Csubakka görnyedt háttal ült az asztal egyik oldalán, állát lapátnyi tenyerében nyugtatta. Öklömnyi szeme csillogott, az oldalszakála felkunkorodott: valósággal sugárzott belőle az elégedettség.

Legalábbis addig, amíg Artu Detu föl nem emelte az egyik karmos végtagját és meg nem bökte az előtte villogó monitort. Ettől a táblán hirtelen mozgásba jött az egyik figura, átsétált egy átellenben levő mezőbe és ott megállt.

A vuki rámeredt a megváltozott állásra, először megdöbbenés, aztán düh ült ki a képére. Felpillantott az asztalról és valami érthetetlen zaggyvaságot hadarva, gorombán ráförmedt a békés kis gépezetre. Artu csak csipogással tudott válaszolni, de Thripio nyomban gyöngébb kifejezőkészséggel megvert cimborája segítségére sietett és vitatkozni kezdett a

behemót antropoiddal.

– Igenis szabályosan lépett. Hiába ordibálsz, azzal semmire se mész.

Solo, aki figyelte a civakodásra, összeráncolta a homlokát és odaszólt a válla fölé:

– Hadd legyen neki. A barátod, úgysis előnyben van. Nagyfokú könnyelműség felbosszantani egy vukit.

– Bizonyára igaza van, uram – ellenkezett Thripio –, de itt elvről van szó. Vannak bizonyos normák, amelyekhez minden érző lénynek tartania kell magát. Ha az ember eltér ezektől, bármi legyen is az ok, ideértve a megfélemlítést is, akkor eljätssza azt a jogát, hogy intelligens lénynek nevezzék.

– Remélem, erről akkor sem feledkeztek meg – felelte Solo –, amikor majd Csubakka darabokra tép téged meg a kis barátodat.

– Emellett azonban – folytatta Thripio anélkül, hogy akár egy pillanatra kizökkent volna a ritmusból. – a mohóság és a mindenáron való előny hajszolása, amikor az ellenfél már a földön fekszik, nyilvánvaló jele a sportszerűség hiányának.

Ez az utóbbi megjegyzés egy sor dühös csiripelést váltott ki Artúból és a két robot hamarosan heves vitába bonyolódott, miközben Csubakka továbbra is hol az egyiknek, hol a másiknak vágott egy–egy újabb érthetetlen sértést a fejéhez, időnként mérgesen hadonászva feléjük az asztalon türelmesen várakozó, átlátszó figurák mögül.

Luke, mint aki mit sem hall az egészből, dermedten állt az utastér közepén. Működő fénykardot tartott a feje fölé. Az özönvíz előtti harci eszökből mély, bűgő hang hallatszott, miközben Luke előre–hátra ugrált, hol támadóállásba lendülve, hol meg képzeletbeli szűrésokat parírozva Kenobi ügyelő tekintetétől kísérv. Solo időnként odanézett, hogy elcsípje Luke egyik–másik esetlen mozdulatát; olyankor önelégűtség ömlött el sovány arcán.

– Nem jó, Luke; lebegjenek a csapásaid, ne olyan szögletesen csináld. – tanácsolta Kenobi gyöngéden. – Jusson eszedbe, az erő mindenütt jelen van. Fel kell olvadnod benne, ahogy sugárzik belőled. Egy igazi Jedi harcos ténylegesen érzékeli az erőt, akár egy kézzelfogható fizikai jelenséget.

– Ezek szerint tehát energiamező? – érdeklődött Luke.

– Igen, energiamező és még valamivel több. – folytatta Kenobi szinte misztikusan. – Kisugárzás, amely egyszerre irányít és engedelmeskedik. Megfoghatatlan semmi, amely azonban csodákra képes. – egy pillanatig eltűnődött. – Senki, még a Jedi tudósok sem tudták soha pontosan meghatározni az erőt. Valószínűleg nem is fogják. A magyarázatokban legalább annyi a mágia, mint a tudományos érv. De hát végső soron mi más a mágus, ha nem gyakorló teoretikus? No, próbáljuk meg még egyszer.

Az öregember férfiöklönyi, ezüstösen csillogó gömböt lóbált a kezében. A külsejét aprólékos finomságú antennák borították, némelyik akkora, mint egy lepke csápja. Az öreg most Luke felé lendítette a gömböt és követte a szemével, ahogy megállt a levegőben, néhány méterre a fiú arcától.

Luke készenlétbe helyezkedett, ahogy a gömb lassan körözni kezdett körülötte és igyekezett mindig szemben maradni vele. A gömb váratlanul villámgyorsan előrelelendült és egy méterrel arrébb ismét megdermedt. Luke azonban nem ugrott be a cselnek és a labda hamarosan visszakozott.

Luke lassan oldalra mozdult, hogy megkerülje a gömb mellső érzékelőit, aztán csapásra készen hátrarántotta a kardot a feje fölé. De még be sem fejezte a manővert, amikor a gömb, mint a nyíl, bevágódott mögéje. Az egyik finom kis antennából cérnavékony, vörös fénysugár lövellt ki és eltalálta Luke combjának a hátsó felét, valósággal ledöntve a fiút a fedélzetre, amikor az – elkésve – feléje fordította a kardot.

Luke bizsergő, zsibbadt lábát dörzsölte és közben megpróbált ügyet se vetni Solo kitörő, kárörvendő nevetésére.

– A babonás hókuszpókuszok meg a kiöregedett fegyverek bizony nem pótolhatnak egy jó kis sugárvetőt az ember oldalán. – gúnyolódott a pilóta.

– Szóval te nem hiszel az erőben? – kérdezte Luke nagy nehezen feltápáskodva. A sugár bénító hatása gyorsan felszívódott.

– Keresztül–kasul bejártam már ezt a galaktikát – dicsekedett a pilóta. – és láttam is egyet–mást. Túláságosan sokat is ahhoz, hogy pont egy ilyen „erőt” ne tudnék elképzelni. Túláságosan sokat, hogy azt gondoljam, valóban lehet valami, ami irányítja a cselekedeteinket. A sorsom felől én magam döntök és nem valami félig–meddig misztikus energiamező. – Kenobira mutatott. – Én a te helyedben nem követném ilyen vakon. Megvan a magához való esze az öregúrnak, meg néhány apróbb trükkje, szóval nagy huncut. Honnan tudod, hogy nem a saját céljaira használ föl?

Kenobi csak elmosolyodott szelíden, aztán ismét Luke felé fordult.

– Talán megpróbálhatnád még egyszer, Luke. – mondta nyugtatólag. – Azon kell lenned, hogy függetlenítsd magad a tudatodtól. Próbáld meg nem a konkrét dolgokra összpontosítani, sem a szemeddel, sem az agyaddal. Hagyd, hogy elszabaduljon a tudatod és lebegjen... lebegjen; csakis akkor használhatod föl az erőt. El kell jutnod egy olyan állapotba, amelyben már az érzékeid vezérlik a tetteidet, s nem az, amit előre elgondoltál. Hagyd abba a töprengést, lazíts, ne gondolj semmire... lebegj... szabadon... szabadon...

Az öregember hangja bódító zsongássá halkult. Amikor elhallgatott, a krómgömb Luke–ra vetette magát. Kenobi hipnotizáló hangjától kábultan, Luke nem vette észre a döfést. Kétséges, hogy egyáltalán látott volna valamit. De ahogy a labda közeledett, Luke szédületes gyorsasággal perdült sarkon, felrántotta és előredőfte a kardot, valami igen furcsa mozdulattal. Az ütés tisztán hárította a gömbből kilövellő vörös sugarat. Hirtelen elhalt a bűgás, a gömb lepottyant a padlóra és ott maradt mozdulatlanul.

Luke hunyorgott, mint aki rövidke szunyókálásból ébredt és elképedten bámult az élettelenül heverő távirányítású műbolygócskára.

– Ugye, hogy meg tudod csinálni! – mondta Kenobi. – Ennél többre nem tudlak megtanítani. Most már magadnak kell megtanulnod, hogy beszívd az erőt, amikor szükséged van rá és akkor majd rájössz, hogyan kell tudatosan irányítani.

Kenobi odalépett egy közeli hajóládához és egy jókora sisakot húzott elő mögüle, aztán odament Luke–hoz. Ráhúzta a sisakot a fiú fejére úgy, hogy egészen az orráig lecsúszott, eltakarva a szemét.

– Semmit se látok. – motyogta Luke és megfordulva arra kényszerítette Kenobit, hogy arrébb húzódjon a veszélyesen imbolygó fénykard hatósugarából. – Hogy lehet így harcolni?

– Az erő segítségével. – magyarázta az öreg Ben. – A legutóbb se „láttad” a keresőt, amikor rád támadt, mégis kivédted a sugarát. Próbáld megint szabadjára engedni magadban azt az érzést.

– De hát képtelen vagyok rá! – nyögte Luke. – Megint el fog találni.

– Nem fog, ha teljesen az erőre bízod magad. – erősködött Kenobi, Luke számára nem túl meggyőzően. – Ez az egyetlen módja annak, hogy megbizonyosodj róla: tökéletesen az erőre hagyatkozol.

Kenobi észrevette, hogy a szkeptikus koréliei ismét odafordult feléjük, hogy figyelje az eseményeket, s ettől egy pillanatra elbizonytalanodott. Nem tesz jót Luke–nak, hogy ez az önbizalomtól dagadó pilóta mindig kineveti, akárhányszor hibát ejt. Persze ha a szélről is óvja, az se válik a hasznára a fiúnak, meg idő sincs a nagy kíméletre. Dobjuk csak be a mély vízbe, hátha a felszínen marad – adta ki az utasítást magának eltökélten Ben.

Odahajolt a krómgömb fölé és benyomott egy kapcsolót az oldalán. Aztán fölhajította a levegőbe. A gömb azonnal Luke felé indult. Az esés ívét félúton megtörve, mint a kő

zuhant egyenesen lefelé. Luke feléje lendítette a kardot. Bár a próbálkozás nem sikerült rosszul, kissé elkésett vele. A finom kis antenna ismét csak felvillant. A bíborszínű, tűhegynyi sugár ezúttal pont a fenekén találta el a fiút. Bár az ütés ereje nem volt akkora, hogy harcképtelenné tegye, Luke nagyon úgy érezte; fájdalmasan felüvöltött és sarkon pördült, hogy megpróbálja lecsapni láthatatlan kínzóját.

– Lazíts! – noszogatta az öreg Ben. – Légy szabad! Még mindig a szemed meg a füled akarod használni. Ne számítgass, használd a tudat alatti ösztöneidet.

Az ifjú váratlanul megtorpant, enyhén remegett. A kereső még mindig a háta mögött lebegett. Most irányt változtatott, ismét alábukott és újból tűzelt.

Ugyanabban a pillanatban félkörben hátrapördült a fénykard is, éppolyan halálos pontossággal, mint amennyire darabos volt maga a mozdulat, hogy hárítsa a csapást. Ezúttal a gömb nem zuhant mozdulatlanul a fedélzetre. Ehelyett visszakozott vagy háromméternyre és ott maradt a levegőben lebegve.

Luke észrevette, hogy a távirányítású kereső zúgása már nem bántja a fülét, s óvatosan kikukucskált a sisak alól. Az arcán verejték és kimerültség keveredett.

– Csak nem...?

– Megmondtam, hogy képes vagy rá. – közölte Kenobi elégedetten. – Ha egyszer megtanulsz bízni a belső énedben, nem lesz semmi, ami megállítson. Megmondtam neked, hogy sok minden van benned apádból.

– Szerintem csak szerencse. – szólt közbe Solo, miközben elkészült a kiírások értékelésével.

– Az én szótáramból hiányzik ez a szó, hogy szerencse, fiatal barátom, legföljebb a különböző tényezők kedvező találkozásáról lehet szó, ami az események ránk nézve előnyös alakulását idézi elő.

– Nevezd, aminek akarod – hárította el az ellenvetést közönyösen a koréliei –, de egy mechanikai edzőszerszámmal szemben helytállni az egy dolog. Megint más egy eleven ellenfél.

Miközben beszélt, az utastér túlsó végében villogni kezdett egy jelzőfény. Csubakka észrevette és odakiáltott Solónak. Solo a műszertáblára pillantott, aztán a következő információt adta az utasainak:

– Közeledünk az Alderaanhoz. Rövidesen csökkentjük az iramot és visszamegyünk fénysebesség alá. Gyere, Csubi.

A vuki felállt a játékasztaltól, s követte társát előre, a pilótafülkébe. Luke utánuk nézett, de a feje nem a közeli érkezésen járt. Valami egészen más forrt odabent, valami, ami egyre terjedt, s egyre kézzelfoghatóbbá vált, ahogy próbálta az érzékeivel megragadni.

– Tudod – dörmögte –, tényleg éreztem valamit az előbb. Mintha „láttam” volna a kereső körvonalait. – odamutatott a háta mögött lebegő szerkezetre.

– Ezek voltak az első lépések, Luke, egy tágabb világegyetem felé vezető úton. – mondta Kenobi ünnepélyesen.

A pilótafülke felbolydult méhkaashoz hasonlított, a sok bűgő, zümmögő, fel–felvillanó műszertől. Solo és Csubakka csak a legfontosabbak jelzéseit követhette figyelemmel.

– Tartsd az irányt, Csubi... felkészülni! – Solo ide–oda kattintott néhány kapcsolókart. – Felkészülni a sebességcsökkentéshez... vigyázz... vágj be, Csubi!

A vuki elfordított egy kart maga előtt a műszerfalon. Solo ugyanakkor egy viszonylag nagyobb váltókart lefelé rántott. A dopplertorzítás okozta hosszú fénycsíkok hirtelen szaggatottá váltak, végül feltűnt a megszokott űrlátkép, teli szikrázó pontokkal. A konzolon az egyik műszer mutatója nullára ugrott.

A fekete semmiből váratlanul gigantikus méretű, izzó szikladarabok zúdultak rájuk; a hajó védőpajzsai alig tudták elhárítani az útból a fergeteges közuhatagot. A hirtelen megterheléstől a *Millennium Falcon* hevesen rázkódni kezdett.

– Mi a...? – mormogta a teljesen elképedt Solo. Csubakka nem fűzött megjegyzést a dologhoz, csak serényen kapcsolgatta ki–be a különböző kallantyúkat. A teherhajót csak az mentette meg az azonnali szétfúródástól, hogy az óvatos Solo mindig maga elé tartott védőpajzsokkal emelkedett ki a fénysebességnél gyorsabb utazásból, hátha valami barátságtalan népség várja odakint.

Luke csak nagy erőfeszítés árán tudta megtartani az egyensúlyát, ahogy elindult előre a pilótafülkében.

– Mi történt?

– Visszatértünk az űrbe – közölte Solo –, de olyan pocsek aszteroidaviharba csöppentünk, amelyet még az életemben nem láttam. Pedig egyik meteorológiai térképünkön sincs rajta. – összehúzott szemmel nézett néhány mutatóra. – A galaktikus atlasz szerint jó helyén járunk. Csak egyvalami hiányzik: az Alderaan.

– Hiányzik? De... hisz ez kész örület!

– Semmi kedvem vitatkozni – válaszolta sötéten a koréliai –, tessék, itt van, győződj meg róla magad. – kimutatott a pilótafülke ablakán. – Háromszor ellenőriztem a koordinátákat és a navigációs komputernek sincs kutya baja. Pontosan egy bolygóátmérőnyire kéne lennünk a felszíntől. A bolygó izzó fénye kéne, hogy betöltse a pilótafülkét és nincs odakint semmi. Semmi, csak törmelék... – elhallgatott. – Az odakint dúló energiamennyiségből és a pusztítás mértékéből ítélve arra kell következtetnem... hogy az Alderaan... szétrobbantották. Darabokra.

– Szétrombolták. – suttogta Luke. Lenyűgözte a fantom, amelyet az elképzelhetetlen katasztrófa szabadított el. – De... hogyan?

– A császárság. – jelentette ki egy hang határozottan. Ben Kenobi már az előbb odalépett Luke háta mögé és a figyelmét az eléjük táruló üresség, s a mögötte meghúzódó esemény hordereje kötötte le.

– Lehetetlen! – Solo lassan ingatta a fejét. A maga módján még őt is megrázta ez az iszonyú feltevés. Hogy emberi erő legyen felelős egy egész bolygó, több millió ember megsemmisüléséért...

– Ugyan... a teljes császári flotta sem tudna ekkora rombolást véghezvinni. Ehhez legalább ezer hajóra lenné szükség és akkora tűzerőre, ami egyszerűen elképzelhetetlen.

– Nem tudom, nem lenne-e jobb eltűnnünk innen. – dörögte Luke és a hajóablak keretének a védelméből igyekezett kikukucskálni. – Mert ha történetesen mégis a császárság volt...

– Fogalmam sincs, mi történt itt – szitkozódott mérgesen Solo –, de egyet mondhatok: a császárság nem...

Fojtott vészjelzés szólalt meg, egyidejűleg fény villant fel az egyik ellenőrző szelvényen. Solo odahajolt a megfelelő műszerekhez.

– Hajó jobbról. – állapította meg. – Még nem lehet kivenni a típusát.

– Talán egy túlélő... lehet, hogy tudja, mi történt – reménykedett Luke.

Kenobi, amikor megszólalt, nemcsak ezt a reményt zúzta szét:

– Császári vadászgép.

Csubakka váratlanul mérget vakkantott. A pilótafülke ablaka előtt, mint a tűzijáték szétnyíló petárdái, zúgtak el a rombolás törmelékei, s hevesen rázták a hajót. Parányi, kétszárnyú gombolyag húzott el a szemük előtt.

– Végig követett minket! – kiáltott fel Luke.

– A Tatuintól? Ugyan már! – ellenkezett hitetlenül Solo. – A hiperűrben?

Kenobi közben a nyomkövető monitor ernyőjét figyelte.

– Neked van igazad, Han. Kis hatósugarú TIE vadász.

– De honnan a pokolból került ez elő? – tudakolta Solo. – A környéken nincsenek császári bázisok. Képtelenség, hogy TIE legyen.

– Láthattad magad is.
– Igen. Csakugyan olyan volt, mint egy TIE vadászgép, de hol van a bázisa?
– Mindenesetre nagyon sietős neki. – jegyezte meg Luke a nyomkövetőre pillantva. – Akárhová megy, ha azonosított bennünket, akkor jól benne vagyunk a pácban.
– Majd én segítek rajta. – jelentette ki Solo. – Csubi, zavard az adását. És táplálj a navigátorba üldözőpályát.

– Helyesebb lenne hagyni, hadd menjen. – tanácsolta Kenobi eltűnődve. – Már úgylát elég messze van.

– Nem sokáig.

Jó néhány perc telt el, miközben a pilótafülkében senki se törte meg a feszült csendet. Minden szem a nyomkövetőernyőre és a pilótafülke ablakára szegeződött.

A császári vadászgép először komplex kitérőpályával kísérletezett, de semmire se ment vele. A meglepően fürgé mozgású teherhajó szorosan ott volt a nyomában és a két gépet elválasztó távolság fokozatosan csökkent. A vadászgép pilótája, amikor rájött, hogy képtelen lerázni üldözőit, alighanem teljes gázt adhatott.

Elöl, a végtelen csillagtengerben egyre fényesebben tündöklött egy pont. Luke összevonta a szemöldökét. Még akkor is nagy sebességgel haladtak ugyan, de annyira azért nem, hogy bármilyen égitest ilyen ütemben közeledjen. Itt valami nem volt rendjén.

– Lehetetlenség, hogy egy ekkora vadászgép egyedül ilyen mélyre merészkedjen az űrbe. – jegyezte meg Solo.

– Talán egy konvojhoz tartozott és leszakadt tőlük. – találgatta Luke.

– No mindegy – válaszolta kárörvendően Solo –, egy biztos: nem lesz rá ideje, hogy bárkinek meséljen rólunk. Egy-két perc még és nyakon csípjük.

Az az égitest, ott elöl, egyre szikrázóbban tündöklött, ahogy az Alderaan rendszer napjának fénye visszaverődött a felszínéről. A tömege lassan kör alakot vett fel.

– Arrafelé tart, arra a kis holdra. – dűnnyögte Luke.

– Eszerint mégis van itt valami előretolt állása a császárságnak. – látta be Solo is. – Jóllehet az atlasz szerint az Alderaanak nincsen holdja. – vállat vont. – A galaktikus helyrajz sohasem volt a kedvenc tantárgyam. Engem inkább az olyan bolygók és holdak érdekelnek, amelyeken vevők is vannak. De azért, azt hiszem, elkapom, mielőtt odaér; kis híján lőtávolságban van már.

Egyre jobban közeledtek. A holdon fokozatosan egy hatalmas kráter és több hegység körvonalai bontakoztak ki. Mindazonáltal volt valami merőben szokatlan bennük. Túlságosan szabályos volt az a kráter, túlzottan is függélyesek a hegyek, s kiszámítottan elrendezett a szorosok és völgyek sora. Nem olyan volt ez a táj, mintha szeszélyes vulkánkitörések formálták volna.

– Nem hold ez. – sóhajtott halkan Kenobi. – Hanem űrállomás.

– Ugyan már, hogy lehetne ekkora egy űrállomás! – vitatkozott Solo. – Nézd meg, mekkora! Nem lehet mesterséges objektum, képtelenség!

– Nem tudom, nekem valami nagyon nem tetszik. – fűzte hozzá a magáét Luke.

A rendszerint higgadt Kenobi váratlanul felüvöltött:

– Fordítsd vissza a hajót! Menjünk innen!

– Igen, azt hiszem, igazad van, öreg. Teljes fordulat, Csubi!

A vuki azon nyomban igazgatni kezdett néhány kapcsolókat és a teherhajó mintha lelassult volna, ahogy nagy ívben elfordult. Az aprócska vadászgép azonban továbbra is az éktelen nagy űrállomás felé haladt, míg végül teljesen az árnyékába került.

Csubakka izgatottan vakkantott valamit Solónak, miközben a hajó megrázkódott, ahogy ellene feszült valami láthatatlan erőnek.

– Add rá a tartalék energiát! – adta ki a parancsot Solo.

A műszerek mutatói pokolian reszkettek a megerőltetéstől, azután egyik a másik után megbolondult, végig az egész konzolon. Solo csinálhatott, amit akart, képtelen volt megakadályozni, hogy az irdatlan úrállomás felszíne ne közeledjen feléjük iszonyatos sebességgel, s csak nőtt, egyre nagyobb lett – míg végül betöltötte az egész égboltot.

Luke vadul bámulta a hegynyi kiegészítő berendezéseket, s akkora radartányérokat látott, mint egész Mos Eisley.

– Hogy lehet, hogy még mindig feléje haladunk?

– Elkéstünk. – suttogta alig hallhatóan Kenobi. Elég volt egy pillantás Solóra, s Luke tudta: az öregnek igaza van.

– Megfogott egy vonósugár, a legerősebb, amit valaha láttam. Húzza a hajót egyre befelé. – motyogta a pilóta.

– Úgy érted, semmit se tudsz tenni? – kérdezte Luke és tökéletesen tehetetlennek érezte magát.

Solo végignézett a túlterhelt szenzorok kiírásain, s megrázta a fejét.

– Ez ellen az erő ellen semmit. A mi hajtóműveink is teljes fordulaton járnak, öcskös és mégse tudják elmozdítani a hajót egy félfoknyira sem. Semmi értelme az egésznek. Szépen kikapcsolok mindent, különben szétégnek a motorjaim. De azért nem fognak csak úgy beszippantani, mint egy porszemet!

Föl akart állni a pilótaülésből, de a vállára tett öreg, mégis erőteljes kéz visszatartotta. Az öregembernek aggodalmas kifejezés ült az arcán – mégis volt rajta még valami talán kevésbé siralmas.

– Ha a harc eleve kilátástalan, nos, fiam, mindig akad valami más megoldás is...

A harcászati valódi nagysága csak most vált láthatóvá, ahogy a teherhajó egyre közelebb és közelebb került hozzá. Az állomás egyenlítőjén mesterségesen kiképzett fém hegylánc futott körül és a dokkoló bejáratok, mint hívogató ujjak, majd két kilométernyire nyúltak ki a felszínből.

A *Millennium Falcon*, amely most már csak parányi foltként lebegett az úrállomás mindent betöltő szürkességének előterében, feltartóztatlanul szívta maga felé az egyik ilyen mesterséges acélhüvely és végül beszippantotta. Mögötte fémajtó zárta el a bejáratot és a teherhajó úgy eltűnt, mintha sohase lett volna.

* * *

Vader a tárgyalóterem térképén ábrázolt tarkabarka csillagrengeteget bámulta, miközben nem messze tőle Tarkin és Motti ellentengernagy tárgyalt valamiről. Érdekes módon, ennek a soha nem volt pusztító erővel ellátott gépezetnek a bevetése láthatóan nem idézett elő érdembeli változást a térképen, amely pedig maga is csak elhanyagolhatóan parányi töredékét ábrázolta egyetlen közepes méretű galaxisnak. Az Alderaan megsemmisülésének következtében létrejött anyagtömeg szétszóródás megjelöléséhez elég lenne ennek a térképnek mindössze egy mikroszkopikus nagyságú pontocskáját eltávolítani. Pedig eltűnt egy egész bolygó, városaival, gazdaságaival, gyáraival, számtalan településével – és az árulóival együtt, emlékeztette magát Vader.

A pusztítás tökéletesítésére irányuló legjobb igyekezete és a bonyolult masinéria ellenére az emberiség tettei még így is észrevétlenül maradtak a világegyetem egy igen nagy, nyomasztóan nagy és közönyös része előtt. Ha Vader legnagyobb szabású tervei valaha is valóra válnak, mindez persze megváltozik.

Vader pontosan tudta, hogy ez a lenyűgöző végtelenség és perspektíva felfoghatatlan annak a háta mögött most is majmokhoz hasonlóan locsogó–fecsegő két férfinak, minden intelligenciájuk és buzgó tetterejük ellenére. Tarkin meg Motti is tehetséges volt és nagyravágyó, de a dolgokat csak kicsinyes emberi mércével voltak képesek mérni. Nagy

kár – gondolta Vader –, hogy hiányzik belőlük a képességeiknek megfelelő széles látókör.

Persze, egyikük sem volt fekete lovag. Mit is lehetne várni tőlük? Pillanatnyilag mindkettőre szükség volt még, hasznosak voltak és veszélyesek is, de egy szép napon majd, akár az Alderaant, őket is el kell söpörni. Ez idő szerint azonban még nem engedhette meg magának, hogy semmibe vegye őket. És bár jobban örült volna az egyenértékű társaságnak, kénytelen–kelletlen be kellett látnia, hogy egyelőre nincs egyenértékű partnere.

Mindazonáltal odafordult és csatlakozott a társalgáshoz.

– Hiába bizonygatta a szenátor az ellenkezőjét, az Alderaanon éppolyan erős védelmi rendszer volt, mint bármelyik másik bolygón a császárságban. Épp ezért úgy gondolom, a demonstrációnk nemcsak hatásos volt, hanem alapos is.

– Az uralkodót éppen most tájékoztatják az akciónkról. – bólintott Tarkin. – Nemsokára eljön az ideje, hogy bejelenthetjük magának a szövetségnek a megsemmisítését, mielőtt végeztünk a fő katonai bázisukkal. Most, hogy felszámoltuk a fő utánpótlási forrásukat, az Alderaant, a többi szakadár hajlamú rendszer egymás után fogja letenni a fegyvert, meglátják.

Tarkin hátrafordult, mert egy császári tiszt lépett be a terembe.

– Nos, mi az, Cass?

A szerencsétlen tiszt olyan képet vágott, mint a mesebeli egér, amelyet a társai arra szemeltek ki, hogy ő akassza a csengőt a macska nyakába.

– Kormányzó úr, előőrseink elérték és körülrepülték a Dantuint. Meg is találták a lázadók bázisának a maradványait... és az a véleményük, hogy jó ideje elhagyhatták már. Valószínűleg évekkel ezelőtt. Egységeink folytatják a rendszer kiterjedt átvizsgálását.

Tarkint mintha a guta ütötte volna meg, az arca gránátalma vörösre sötétült a méregtől.

– Hazudott! Becsapott minket!

Látni senki se látta, de úgy rémlett, Vader elmosolyodott az álarca mögött.

– Ezek szerint 1:1-re állunk. Ugye megmondtam, hogy sohase fogja elárulni a lázadást, hacsak nem azért, mert azt hiszi, hogy a vallomása valami módon a veszтүnket okozza.

– Azonnal végezzék ki! – a kormányzó alig tudta kiejteni a szavakat.

– Higgadjon le, Tarkin. – intette Vader. – Képes lenne ilyen könnyelműen odadobni az egyetlen kapcsolatot, ami még elvezethet minket a lázadókhoz? Az a nő még mindig a hasznunkra lehet.

– Piha! Hiszen épp maga mondta az imént, Vader: egy szót se húzunk ki belőle. De én megtalálom azt a rejtett erődtűményt, meg én, ha minden egyes bolygórendszert szét kell is robbantanom ebben a szektorban! Meg én...

Halk, mindazonáltal figyelmet követelő csipogás szakította félbe.

– Tessék, mi van? – kérdezte ingerűlten.

Láthatatlan hangszóróból felcsendűlt egy hang:

– Uraim, elfogtunk egy kis teherhajót, amely az Alderaan törmelékmezéjében haladt. A rutinellenőrzés során kiderűlt, hogy a jelzéseivel láthatólag megegyeznek annak a hajónak a jelzéseivel, amely a Tatuin rendszerben kitűrt a Mos Eisley-i vesztégzárbaól és kilépett a hiperűrbe, mielőtt az ottani császári egységek blokádja körülfohghatta volna.

– Mos Eisley? Tatuin? – Tarkin értetlenűl bámult. – Mi ez? Vader, maga érti ezt az egészet?

– Igen, Tarkin; azt jelenti ez a hír, hogy lassan pontot tehetűnk az utolsó megoldatlan kérdés végére is. Valaki nyilván hozzáűtűt azokhoz az elveszett adattárolókhoz, ráűűt, hogy ki a feladójuk és megprűbálta visszajűttatni őket a tulajdonoshoz. Azért vagyűnk itt mi, hogy létrehozzuk ezt a hűűn óhajűtűt találkoűűt a szenátorral.

Tarkin valamit mondani akart, aztűűn meggondolta magát és csak bólintűűt, hogy érti.

– Kívűűnni se lehetűűne jobbat. Magára bíűűm az űűgyet, Vader.

A fekete lovag enyhén meghajolt, amit Tarkin hanyag tisztelgéssel viszonzott. Vader sarkon fordult és kivonult a teremből, faképnél hagyva Mottit, aki egyikről a másikra nézett zavarában.

* * *

Az ürteherhajó fásult könnyel állt az óriási hangár fémpadlóján. A hajó leeresztett feljárója előtt harminc fegyveres császári katona strázsált. Mindannyian vigyázzba merevedtek, amikor a színen feltűnt Vader és az egyik parancsnok. Vader megállt a feljáró aljában és onnan nézte a járművet. A sorból kilépett egy tiszt és néhány katona társaságában odajött hozzá.

– Ismételt jelzéseinkre sem érkezett válasz, úgyhogy kívülről hoztuk működésbe a feljárót. A fedélzeten tartózkodók közül senkivel nem léptünk még érintkezésbe, sem rádión, sem személyesen. – jelentette.

– Küldje be az embereit! – adta ki a parancsot Vader.

A tiszt sarkon fordult és továbbította az utasítást egy altisztnek, aki azonnal parancsszavakat harsogott. Az állig felfegyverzett katonák egy csoportja kivált az osztagból, fölszaladt a feljárón és eltűnt a hajótestben. De azért látható óvatossággal nyomultak előre.

A hajó belsejében hármас csoportokra szakadtak: egy ment elől, ketten biztosították. Hamarosan szétszóródtak az egész hajóban. A folyosók üresen kongtak a nehéz fémcsizmák döngő léptei alatt, s az ajtók készségesen gördültek félre, amikor működésbe hozták a kapcsolókat.

– Üres. – állapította meg végül meglepetten a csoportot vezető őrmester. – Ellenőrizték a pilótafülkét!

Három–négy rohamosztagos előrement, félrelökte a pilótafülke ajtaját, de a pilótaüléseket éppolyan üresen találták, mint a hajó többi részét. Üzemen kívül, kikapcsolva pihentek a műszerek, s az összes hajtóműrendszer. A konzolon mindössze egyetlen fény villogott. Az őrmester odalépett, megtalálta a fény forrását és működésbe hozta a megfelelő kapcsolókat. Az egyik közeli képernyőn részletes kiírás jelent meg. Az altiszt figyelmesen tanulmányozta egy darabig, aztán hátrafordult, hogy közölje az információt feljebbvalójával, aki a főbejárat csapóajtájánál várakozott.

Ez a kiválóság ugyancsak mélységes figyelemmel hallgatta végig az őrmestert, aztán hátrafordulva lekiáltott Vadernek és a parancsnoknak:

– Nincs senki a fedélzeten, teljesen üres a hajó, uraim! A hajónapló adatai szerint a legénység közvetlenül a felszállás után elhagyta a fedélzetet és a hajót automatikus vezérléssel az Alderaan felé irányította.

– Nyilván valami újabb trükk. – kockáztatott meg egy hangos véleménynyilvánítást a parancsnok. – Hiszen akkor még a Tatuinon kellene lenniük!

– Feltehetőleg. – helyeselt kelletlenül Vader.

– A mentőkabinok közül néhányat katapultáltak. – folytatta a tiszt.

– Robotokat sem találtak a fedélzeten? – kiáltott oda neki Vader.

– Nem, uram, semmit. Ha voltak is robotok a fedélzeten, alighanem elhagyták a hajót a legénység többi tagjával együtt.

Vader habozott, mielőtt válaszolt volna. Amikor mégis megszólalt, világosan ki lehetett érezni a hangjából a tanácsstalanságot.

– Itt valami nincs rendjén. Küldjön felderítő egységet teljes felszereléssel a fedélzetre. Azt akarom, hogy minden négyzetcentimétert átvizsgáljanak a hajón. Fogjanak hozzá minél előbb. – Azzal sarkon fordult és döngő léptekkel kicsörtetett a hangárból; közben nem tudott szabadulni a dühítő érzéstől, hogy elkerülte a figyelmét valami életbevágóan

fontos dolog.

A még odakint ácsorgó csoportnak, oszlojt vezényelt a tiszt. A teherhajó fedélzetén az utolsó magányos figura is felhagyott a pilótafülke konzoljai alatt felfedezett rés vizsgálatával és hanyatt-homlok kirohant a fedélzetről, hogy csatlakozzon a társaihoz. Alig várta már, hogy kijöhessen ebből a szellemhajóból és visszatérhessen a kaszárnya kényelmes biztonságába. Nehéz léptei végigvisszhangzottak az újból kiürült teherhajón.

Odalent a végső parancsokat osztogató tiszt tompa hangja is elhalt lassanként, s a hajó belsejére teljes csend borult. Csak egyetlen mozgást lehetett észlelni az egész fedélzeten: egy helyütt enyhén remegett a padló.

A remegés hirtelen éles csikorgásba ment át. Felpattant két nehéz fémszelvény és a nyílásban megjelent két kusza fej. Han Solo és Luke gyorsan körütekintett és egy pillanatra megnyugodtak, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a hajó éppolyan elhagyatott, amilyennek hallatszik.

– Még szerencse, hogy beépítetted ide ezeket a fülkéket. – jegyezte meg Luke.

Solo korántsem volt ilyen bizakodó hangulatban.

– Miért, mit gondoltál, hol tartom a csempészárut, az utastérben? De azt sohase gondoltam volna, hogy magamat fogom ezekben csempészni.

Hevesen összerezsent egy váratlan neszre, de csak egy másik szelvény nyikorgása volt az, ahogy félretolták.

– Kész röhej. Nem érünk semmit az egésszel. Még ha véletlenül sikerülne is startolnom és átjutnánk valahogy a zárt bejárónyíláson – fölfelé bökött a hüvelykujjával –, a vonósugárral akkor se boldogulunk.

Közben felnyílt még egy szelvény is, s egy élemedett korú manó arca tűnt föl mögüle.

– Bízd csak rám!

– Tartottam tőle, hogy ilyesmivel hozakodsz majd elő. – morogta Solo. – Nagy bolond vagy te, öreg, a fene vinne el!

– És akkor mit mondanál arról, aki egy bolond szolgálatába szegődik? – vigyorgott a képébe Kenobi.

Solo dűnnyögött valamit a foga között, miközben mindhárman kikászálódtak a rejtekhelyről, a nyomukban Csubakkával, aki nagyokat morgott az erőlködéstől.

Odakint két műszerész érkezett a feljáró aljához. Jelentést tettek a feljáratot őrző két unott katonának.

– Tessék csak, mulassatok jól. – mondta nekik az egyik őr. – Ha pedig kimutat valamit a szondátok, azonnal jelentsétek.

Azok ketten bólintottak, aztán nekiveselkedtek, hogy felcipeljék a súlyos műszereket a feljárón. Alig tűntek el odabent, hangos csattanás hallatszott. Az őrk megperdültek és nyomban utána egy hangot hallottak kiszólni:

– Hé, ti ott lent, nem segítenétek cipelni ezt a dögöt?!

Az egyik katona a társára nézett, amaz vállat vont. Mindketten elindultak fölfelé a rámpán, s valamit motyogtak a pancser műszakiak tehetetlenségéről. Újabb csattanás visszhangzott végig a hajón, de most már nem volt senki, aki meghallja.

Nem sokkal később mégiscsak észrevették a két katona eltűnését. A teherhajótól nem messze az egyik parancsnoki fülke ablakán kipillantott egy műszaki tiszt és összeráncolta a homlokát, amikor látta, hogy az őrknek se híre, se hamva. Egyelőre még ijedelem nélkül, de azért gondterhelten odalépett a belső hírközlőhöz és beleszólt, miközben a tekintetét nem vette le a hajóról.

– THX–1138, miért nincs az őrhelyén? THX–1138, válaszoljon!

A hangszóróból azonban csak recsegés hallatszott.

– THX–1138, miért nem felel? – A tisztet már-már elfogta a vakrémület, ekkor azonban egy páncélos alak tűnt fel a rámpán és intett. Sisakjának jobb fülét fedő részét

megkopogtatva jelezte, hogy a rádiója nem működik.

A műszaki tiszt megvetően csóválta a fejét és mérgesen szólt oda az egyik buzgón tevékenykedő beosztottjának, ahogy elindult az ajtó felé:

– Vegye át a parancsnokságot. Megint elromlott az egyik hírközlő. Megyek, megnézem.

– Megnyomta az ajtó kapcsológombját, s ahogy félregördült, kilépett a hangárba, s kővé meredve hátratántorodott.

Az ajtónyílást teljesen betöltve, egy szőrös alak tornyosult előtte. Csubakka behajolt, fölemelte az egyik palacsintasütő nagyságú öklét és csontrepesztő üvöltés kíséretében lesújtott a bénultan álló tisztre.

A helyettese felugrott, s éppen az oldalfegyveréért nyúlt, amikor vékony energiasugár hatolt keresztül a testén, éppen a szívét találva el. Solo – az egyik leütött rohamosztagos páncélzatában – belépett a vuki nyomában a helyiségbe, s miután körülnézett, leeresztette fegyverét. Kenobi és a robotok követték, majd leghátul, mintegy hátvédként, Luke, ugyancsak az egyik balszerencsés császári katona páncélzatába öltözve.

Luke idegesen pillantott körül, miután bezárta maga mögött az ajtót.

– Kész csoda, hogy ilyen üvöltözés és eszeveszett lövöldözés után még nincs a nyakunkon az egész állomás.

– Sebaj, jöjjenek csak! – hetvenkedett Solo, kissé túlértékelve eddigi sikerüket. – Amúgy is jobb szeretem a közelharcot, mint ezt az átkozott bújócskát.

– Lehet, hogy neked sürgős, hogy elpatkolj – csattant föl Luke –, én azonban még ráérek. Eddig is ennek a bújócskának köszönhetjük, hogy életben vagyunk.

A koréliai savanyú pillantást vetett Luke-ra, miután levette sisakját, de nem szólt semmit.

Nézték, ahogy Kenobi működésbe hoz egy hihetetlenül bonyolult komputerkonzolt, olyan könnyedséggel és magabiztossággal, mintha hosszú ideje csakis ilyen körmönfont gépezetek kezelésével foglalkozna. Nyomban felvillant egy képernyő és megjelentek rajta a harcbase egyes szekcióinak a térképvázatai. Az öregember közelebb hajolt és gondosan tanulmányozta az ábrákat.

Thripio és Artu időközben odalépett egy nem kevésbé bonyolult ellenőrző szelvényhez. Artu nemsokára megdermedt és eszeveszett fütttyögésbe kezdett; nyilván talált valamit. Solo és Luke, pillanatnyilag megfeledkezve a taktikát illető nézeteltérésükről, oda rohant, ahol a robotok álltak. Csubakka eközben azzal foglalatzkodott, hogy a műszaki tisztet felakasztotta a lábánál fogva.

– Csatlakoztasd be a kicsit. – szólt oda Kenobi a nagyobb képernyő előtt elfoglalt helyéről. – Talán az állomás teljes hálózatából fel tud szívni néhány információt. Próbálgatod meg, hátha meg tudja állapítani, merre van a vonósugár energiaforrása.

– Nem kapcsolhatnánk ki egyszerűen a sugarát innen? – tudakolta Luke.

Solo gunyoros hangja adta meg neki a választ:

– Hogyne, hogy rögtön visszakapcsolja ránk, amikor még egy hajóhossznyira se emelkedtünk ki a dokkból!

– Ó! Erre nem is gondoltam. – Luke ugyancsak elszontyolodott.

– Ha biztosra akarunk menni, Luke, akkor az energiaforrásnál kell ártalmatlanná tennünk a sugarat. – korholta szelíden az öreg Ben, miközben Artu bedugta az egyik karmos végtagját a számítógép egyik nyitva talált csatlakozóaljzatába. Az előtte levő műszerfalban abban a pillanatban fények tengere villant föl és a helyiséget megtöltötte a nagy sebességen működő gépezet zümmögése.

Eltelt néhány perc, mialatt a kis robot, mint valami fémszivacs szívta magába az információt. Aztán lelassúdott a zümmögés és Artu hátrafordulva csipogott nekik valamit.

– Megtalálta, uram! – jelentette izgatottan Thripio. – A vonósugarat hét kötési ponton csatlakoztatták a központi reaktorhoz. A vonatkozó adatok többsége zárolva van, de Artu

megkísérli a kritikus információt kihozni a monitorra.

Kenobi figyelme a nagyobb képernyőről most az Artu melletti kis kiíró monitorra fordult. Az adatok sebesen kezdtek áramlani rajta, Luke-nak túl gyorsan, de Kenobi láthatóan boldogult a felködlő sémaáradattal.

– Hát, úgy látom, nemigen vehetem hasznokat, fiúk. – mondta nekik az öreg. – Legjobb lesz, ha egyedül megyek.

– Részemről száz százalékig egyetértek. – felelte készségesen Solo. – Már eddig is túlteljesítettem azt, amire megalkudtunk. Bár nem hinném, hogy ennek a vonósugárnak a semlegesítéséhez elegendő lenne a hókuszpókuszod, öreg.

Luke-ot nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Veled akarok menni.

– Ne légy türelmetlen, Luke fiam. Ehhez a dologhoz olyan képességekre van szükség, amelyekkel te még nem rendelkezel. Maradj csak itt, vigyázz a robotokra és várj a jelemre. Mindenáron el kell juttatnod őket a felkelőkhöz, különben sok világot ér még el ugyanaz a sors, ami az Alderaant. Bízz az erőben, Luke és várj!

Még egy utolsó pillantást vetett a monitoron átáramló adatözönre, aztán megigazította a fénykardot az oldalán. Odalépett az ajtóhoz, kinyitotta, kinézett előbb jobbra, aztán balra, majd eltűnt a hosszú, fényárban úszó csarnokban. Amint kitette a lábát, Csubakka felhördült, Solo pedig egyetértően bólintott.

– Igazad van, Csubi! – odafordult Luke-hoz. – Mondd csak, honnan az ördögből kapartad elő ezt a vén csontot?

– Ben Kenobi, Kenobi tábornok nem akárféle. – tiltakozott nagyképpén Luke.

– Hát nem is akárféle, aki ilyen slamasztikába tudja belerángatni az embert! – horkantotta Solo. – Még, hogy tábornok, hogy oda ne oldalazzak! Az életben ki nem szabadít minket innen.

– Miért, van valami jobb ötleted? – vágott vissza fenyegetően Luke.

– Minden jobb annál, mint ülni és várni, hogy jöjjenek értünk. Ha...

A komputerkonzol felől hisztérikus füttyögés és kuvikolás hallatszott. Luke odasietett Artu Detúhoz. Az aprócska robot szinte táncra perdült tömpe kis lábain.

– Mi az, mi baja? – kérdezte Luke Thripiótól. A magasabb robot sem sokat értett a dologból.

– Sajnos, én sem értem pontosan, hogy mit akar, uram. Állandóan azt hajtogatja: „Megtaláltam!” Meg azt, hogy: „Itt van, itt van!”

– Kicsoda? Kit talált meg?

Artu vad fényekkel villódzó képét Luke felé fordította és mint az örült, füttyögött.

– Leia hercegnőt. – jelentette ki Thripio, miután gondosan figyelt. – Organa szenátort; a kettő alighanem egy és ugyanaz. Gondolom, arról a személyről van szó, aki a beletáplált üzenetben is szerepel.

Luke agyában ismét kigyúlt annak a hihetetlen szépségű arcnak a háromdimenziós képe.

– A hercegnő? Itt?

– Hercegnő? Miről van szó egyáltalán? – lépett oda Solo, akinek felkeltette figyelmét a kavarodás.

– Hol? Merre van? – követelődzött Luke hevesen, s ügyet sem vetett Solóra.

Artu füttyögött tovább, s Thripio fordította:

– 5-ös szint, AA-23-as börtönblokk. Az információk szerint fokozatos kivégzésre ítélték.

– Nem! Tennünk kell valamit!

– Miről zagyváltok ti itt hárman? – tudakolta bosszúsan Solo.

– Ő táplálta be az üzenetet Artúba. – magyarázta hadarva Luke. – Azt, amelyiket az Alderaanra akartunk vinni. Segítenünk kell neki!

– Na, álljunk csak meg egy percre! – figyelmeztette Solo. – Kissé gyors a tempó nekem, nem tudom követni. Ne gyere itt nekem mindenféle hülye ötlettel. Amikor azt mondtam, hogy nincs „jobb ötletem”, úgy is gondoltam. Az öreg azt mondta, hogy itt várjunk. Nem vagyok valami boldog tőle, de eszem ágában sincs nekivágni ennek az örült labirintusnak.

– De hát Ben nem tudta, hogy ő is itt van! – mondta Luke félig könnyörögve, félig erőszakosan. – Biztos vagyok benne, hogy ha tudta volna, megváltoztatja a tervét. – Az aggodalom eltűnt az arcáról, eltöprengett. – Na, most már csak az a kérdés, hogy miképpen lehetne bejutni abba a börtönblokkba...

– Fuuuu. – lépett hátra Solo és a fejét rázta. – Na nem, császári börtönblokkokba aztán végképp nem megyek!

– Ha itt ülünk ölbe tett kézzel, kivégzik. Nincs egy perce, hogy azt mondtad, eszed ágában sincs itt ücsörögni és megvárni, míg értünk jönnek. Most meg mindenáron maradni akarsz. Hogy is van ez, Han?

A koréliei zavarban volt.

– Hát nem éppen arra vártam, hogy bemasírozhassek egy börtönblokkba. Végül alighanem úgyis ott kötünk ki, minek elsietni?

– De hisz annak a lánynak az életéről van szó!

– Boldog vagyok, hogy egyelőre még nem az enyémről.

– És a lovagiasságodat hová tetted, Han?

– Amennyire emlékszem – tűnődött el Solo –, vagy öt évvel ezelőtt elcseréltem egy tízkarátos topázkristályért és három palack prima konyakért a Commenoron.

Luke nem tárgyalt.

– Én már láttam őt. – mondta kétségbeesetten. – Csodálatosan szép.

– Akárcsak az élet.

– Gazdag és nagy hatalmú szenátor. – folytatta Luke, remélve, hogy Solo alantasabb ösztöneire inkább tud hatni. – Ha megmentenénk, biztosan busás jutalmat kapnánk.

– Aha... gazdag. – aztán egyszerre csak lekicsinylő arcot vágott. – Várjunk csak egy pillanatig... Jutalom, ugyan kitől? Talán az alderaani kormánytól? – Széles gesztussal a hangárra mutatott, mintegy a végtelen ürre utalva, amelyben valaha az Alderaan keringett.

Luke-nak vadul fortyogott az agya.

– Ha ezek itt fogva tartják, sőt halálra ítélték, az azt jelenti, hogy valamilyen módon veszélyes azokra, akik szétrombolták az Alderaant és létrehozták ezt az úrállomást, bárkik legyenek is. A fejemet teszem rá, hogy ez az ügy kapcsolatban van a császárság elnyomó intézkedéseivel. Megmondom én, ki fogja kifizetni a jutalmat a hercegnő megmentéséért: a szenátus, a Felkelők Szövetsége vagy bárki, akinek valaha is dolga volt az Alderaannal és fontosak neki ezek az információk. Hiszen valószínűleg ő az egyetlen túlélője és örököse az egész rendszernek! Az a jutalom jóval többet jelenthet, mint álmodban gondolnád.

– Nem tudom... azért van némi képzelőerőm. – Csubakkára sandított, aki egy magvasat mordult. Solo csak a vállát rándította a nagydarab vuki felé. – Na jó, megpróbáljuk. De ajánlom, hogy ne tévedj a jutalmat illetően. Mi a terved, öcskös?

Luke egy pillanatra meghökkent. Eddig minden erőfeszítése arra irányult, hogy megnyerje Solót és Csubakkát a mentőakciónak. Most, hogy ez sikerült, Luke hirtelen ráébredt, fogalma sincs róla, hogyan kezdjenek hozzá. Hozzászókkott, hogy Solo és Ben hozza a döntéseket. Most azonban rajta volt a sor.

A figyelmét magára vonta néhány fémkarika, amely ott csüngött Solo páncélján.

– Add ide nekem azokat a karikákat és szólj Csubakkának, hogy jöjjön ide.

Solo odanyújtotta Luke-nak a vékony, de törhetetlen bilincseket és tolmácsolta Csubakkának a kérést. A vuki odakacsázott Luke-hoz és megállt mellette.

– Na, hát akkor én most szépen rád teszem ezeket az izéket – mondta Luke és elindult a vuki háta mögé a bilincsekkel – és aztán...

Csubakka torkából, valahonnan nagyon mélyről, morgás tört föl és Luke önkéntelenül összerezzent.

– Szóval – kezdte újból –, akkor tehát Han szépen rád teszi ezeket a... –után átadta a bilincseket Solónak és fölöttébb kényelmetlenül érezte magát a hatalmas vuki villámló tekintetének tüzeiben.

Solo szemében mosoly bujkált, ahogy előrelépett.

– Ne félj, Csubi, nincs semmi baj. Azt hiszem, tudom, mit akar.

A bilincsek alig mentek rá a vaskos csuklókra. A vukit láthatóan nem nyugtatta meg, hogy társa megbízik a tervben: ijedten nézte, ahogy Solo rákattintja a bilincset.

– Luke, uram! – Luke Thripióra pillantott. – Már bocsásson meg, hogy kérdezem, de mitévők legyünk, ha valaki megtalál itt minket, Artút meg engem az önök távollétében?

– Bízhatok benne, hogy nincs náluk stukker. – felelte Solo.

Thripio hangja arra engedett következtetni, hogy csöppet sem találta viccesnek a választ.

– Nem túlzottan megnyugtató.

Solót és Luke–ot azonban sokkal jobban lekötötte az előttük álló expedíció, semhogy különösebb figyelmet fordítsanak a robot aggályaira. Megigazították a sisakjukat. Aztán, hogy ez is megvolt, Csubakkát közrefogva, akinek félig–meddig igazi letörtség ült ki a képére, elindultak ugyanazon a folyosón, amelyen az imént Ben Kenobi eltűnt.

KILENCEDIK FEJEZET

Ahogy egyre mélyebbre értek a gigantikus úrállomás bélcsatornáiba, fokozatosan nehezebb lett megőrizniük a közömbösség látszatát. Még szerencse, hogy ha feltűnt is egy–egy mellettük elhaladónak a két páncélos alakból áradó idegesség, nagyon is magától értetődőnek találták, tekintettel hatalmas, veszélyes külsejű vuki foglyukra, akit kísértek. Csubakka is lehetetlenné tette számukra, hogy beolvadjanak a környezetbe, amit pedig fölöttébb szerettek volna.

Minél beljebb értek, annál élénkebbé vált a forgalom. Katonák, hivatalnokok, műszerészek és gépek szapora jövés–menése kavargott körülöttük. Többségük a saját dolgával volt elfoglalva, úgyhogy nemigen keltette fel az érdeklődésüket a trió, legföljebb a vukinak jutott ki egy–egy kíváncsi pillantás. De a kíváncsiskodó tekintetek is hamar megnyugodtak, amikor látták Csubakka mogorva arckifejezését és őreinek magabiztos mozgását.

Egyszerre egy hosszú sor lifthez értek. Luke megkönnyebbülten sóhajtott föl. Ez a számítógép irányítású szállítórendszer elvileg el kell hogy vigye őket akárhová az állomás területén; elég egyetlen szóbeli utasítás a gépnek.

Egy pillanatra ismét hatalmába kerítette őket az idegesség, amikor egy alacsonyabb rangú tiszt be akart szállni a liftjükbe. Solo szigorúan intett, mire a tiszt szó nélkül odébb lépett a következő felvonóhoz.

Luke szemügyre vette az irányítótáblát, aztán nagyon igyekezett, hogy meggyőzően és egyúttal szakszerűen szóljon bele a beszélőrostélyba. Ehelyett inkább ideges és ijedt volt a hangja, a liftet azonban csak egyszerű parancsvégrehajtásra programozták, arra nem, hogy különbséget tegyen a szóbeli utasítások érzelmi töltete között is. Az ajtó tehát becsukódott és a lift elindult. Néhány perc múltán – nekik úgy rémlett, mintha órák teltek volna el – az ajtó ismét kinyílt és kiléptek a biztonsági övezetbe.

Luke eredetileg arra számított, hogy majd itt is ugyanolyan rácsos cellákat találnak, mint amilyenek a Tatuinon, a Mos Eisley–hez hasonló városokban voltak. Ehelyett egy kisebb teremben találták magukat, ahonnan több irányba kiinduló sokszögletű fémfolyosók vezettek egyenesen a távolba. A terem közepén irányítókonzol magasodott, körben a falak mentén éber tekintetű őrök vigyázták az energiaráccsal elzárt átjárókat.

Kényelmetlenül feszengve, s érezve, hogy minél tovább ácsorognak ott, annál hamarabb jöhet oda valaki, hogy megválaszolhatatlan kérdéseket tegyen föl, Luke kétségbeesetten igyekezett rájönni, mi lenne a helyes viselkedés.

– Nem fog ez menni. – súgta Solo odahajolva Luke füléhez.

– Mondhattad volna előbb is. – vágott vissza a halálra ijedt, végsőkéig kétségbeesett Luke.

– Úgy rémlik, mondtam. Sőt...

– Sssss!

Solo nyomban elhallgatott, mert Luke legborúlátóbb megérzése igazolódott. Magas, sötét tekintetű tiszt közeledett feléjük. Összevonta a szemöldökét, ahogy végigmérte a szórtan Csubakkát.

– Hová igyekeztek ti ketten ezzel a... micsodával?

Csubakka felhőrdült erre a kitételre, Solónak kellett lecsillapítania egy kiadós oldalba lökessel. A rémült Luke azon vette észre magát, hogy szinte ösztönösen válaszol:

– Fogolyszállítmány a TS–138–as blokkból.

– Hm. Nekem nem jelentették. – mondta meghökkenve a tiszt. – Mindjárt tisztázom.

Sarkon fordult, odalépett egy közeli hírközlő konzolhoz és magyarázni kezdett valakinek. Luke és Han sietve felmérte a helyzetet: a pillantásuk ide–oda röppent, riasztóberendezésekről az energiarácsokra, onnan a távirányítású kamerákra, majd a közelben tartózkodó három őrre.

Solo egyetértően bólintott Luke–nak, aki kioldotta Csubakka bilincsét. Aztán odasúgott valamit a vukinak. A folyosót valósággal megrengette a dobhártyaszaggató üvöltés, ahogy Csubakka mindkét mancsát előrántva a háta mögül, kitépte Solo kezéből a fegyverét.

– Vigyázzatok! – kiáltotta látszólag elszörnyedve Solo. – Kiszabadult! Darabokra szaggat mindnyájunkat!

Luke is meg ő is félrepattantak a dühöngő vuki mellől, előkapták a pisztolyukat és vadul lövöldözni kezdtek feléje. A reakciójuk ragyogó volt, tagadhatatlan az ügybuzgalmuk, csak az irányzékuk volt csapnivaló. Egyetlen lövés sem talált, még csak a közelébe sem ért a tomboló vukinak. Ezzel szemben derekasan hulltak az automatikus kamerák és az energiaszabályozó karok; utolérte a végzet a három kővé dermedt őrt is.

Ekkor történt, hogy a tisztnek is feltűnt: a két katona pocsék irányzékcal célzott lövései mintha kissé túlságosan specializált célpontokat érnének „véletlenül”. Éppen meg akarta rántani az általános riadó kapcsolókarját, amikor Luke pisztolyából telibe találta egy fénysugár, s a tiszt szórtanul a szürke padlózatra roskadt. Solo odarohant a nyitva maradt hírközlőhöz, amelyből recsegve özönlöttek a kérdések a történetek iránt érdeklődve. Láthatóan nemcsak szóbeli, hanem vizuális kapcsolat is volt a börtönblokk és az ismeretlen másik pont között.

Solo oda se hederített a fenyegetésekkel fűszerezett kétségbeesett kérdésözönre, hanem a hírközlő melletti kiíró képernyőre meredt.

– Meg kell találnunk a hercegnőd celláját! Legalább egy tucat szint van, és... Ez az, megvan! 2187–es cella. Mozdulj! Majd Csubi és én feltartóztatjuk őket.

Luke kurtán bólintott és máris eltűnt a keskeny folyosón.

Solo megmutatta a vukinak, hová álljon, ahonnan tűz alatt tarthatja a liftek előterét, aztán mély lélegzetet vett, hogy feleljen a hírközlőből egyre dühödtebben áramló kérdésekre.

– Elintéztük a dolgot. – szólt bele a mikrofonba és egész elfogadhatóan hivatalos volt a hangja. – A helyzet normális.

– Nem úgy hallatszott. – csattant föl egy hang a vonal túlsó végén, olyan na–ne–nézzen–hülyének stílusban. – Mi történt?

– Hát, izé... az egyik őrnek elromlott a fegyvere. – hebegte Solo. Pillanatnyi hivatalossága után visszatért az idegessége. – Most már semmi baj, remekül vagyunk, kösz szépen. És maguk?

– Odaküldök egy osztagot. – jelentette be váratlanul a hang.

Han szinte tapintani tudta a gyanakvást a vonal túlsó végén. Erre mit mondjon? Valahogy jobb volt a kifejezőkészsége, ha a pisztolya beszélt helyette.

– Nem jó... nem jó! Energiaszivárgásunk van. Várjanak egypár percre, amíg lokalizáljuk. Elég rohadt és borzasztó veszélyes.

– Elromlik a fegyver, szivárog az energia... Kivel beszélek? Mi az azonosítási...?

Solo a táblára irányította a pisztolyát és szilánkokra lőtte a berendezést.

– Micsoda marha egy beszélgetés volt. – dűnnyögte. Megfordult és bekiáltott a folyosóba: – Siess, Luke! Nemsokára társaságunk lesz.

Luke hallotta a kiáltást, de azzal volt elfoglalva, hogy cellától celláig rohant és az ajtók fölött világító számokat fürkészte. Úgy rémlett, 2187-es számú cella egyáltalán nem létezik. Pedig ott volt és Luke meg is találta, amikor már éppen azon volt, hogy hagyja az egészet és megpróbálja egy másik folyosón.

Egy hosszú pillanatig az ajtó melletti kapcsolótáblát tanulmányozta, amin több nyomógombot is látott, feliratok nélkül. Végül ösztönösen kiválasztotta az egyiket és megérintette. Sikerral járt. A páncélozott ajtó felcsúszott, ő pedig sietve belépett a cellába.

Odabent – értetlen arc kifejezéssel – az a fiatal hölgy hevert a szemközti fal mentén húzódó kemény fekhelyen, akinek a portréját Artu Detu már levetítette egyszer a Tatuinon jó néhány évszázaddal ezelőtt, így rémlett legalábbis.

Még sokkal szebb, mint a képmása – döntött Luke és ájultan bámult rá.

– Még sokkal... sokkal... szebb... mint ahogy...

A hölgy arcán a zavart és a bizonytalanságot előbb meghökkenés váltotta föl, majd meg türelmetlenség.

– Nem gondolja, hogy kissé alacsony növésű rohamgárdistának? – kérdezte végül.

– Mit? Ja... az egyenruhám. – Luke levette a sisakját, egyidejűleg össze is szedte magát valamelyest. – Azért jöttem, hogy megmentsem önt. A nevem Luke Skywalker.

– Tessék? – kérdezte a lány udvariasan.

– Mondom, azért jöttem, hogy megmentsem önt. Velem van Ben Kenobi is. És elhoztuk a két robotját is...

Alighogy kiejtette az öreg nevét, a hercegnő arcáról nyomban eltűnt a kérdő tekintet, s reménykedés ült ki rá:

– Ben Kenobi! – Luke mögé nézett, észre sem véve a fiút, a Jedit kereste a háta mögött.

– Hol van? Obi–Wan!

* * *

Tarkin kormányzó szótlanul figyelte, ahogy Darth Vader türelmetlenül járkál föl–alá az egyébként néptelen tárgyalóteremben. Végül megállt a fekete lovag és fölkapta a fejét, mintha megszólalt volna valahol egy jókora csengő a közelben, amit csak ő hallott.

– Itt van. – állapította meg Vader fahangon.

– Obi–Wan Kenobi? – bámult elképedve Tarkin. – De hisz ez lehetetlen! Miből gondolja?

– Valami zavart érzek az erőben és ilyet csakis a régi mesterem jelenlétében éreztem. Nem lehet mással összetéveszteni.

– Ugyan... ugyan, rég halott már.
 Vader eltűnődött, a magabiztossága hirtelen elpárolgott.
 – Igen... talán. Már el is múlt. Csak egy pillanatnyi érzés volt.
 – A Jediket kiirtottuk mind egy szálig. – mondta Tarkin meggyőzően. – Évtizedekkel ezelőtt elfojtottuk a lángjukat. Ön az egyetlen, kedves barátom, aki még emlékeztet rájuk.
 Az asztalon halkan csörögni kezdett a hírközlő.
 – Igen? – szólt bele Tarkin.
 – Vészriadó az AA–23–as börtönblokkban.
 – A hercegnő! – kiáltott föl Tarkin és felugrott. Vader megpördült a sarkán, s áthatóan rámeredt a falra, mintha mögéje akarna látni.
 – Éreztem: Obi–Wan valóban itt van. Tudtam, hogy nem tévesztek össze semmivel egy ilyen intenzitású zavart az erőben.
 – Rendeljen el általános riadót! – üvöltötte Tarkin a hírközlőbe. Aztán Vadera meredt. – Ha valóban úgy van, ahogy gondolja, nem szabad megengednünk, hogy megszökjön.
 – Nem valószínű, hogy Obi–Wan Kenobi szökni akarna. – felelte Vader és minden erejére szüksége volt, hogy fékezni tudja az érzelmeit. – Ő az utolsó Jedi és a legnagyobb. Nem szabad lebecsülnünk a veszélyt, ami az ő jelenlétéből fakad, de csakis én szállhatok szembe vele. – hirtelen mozdulattal visszafordult és Tarkin szeme közé nézett. – Mégpedig egyedül.

* * *

Luke és Leia éppen elindultak visszafelé a folyosón, amikor egy sorozat vakító robbanás valósággal szét tépte előttük a börtönblokk irányítótermét. Néhány rohamgárdista megpróbált feljönni a felvonón, de csak azt érték el, hogy Csubakka szépen sorjában ropogós pirosra sütötte őket. Végül felhagytak a kísérletezéssel; inkább egy nagy lyukat robbantottak a falba. A nyílás nagy volt ahhoz, hogy Solo és a vuki tökéletesen tűz alatt tarthassa. A császáriaknak kettesével–hármával sikerült beszivárogniuk a börtönblokkba.

A folyosón hátrálva Han és Csubakka hirtelen összetalálkozott Luke–kal és a hercegnővel.

– Arra nem tudunk visszamenni! – mondta nekik Solo. Belevörösödött az izgalomba és az aggodalomba.

– Nem hát, úgy látszik, sikerült elvágniuk az egyetlen kifelé vezető utat! – tódította Leia nyomban. – Ez ugyanis börtönblokk. És ritkán szoktak több kijáratot is építeni hozzá.

Solo kapkodva szedte a levegőt, ahogy végigmérte a lányt.

– Bocsánatáért esedezem, fenség – mondta gúnyosan –, talán szeretne inkább visszamenni a cellájába? – a hercegnő nem nézett rá, az arca szenvtelen volt.

– Kell, hogy legyen még egy kivezető út! – dadogta Luke és előhúzott egy aprócska adó–vevőt az övéből, aztán gondosan beállította a hullámhosszot. – Szi Thripio... Szi Thripio!

– Igen, uram. – válaszolt egy ismerős hang dicséretére való gyorsasággal.

– Elvágta minket. Van más kivezető út innen, akármilyen?

Csak halk recsegés hallatszott a kis hangszóróból, miközben Solo és Csubakka a folyosó túlsó végébe hevesen tüzelve próbálta feltartóztatni a császáriakat.

– Hogy volt ez?... Egy szót se értettem.

Odalent a műszaki kabinetben Artu Detu észveszejtően csipogott és füttyögött, miközben Thripio kapcsolókat állított és próbálta hallhatóvá tenni a borzasztó rossz adást.

– Csak azt mondtam, uram, hogy az összes rendszert riasztották önök miatt. Úgy látjuk, hogy a börtönblokk egyetlen ki– és bejárata a főkapu. – tovább matatott a műszereken és

a képernyő kiírásai állandóan változtak. – Az önök szekciójában minden egyéb információt zároltak.

Valaki döngetni kezdte a kabinet zárt ajtaját – először egyenletesen, de ahogy odabentről nem jött válasz, egyre erőszakosabban.

– Jaj! – nyögött föl Thripio.

A börtönfolyosón időközben annyira összesűrűsödött a füst, hogy Solo és Csubakka egyre nehezebben tudott kiszúrni egy–egy célpontot. Bár ez a körülmény ugyanennyire szerencsésnek is volt mondható, amennyiben legalább annyira zavarta a császáriakat is a célzásban, akik pedig tekintélyes számbeli fölényre tettek szert időközben.

Egy–egy katona olykor megkísérelt közelebb nyomulni, miáltal fedezék nélkül maradt, amikor áthatolt a füstön. Ilyenformán aztán – a két csempész pontos össztüzében – rövid úton csatlakozott a mozdulatlan alakok már amúgy is népes és egyre növekvő halmához a folyosó padlóján.

Az energiasugarak még mindig összevissza pattogtak le a falakról, amikor Luke odakúszott Solo mellé.

– Nincs más kivezető út. – próbálta túlűvöltetni az összpontosított tűz fűlszagató robaját.

– Pedig ezek egyre jobban megszorítanak. Mit csináljunk most?

– Szép kis megmentők! – szólt egy ingerült hang a hátuk mögött. Mindketten hátrafordultak és egy meglehetősen feldúlt hercegnővel találták magukat szemközt, aki királyi nemtetszéssel méregette őket. – Amikor bejöttek ide, nem gondoltak rá, hogy ki is kell jutni valahogy?

– Ő a főnök, bogárkám. – bökött a fejével Solo Luke felé.

Luke kipréselt valahogy egy félszeg mosolyt és tehetetlenül vállat vont. Visszafordult, hogy viszonzozza a tüzet, de még mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, a hercegnő kikapta a pisztolyt a kezéből.

– Hé!

Luke csak nézett, miközben a lány végigtapogatózott a fal mentén és végül megállt egy kisebb rácsnál. Ráírányította a pisztolyt és tüzelt.

– Mi az ördögöt csinál maga? – bámult rá Solo hitetlenül.

– Minden jel arra mutat, hogy nekem kell megmentenem magukat. Bújjanak szépen bele ebbe a szemétszúszdába, rajta!

Amíg azok csak bámultak, szóhoz se jutva a meglepetéstől, a hercegnő bedugta a nyílásba a lábát, lökött magán egyet és eltűnt. Csubakka fenyegetően felmordult, de Solo lassan megrázta a fejét.

– Nem, Csubi, nem akarom, hogy széttépd. Még nem tudom, hányadán állunk vele. Vagy megszeretem apránként vagy én magam fogom kitekerni a nyakát. – a vuki megint horkantott valamit, de Solo ráűvöltött: – Nyomás befelé, te szőrös mamlasz! Bánom is én, hogy milyen szagot érzel. Ne kezdj nekem itt finnyáskodni!

A vonakodó vukit odatuszkolta a parányi nyíláshoz és segített neki begyömöszölni a behemót testét a lyukba. Amint eltűnt, a koréliei követte. Luke még leadott egypár lövést, inkább abban a reményben, hogy jótékony füstfellegbe burkolja a környéket, mintsem, hogy eltaláljon bármit is, aztán becsusszant a nyílásba és őt is elnyelte a csúszda.

Az üldöző katonák nem szívesen szaporították volna a szoros térben a már amúgy is tetemes emberveszteséget, beszüntették hát a tüzet, s vártak, hogy megérkezzen az erősítés és néhány nagyobb kaliberű fegyver. A zsákmány már a markukban volt és ügybuzgalmuk ellenére, egyiknek sem volt sürgős, hogy fölöslegesen otthagyja a fogát.

A helyiség, amelybe Luke belezuhant, csak szegényesen volt megvilágítva. Nem mintha fényre lett volna szükség ahhoz, hogy meg lehessen állapítani a helyiség rendeltetését. Luke már messziről megérezte a rothadás szagát. A hulladékveremben, amelyet a rejtett

világítótesteken kívül semmi sem díszített, legalább negyed magasságig állt a nyálkás szenny, amelynek jelentős része már olyan fokig jutott a bomlás folyamatában, hogy Luke-nak elfacsarodott az orra.

Solo eközben támolyogva, olykor térdig süllyedve a bizonytalan aljzatba, a helyiség fala mentén botorkált, hátha talál valami kijáratot. Találni azonban mindössze egy kisméretű, de vastag csapóajtót talált, amelynek nagyot mordulva haladéktalanul neki is esett: az ajtófedélnek azonban esze ágában se volt megmoccanni.

– Ami igaz, igaz, prima ötlet volt ez a szemétszűzda. – mondta gúnyosan a hercegnőnek és közben az izzadságot törölgette a homlokáról. – Elképesztő, hogy micsoda illatra lelt maga itten. Nagy kár, hogy nem tudunk kijutni innen a szállongó illat hátán, más kijárat pedig, úgy rémlik, nincsen. Hacsak ki nem nyitom valahogy ezt az ajtófedelelet.

Hátralépett, előhúzta a pisztolyát és tüzet nyitott a csapóajtóra. A sugár dübörögve pattogott ide-oda a falon, miközben mindenki ijedten bukott alá a szemétszűzda fedezékét keresve. Még egy utolsó villanás és a sugár alig valamivel a fejük fölött robbant.

Pillanatnyilag kevésbé fenséges arckifejezéssel elsőként Leia emelkedett ki az orrfacsaró fedezék mögül.

– Tegye el rögtön azt a micsodát! – szólt rá sötét arccal Solóra. – Vagy mindnyájunkat halomra akar löni?

– Parancsára, fenség. – válaszolta Solo hamis bűnbánattal. De a fegyvert azért nem dugta vissza a tokjába, hanem ismét felpillantott, ezúttal a nyitott szűzda felé. – Nem fog sok időbe telni, amíg rájönnek, hogy mi történt velünk. Egész jól mentek a dolgok, amíg maga le nem hozott ide minket.

– Az hát, de még milyen jól! – vágott vissza a lány és a hulladékot porolta a válláról és a hajáról. – Na mindegy, állhatnánk rosszabbul is...

Mintha csak neki válaszolna, átható, iszonyatos nyögés töltötte be a helyiséget. Úgy rémlett, valahonnan alóluk jön a hang. Csubakka is hozzájárult egy rémült üvöltéssel és megpróbált egészen odalapulni a falhoz. Luke is előhúzta a pisztolyát és egyik szeméthalomról a másikra pillantott, de az égvilágon semmit se látott.

– Mi volt ez? – kérdezte Solo.

– Nem tudom biztosan... – Luke hirtelen megugrott és veszettül nézett maga alá meg hátrafelé. – Valami elment mellettem, azt hiszem. Vigyázza...

Luke rémisztő hirtelenséggel egyszerre csak eltűnt a szemétszűzben.

– Elkapta Luke-ot! – kiáltott föl a hercegnő. – Alámerült vele! – Solo mint az őrült kapkodta a fejét ide-oda, kereste, hogy mire löhetne.

Ugyanolyan hirtelen, ahogy eltűnt, Luke újra felbukkant – és vele együtt még valami. A fiú nyakát szorosan átkulcsolva tartotta egy fehérés csáp.

– Lőj, öld meg! – sikoltotta Luke.

– Lőjek! Csak tudnám, mire. – méltatlankodott Solo.

Luke-ot ismét alárántotta az a valami, amihez az az undok csápszerű valami tartozott. Solo tanácstalanul vizslatta a tarkabarka felszínt.

Távolról súlyos gépezet feldübörgő robaja hallatszott és a verem két átellenes fala néhány centiméterrel beljebb mozdult. Aztán elhallgatott a robaj és ismét minden csendes volt. Luke váratlanul felbukkant Solo közvetlen közelében a fojtogató mocsoktengerből és a nyakán éktelenkedő vörös horzsolást simogatta.

– Mi volt ez? – kérdezte Leia és bizalmatlanul méregette a mozdulatlan szeméthalmot.

Luke láthatóan maga sem értette a dolgot.

– Nem tudom. Megragadott, aztán elengedett. Elengedett és eltűnt. Talán nem voltam elég bűdös neki.

– Nekem szörnyen nem tetszik ez az egész. – dörmögte Solo.

A helyiséget ismét betöltötte a távoli robaj; a falak megint csak közelebb nyomultak egymáshoz néhány centiméterrel. A különbség csak annyi volt, hogy ezúttal sem a zaj, sem a falak mozgása nem mutatta semmi jelét, hogy meg akarna szűnni.

– Mit ácsorognak ott tátott szájjal? – noszogatta őket a hercegnő. – Ahelyett hogy megpróbálnák kitámasztani valamivel azt a két falat.

De még a Csubakka bivalyerejével kézre adott vastag rudakkal és ócska fémgerendákkal sem tudták feltartóztatni a falak előrenyomulását. Úgy látszott, minél erősebb alkalmatossággal támasztják ki a két falat, annál könnyedebben roppantja össze.

Luke előhúzta az adóvevőjét, és megpróbált egyszerre beszélni bele és ugyanakkor visszavonulásra kényszeríteni a falakat.

– Thripio... vétel, Thripio! – mivel azonban tekintélyes szünet után sem érkezett válasz, Luke gondterhelten nézett a társaira. – Nem értem, miért nem válaszol. – újra nekiveselkedett. – Szi Thripio, vétel! Hallasz egyáltalán?

* * *

– Szi Thripio. – hallatszott ismét a tompa hívás. – Vétel, Szi Thripio! – A hang Luke hangja volt és a kis URH adóvevőből érkezett az üres komputerkonzolról, csak a recsegés zavarta meg időnként. A műszaki kabinetben ettől a meg–megisméltődő könyörgő hangtól eltekintve csend uralkodott.

A fojtott könyörgésnek égzengéshez hasonló robbanás vetett véget. A detonáció kitépte az iroda ajtaját és a helyiség túlsó végébe röpítette; fémszilánkok követték sivítva. Néhány repeszdarab telibe találta az URH készüléket és lesöpörte a padlóra; Luke hangja az adás kellős közepén elnémult.

A robbanás visszhangjának lassan csituló zajában négy fegyveres katona jelent meg a most már üres bejárat nyílásban. Első pillantásra úgy rémlett, hogy az iroda teljesen elhagyatott – míg aztán tompa, halálra vált hang szűrődött ki a helyiség hátsó részéből nyíló egyik alkatrésztárból.

– Segítség, segítség! Engedjenek ki innen!

Két katona odalépett a műszaki tiszt és helyettese mozdulatlanul heverő testéhez, a másik kettő közben kinyitotta a zajos raktár ajtaját. Az irodába két robot lépett ki, az egyik magas és ember formájú, a másik gépszerű és háromlábú. A magasabb mintha az egyensúlyát is elvesztette volna az ijedtségtől.

– Tiszta örültek, én mondom, tiszta örültek! – sürgetőleg a kijárat felé mutogatott. – Mintha azt mondták volna, hogy a börtönszintre mennek vagy hová. Épp az imént mentek el. Ha sietnek, talán még utolérlik őket. Arra, arra, gyorsan!

A még bent levő két gárdista csatlakozott odakint várakozó társaihoz és villámgyorsan eltűntek a folyosón. Ezzel két őr maradt az irodában. A robotokra ügyet sem vetettek, miközben megvitatták, mi történhetett.

– A sok izgalomtól tönkrementek a társam áramkörei. – magyarázta körülményesen Thripio. – Ha nincs ellene kifogásuk, levinném a karbantartásra.

– He? – nézett fel közömbösen az egyik őr Thripióra, aztán jóváhagyólag bólintott.

Thripio és Artu sietve elhagyta a helyiséget, hátra se néztek. Ahogy kiléptek, az egyik őrnek feltűnt, hogy a magasabb robothoz hasonló típusút még sohasem látott. Vállat vont. Nincs ebben semmi meglepő egy ekkora úrállomáson.

– Ez meredek volt. – suttogta Thripio, ahogy végigjósoltak a néptelen folyosón. – Most kereshetünk egy másik információs konzolt, hogy csatlakoztassunk téged, különben minden elveszett.

* * *

A szemetesverem könyörtelenül kisebbedett, az olajozottan működő fémfalak lélektelen precizitással közeledtek egymáshoz. Időnként a hulladék nagyobb darabjainak velőtrázó csikorgásban végződő recsegése–ropogása hallatszott, ahogy a két fémfal összeroppantotta őket.

Csubakka szánalmasan nyöszörgött, ahogy hihetetlen ereje minden morzsájával ellene szegült az egyik feltartóztathatatlanul közeledő falnak, akár egy, a megpróbáltatások utolsó csúcsához közeledő torzonborz Tantalosz.

– Egyvalami mindenesetre már biztos – jegyezte meg boldogtalanul Solo –, mindnyájan jóval soványabbak leszünk hamarosan. Ez az eljárás nagy karriert csinálhatna fogyókúrareceptként. A szépséghibája csak a végeredmény.

Luke egy pillanatra abbahagyta a kiabálást és dühösen megrázta az ártatlan adóevőt.

– Mi az ördög lehet Thripióval?

– Próbálja meg még egyszer azt a vasajtót. – tanácsolta Leia. – Ez az egyetlen reményünk.

Solo beárnyékolta a szemét és lőtt. A haszontalan energiaemanáció kárörvendően visszhangzott az egyre szűkülő veremben.

* * *

A szervizfülke üres volt, a felfordulás láthatóan mindenkit elvont onnan. Thripio óvatosan bekémlelt az üvegablakon, aztán intett Artúnak, hogy kövesse. Ketten együtt sietve végigfutottak az egymás mellett sorakozó szervizpaneleken. Artu egyszerre csak csippanzott egyet, erre Thripio odafutott hozzá. Türelmetlenül topogott, miközben a kis gép bedugta csatlakozókarját a nyitott foglalatba.

A kis robot hangszórójából követhetetlen gyorsasággal elektronikus információözön kezdett áramlani, teljesen rendszertelenül. Thripio felemelte a karját.

– Hé, várj egy kicsit, lassabban! – a hangözön erre normális sebességre váltott. – Na végre! Hogy hol vannak? Mit csinálnak? Jaj! Hogy folyékonyan fognak kijönni?!

* * *

A szemetesverem foglyainak már csak egy méter maradt az életből. Leia és Solo, akik arra kényszerültek, hogy oldalra forduljanak, most egymással szemben álltak. Találkozásuk óta most először a hercegnő arcáról eltűnt a gőg. Megfogta Solo kezét és görcsösen szorongatta, ahogy az oldalában érezte az előrenyomuló falak szorítását.

Luke már korábban elesett; most az oldalán feküdt és igyekezett az egyre emelkedő szennyáradat fölött tartani a fejét. Fulladozni kezdett, ahogy egy adag sűrített ganéj a szájába tolult, amikor a rádiója váratlanul adást jelzett.

– Thripio!

– Ön az, uram? – válaszolt a robot. – Néhány apróbb problémánk volt. Talán el se hinné, de...

– Pofa be, Thripio! – Luke valósággal belevisított az adóevőbe. – Azonnal kapcsold ki az összes hulladékfeldolgozó egységet a börtönszinten és közvetlenül alatta. Hallod, amit mondok? Azonnal kapcsold ki az összes...

Néhány pillanat múlva Thripio fájdalmasan kapott a fejéhez, amikor az URH készülékből förtelmes csikorgás és kétségbeesett kiáltozás hallatszott. – Mindet kapcsold ki! – könyörgött Artúnak. – Siess! Jaj nekem, hallod őket? Ezek haldoklanak, Artu! Átkozom ezt a nyomorult fémtestemet. Nem voltam elég gyors. Én vagyok az oka. Szegény gazdám, szegények... nem, nem, nem!

A sikoltozás és a kiáltozás mindazonáltal érthetetlenül folytatódott. De ez már a megkönnyebbülés kiáltása volt. Artu beavatkozására a verem falai irányt változtattak és most már automatikusan, lassan visszacsúsztak a helyükre.

– Artu, Thripio! – üvöltötte torkaszakadtából Luke. – Sikerült, jól vagyunk! Halljátok? Jól vagyunk, nagyszerűen csináltátok!

Undorodva leseperte magáról a testére tapadó szennyet, aztán a lehető leggyorsabban odavergődött a csapóajtóhoz. Lekaparta róla a ráakódott mocskot, amely alól egy számsor tűnt elő.

– Nyisd ki a 366–117891 számú csapóajtó légnyomáscsökkentőjét!

– Azonnal, uram. – jött Thripio válasza.

Luke talán életében nem hallott ennél boldogítóbb szavakat.

TIZEDIK FEJEZET

A szervizalagút oldalfalán végig kábelek és elektromos huzalok futottak; feneketlen mélységből törtek föl, s a túlsó végük valahová az égbe nyúlt – mintha sok száz kilométer mély lett volna az akna. A keskeny kéményseprőjárda körös-körül úgy hatott, mint egy kikeményített cérnaszál, amelyet egy irdatlan hombár falához ragasztottak oda. Egy ember is alig fért el rajta.

Egy férfi oldalazott óvatosan az életveszélyes kis peremen, a pillantását keményen előreszegezve, nem nézett le a félelmetes fémszakadékba. Fantasztikus nagyságú kapcsolóberendezések kattánásai visszhangzottak ebben az óriási űrben, mint foglyul ejtett viaskodó tengeri szörnyek hörgése.

Egy fedőpanel mögött két karvastagságú kábel csatlakozott egymáshoz. A fedél zárva volt, de miután gondosan megvizsgálta az oldalait, az alját és a tetejét, Ben Kenobi furcsa mozdulattal megnyomta egy helyen, amitől a fedél felpattant. Mögüle pislákoló komputercsatlakozás bukkant elő.

Az előbbihez hasonló gonddal néhány helyen állított valamit a csatlakozáson. Fáradozása jutalmául a vezérlőtáblán világító vörös fények kékre váltottak.

Minden előzetes jelzés nélkül a háta mögött felpattant egy ajtó. Az öregember sietve visszahelyezte a fedőlapot és hátrébb húzódott a sötétbe. A bejáratban megjelent egy rajgárdista, a rangidős tiszt meg kis híján egészen addig előrejött, ahol a mozdulatlan alak rejtőzött.

– Biztosítsátok ezt a területet, amíg tart a riadó!

A katonák szétszóródva elfoglalták őrhelyeiket, Kenobi pedig eggyé vált a sötétrel.

* * *

Csubakka hörgött és lihegett; még Solo és Luke segítségével is csak nagy nehezen sikerült átréselnie vaskos termetét a szűk csapóajtón. Ahogy ezzel is megvoltak, Luke megfordult, hogy körülkémleljen.

A közlekedőfolyosó padlóján, ahová kibukkantak, vastagon állt a por. Az embernek az volt a benyomása, hogy nemigen használhatták, mióta megépült az állomás. Talán csak a karbantartási munkák alkalmával jártak erre. Luke-nak fogalma sem volt róla, hol lehetnek.

Valami nagyot csapott a falra a hátuk mögött és Luke odakiáltott a többieknek, hogy vigyázzanak, amikor egy hosszú, kocsonyás kar nyúlt ki a csapóajtó kitért nyílásából, s kutatóan hadonászni kezdett a folyosón. Solo célba vette pisztolyával, miközben Leia

igyekezett arrébb húzódní onnan, de alig tudta kikerülni a félig bénult Csubakkát.

– Vigye már el valaki az útból ezt a két lábon járó szőnyeget! – aztán hirtelen észrevette, hogy Solo mire készül. – Ne, várjon! Meghallják!

Solo rá se hederített és tüzet nyitott a csápra. A kilövellő energiasugárra távoli üvöltés volt a válasz, majd a csáphoz tartozó ismeretlen lény visszahúzta megsebzett végtagját a szemetesveremben összegyűlt szennyes törmelékek alá.

A szűk folyosón felerősödve, a lövés robaja még másodpercekkel azután is egyre visszhangzott. Luke megvetően csóválta a fejét, mert végre rájött, hogy valaki, aki folyton csak a pisztolyával érvel, nem mindig cselekszik ésszerűen. Mostanáig mindig felnézett a koréliaira. Luke most, ennek az esztelen lövöldözésnek a során gondolt először arra, hogy egyenrangúnak tekintse magát vele.

A hercegnő, úgy látszott, még Solónál is kiszámíthatatlanabb.

– Ide figyeljen – kezdte és felnézett Solóra –, nem tudom, hogy honnan jött, de hálás vagyok magának. – mintegy észbe kapva Luke-ra pillantott és hozzáfűzte még: – Mindkettőjüknek. – a figyelme ismét Solo felé fordult. – De mostantól fogva azt teszi, amit én mondok.

Solónak tátva maradt a szája, úgy nézett rá. Ezúttal még az öntelt mosolynak sem akaródzott előjönni.

– Nézze csak, szentséged – bökte ki végül –, jobb lesz, ha tiszta vizet öntünk a pohárba. Nekem csak egyvalaki parancsol: én magam.

– Hisz kész csoda, hogy egyáltalán életben van még. – vágott vissza nyomban a hercegnő. Gyors pillantást vetett a folyosó távoli vége felé, aztán határozottan elindult az ellenkező irányba.

Solo Luke-ra nézett, mondani akart valamit, habozott, aztán egyszerűen csak megrázta a fejét.

– Nincs pénz, amivel ezt meg tudnák fizetni. Kétlem, hogy akár az egész világegyetemben legyen annyi, amivel meg tudják fizetni nekem, hogy ezt a nőt elviseljem... Hé, ne siessen már úgy!

Leia éppen eltűnt egy kanyarban és ők ketten futásnak eredtek, hogy utolérjék.

* * *

Az energiavezetékek alagútjának bejárata előtt strázsáló fél tucat katonát sokkal jobban érdekelték a börtönblokkban történekről keringő hírek, semmint, hogy unalmas feladatukkal törődjenek. Annyira elmerültek a zavar lehetséges okainak a megvitatásában, hogy nem vették észre a hátuk mögött felbukkanó túlvilági szellemet. Az alak árnyéktól árnyékig suhant, mint egy éjszakai besurranó tolvaj, mozdulatlanra dermedt, amikor az egyik katona kissé feléje fordulni látszott, s aztán továbbillant, mintha a levegőben járna.

Néhány perccel később az egyik gárdista összeráncolta a homlokát a páncélsisakban és arrafelé fordult, ahol mintha valami mozgást érzelt volna az imént, nem messze a főfolyosóra kivezető nyílástól. De nem volt ott semmi, csak valami meghatározhatatlan halmazállapotú jelenés, amit a szellem–Kenobi hagyott hátra maga mögött. A gárdista kutyaül érezte magát, de érthető módon semmi kedve nem lévén, hogy hallucinációit a társai elé tárja, visszafordult a beszélgetőkhöz.

* * *

A foglyul ejtett teherhajó fedélzetén, bezárva a szerszámraktárba, végre valaki felfedezte a két eszméletlenül heverő őrt és a műszakiakat. Hiába próbálták élesztetni őket, egyiküket sem sikerült felrázni az ájulásból.

Pörlekedő tisztek pattogó utasításait követően néhány gárdista kicipelte a hajóból a páncéljuktól megfosztott két bajtársukat, majd a műszakiakat is. Levitték őket a feljárón, s eltűntek a legközelebbi elsősegélynyújtó hely irányában. Útjukban két megbújó alak mellett haladtak el, akik egy keskeny résnyire nyitott falszelvény mögött rejtőztek el. Thripiónak és Artúnak, noha csak néhány lépésnyire voltak a hangártól, sikerült észrevétlenül maradniuk.

Alighogy elmentek a gárdisták, Artúnak végre sikerült felnyitnia egy csatlakozóaljzat fedelét és az érzékelőkarját gyorsan bedugta a nyílásba. A fején azonnal őrült villogásba kezdtek a jelzőfények, s már füst szivárgott az eresztékeiből, amikor a rémült Thripio kirántotta a kart.

Nyomban megszűnt a füst és a vad villogás is lecsillapodott. Artu kornyadozva csippantott néhány rövidet, sikeresen keltve az olyan ember benyomását, aki a gyanútlanul szájához emelt pohárból a várt toroksimogató bor helyett néhány korty tiszta szeszt nyelt.

– Nahát, legközelebb majd jobban vigyázol, hogy hová dugod a karod. – oktatta Thripio.
– Kis híján sült csemege lett a belső részeidből. – a csatlakozót mustrálta. – Hisz ez nem információs csatlakozás, hanem egyszerű konnektor, te ostoba!

Artu gyászosan csipogott valami mentegetőzésfélét. Aztán ketten együtt keresni kezdték a megfelelő csatlakozót.

* * *

Luke, Solo, Csubakka és a hercegnő elértek a néptelen közlekedőfolyosó végébe. A folyosó zsákutcában végződött egy hatalmas ablak előtt, amelyből egy hangárba lehetett látni, s benne ott állt a teherhajójuk.

Luke előhúzta a rádióját, egyre növekvő idegességgel körülpillantott, aztán beleszólt a mikrofonba:

– Szi Thripio... hallasz?

Idegőrlő szünet következett, aztán:

– Hallom, uram. Kénytelenek voltunk eljönni az iroda környékéről.

– Biztonságban vagytok?

– Pillanatnyilag igen, bár az öregkorommal kapcsolatban nem táplállok vérmes reményeket. Itt vagyunk a főhangárban, pontosan a hajóval szemben.

– Nem látlak benneteket odaát – nézett ki meglepetten Luke az átelleni oldalra –, nyilván épp a fejetek fölött vagyunk. Tartsatok ki, ahol vagytok. Amint lehet, csatlakozunk hozzátok. – Lekattintotta a készüléket és hirtelen elmosolyodott, ahogy visszagondolt arra, amit Thripio az öregkoráról mondott. A magas robotnak olykor emberibb megnyilvánulásai voltak, mint az embereknek.

– Kíváncsi vagyok, vajon az öregnek sikerült-e hidegre tennie a vonósugarat? – dünnyögte a foga között Solo, ahogy végignézett az alattuk elterülő hangáron. Vagy egy tucat katona járkált ki-be a teherhajóba. – Kábé olyan könnyű lesz visszajutni a hajóra, mint átrepülni a Fornax öt tűzkörén.

Leia Organa hosszan nézte a hajót, s most őszinte csodálkozással az arcán fordult Solóhoz.

– Ezzel a ronccsal jöttetek idáig? Maga bátrabb, mint gondoltam.

Solo, aki egyszerre érezte magát sértve és megdicsérve, nem tudta, mit feleljen erre. Végül egy szúrós pillantás mellett döntött, miközben mindnyájan elindultak visszafelé a folyosón, leghátul Csubakka.

Amikor befordultak egy kanyarban, a három ember hirtelen sóbálvánnyá dermedt. Ugyanez történt azzal a húsz birodalmi gárdistával, akik szembe masíroztak velük.

Természetes reakcióként – azaz gondolkodás nélkül – Solo előrántotta a pisztolyát és torkaszakadtából üvöltve több nyelven, nekirontott az osztagnak.

A váratlan támadástól elképedten, s helytelenül arra a következtetésre jutván, hogy támadójuk tudja, mit csinál, a katonák hátrálni kezdtek. A koréliei pisztolyából leadott néhány lövés aztán teljes pánikot keltett. Az alakzat felbomlott, s a katonák fejvesztve rohantak visszafelé a járatban.

Hősiességétől megittasulva Solo a nyomukba eredt, s közben még visszakiáltott Luke-nak:

– Menjetek a hajóra! Ezekkel elbánok én.

– Elment az eszed?! – ordított rá Luke. – Hová az ördögbe mész?

De Solo már el is tűnt a folyosó egyik távoli kanyarulatában és nem hallotta Luke-ot. Nem mintha az változtatott volna valamit a dolgon.

Csubakka, akit megzavart társa eltűnése, mennydörgő, bár kevéssé magabiztos üvöltést hallatott, s rohanvást Solo után indult. Ezzel Luke és Leia magára maradt az üres folyosón.

– Lehet, hogy kissé igazságtalan voltam a barátjával. – ismerte el vonakodva a hercegnő. – Pedig kétségtelenül bátor fiú.

– Kétségtelenül idióta! – vágott vissza mérgesen Luke. – Nem tudom, mi jó származik nekünk abból, ha sikerül megöletnie magát. – letről, a hangárból és a hátuk mögül hirtelen tompa riadójelzés hallatszott. – Ez aztán végképp betett. – morogta kedvetlenül Luke. – Menjünk. – együtt elindultak, hogy lejáratot keressenek a hangárszintre.

* * *

Solo csak rohant teljes erejéből a hosszú közlekedőfolyosón, üvöltözött és a pisztolyát lóbálta, mit sem törődve társai ellenkezésével. Időnként leadott egy–egy lövést, amelynek inkább a lélektani hatását említhetnénk, semmint a taktikait.

A katonák fele időközben már szétszóródott különböző mellékjáratokba és folyosókba. Az a tíz gárdista, aki még mindig eszeveszetten futott üldözője elől, csak időnként viszonzotta tessék–lássék a tüzet. Aztán egyszerre csak beértek egy nagyobb csarnokba, ahol számos társuk gyülekezett a riadó miatt, s végre túlerőbe kerülve muszáj volt szembefordulniuk ellenfeleikkel.

Látván, hogy azok tízen megálltak, Solo is lassított. Végül megtorpant. A koréliei és a császáriak némán méregették egymást. A katonák közül jó néhány nem is Hant nézte, hanem valahová a háta mögé meredt.

Solo hirtelen rájött, hogy egy szál magában áll ott, s az öröknek is mintha lassan derengeni kezdett volna ugyanez. A zavar gyorsan utat engedett a feltörő dühnek. Felemelkedtek a puskák és a pisztolyok. Solo egyet lépett hátrafelé, leadott egy lövést, aztán sarkon fordult és futásnak eredt, mint a nyúl.

Csubakka a folyosón haladtában hallotta a fegyverek sugárlövedékeinek a sivítését és a becsapódásait. De volt valami furcsa bennük: a hangok egyre közeledtek, ahelyett, hogy távolodtak volna.

Éppen azon tanakodott, hogy most mitévő legyen, amikor a sarok mögül lélekszakadva kirohant Solo és kis híján feldöntötte. Látván, hogy tíz katona van a nyomában, a vuki úgy döntött, kérdéseit valamivel nyugodalmasabb időre tartogatja. Ő is megfordult és követte Solót vissza a hosszú közlekedőfolyosón.

* * *

Luke megragadta a hercegnőt és berántotta magával egy mélyedésbe. A lány már éppen mérgesen tiltakozni akart a modortalan bánásmód ellen, amikor dobogva közeledő lábak robaja arra készítette, hogy Luke–kal együtt visszahúzódjon a fülke védelmébe.

Egy rohamosztag sietett el mellettük, a most már állandósultriadójelzésnek engedelmessé. Luke kipillantott a távolodó hátakra és igyekezett lélegzethez jutni.

– Most már csak úgy juthatunk föl a hajóra, ha átmegyünk a túloldalra. Tudják, hogy ezen az oldalon van valaki. – elindult visszafelé a folyosón és intett a lánynak, hogy kövesse.

Az átjáró túlsó végében feltűnt két katona, megtorpantak és egyenesen őrájuk mutattak. Luke és Leia sarkon fordult és rohanvást elindultak visszafelé, ahonnan jöttek. A forduló mögöl ott is előbukkant egy raj és futva feléjük tartott.

Két tűz közé kerülve, kétségbeesetten kerestek kiutat. Aztán Leia hirtelen észrevett egy szűk mellékjáratot és vadul arrafelé mutogatott.

Luke rálőtt a legközelebbi üldözőre, aztán futva csatlakozott a lányhoz a keskeny járatban. Kisebb szolgálati folyosó lehetett. A hátuk mögött fűlsiketítően dübörgött az üldözők vascsizmás lába a szűk térben. A keskeny járatnak az volt az előnye, hogy legalább korlátozta a rájuk irányított tűz nagyságát.

Az orruk előtt feltűnt egy vaskos csapóajtó. Mögötte halványabban pislákol a világítás, ami fokozta Luke reményeit. Ha csak néhány percre sikerülne becsukni maguk mögött azt az ajtót és eltűnhetnének valahol odabenn, legalább a legközelebbi üldözőket le tudnák rázni.

Az ajtó azonban nyitva állt és semmi jelét sem adta, hogy automatikusan záródna. Luke már éppen nagyot, diadalmasat akart kiáltani, amikor váratlanul eltűnt előle a talaj. Fél lábbal a tátongó ür fölött vadul hadonászott, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Éppen idejében, mert kis híján amúgy is leesett volna az önműködően behúzott lépcsőcsonkról, ahogy a hercegnő hátulról nekiszaladt.

A peremből valóban csak egy kurta csonk állt ki a mélység fölé. Luke arcát hűvös légáramlat simogatta, ahogy a láthatatlan magasságba feltörő és feneketlen mélységbe vesző falakat bámulta. A karbantartó aknát az állomás levegőjének kerengtetésére és tisztítására használták.

Pillanatnyilag Luke rémültebb és tanácstalanabb volt annál, semhogy dühös legyen a hercegnőre, amiért hajsza híján lesodorta magával a mélybe. A figyelmét különben is egyéb veszélyek kötötték le. A fejük fölött energiasugár csapódott be a falba, csak úgy röpködtek a fémszilánkok a nyomában.

– Azt hiszem, rossz felé jöttünk. – dűnnyögte és közben viszonzta az előrenyomuló katonák tüzeit, fellobbanó fénybe vonva a szűk járatban dúló pusztítást.

A szakadék túlsó falán nyitott csapóajtó látszott. Mintha egy fényévnyi távolságban lett volna. Leia dühödten keresgélt valamit az ajtótok körül, talált egy kapcsolót és gyorsan megnyomta. A hátuk mögött visszhangzó csattanással vágódott be a csapóajtó. Ez legalább némi védelmet nyújtott a vésszesen közeledő katonák tüzeitől. De egyúttal a mozgási terük is alaposan korlátozódott: csupán egyetlen négyzetméternyi peremdarabkán egyensúlyoztak. Ha valamilyen úton–módon a fennmaradó rész is visszahúzódna a falba, alighanem többet látnának meg az állomás belsejéből, mint amennyire bármelyikük kíváncsi volna.

Luke integetett a hercegnőnek, hogy lépjen arrébb, amennyire csak tud, aztán beárnyékolva a szemét, célba vette a csapóajtó kapcsolóját. Egyetlen röpke energiakitörés és a kapcsoló eggyé olvadt a fallal, úgyhogy aligha nyithatta volna ki bárki is a túlsó oldalról. Luke ezután szemügyre vette a feneketlen szakadékot, amely elzárta őket az átelleni bejáratról. Odaát hívogatóan integetett az az ajtónyílás – a szabadság sárga kis négyszöge.

Nem hallatszott más, csak az áramló levegő halk sustorgása, míg végül Luke megszólalt:

– Az ajtó ugyan sugárkezelt, de ezzel együtt se bírja sokáig.

– Át kell jutnunk valahogy. – mondta Leia és még egyszer végignézett a bezárt ajtó fémkeretén. – Keresse meg azt a kapcsolót, amelyik kinyújtja a hidat.

Kétségbeesetten keresgéltek, de semmire sem jutottak, s az ajtó mögül egyre baljóslatúbb sziszegés és dübögés hallatszott. A fém közepében kis fehér folt jelent meg, aztán terjedni kezdett és füstölögni.

– Áttörik! – nyögött fel Luke.

A hercegnő óvatosan megfordult és átnézett a szakadék túloldalára.

– Nyilván egy áramkörös kapcsolása van ennek a hídnak és a túloldalon van a kapcsoló.

Luke kinyújtotta a kezét, mintha el akarná érni az elérhetetlen kapcsolót, s a keze közben megakadt valamin az övében. Kétségbeesetten pillantott le a derekára – és kis híján elborult az elméje.

Az övében laza karikákban csüngő kötélen vékony volt és gyengének látszott, de általánosan használták a katonaságnál és könnyedén elbírt volna akár Csubakka súlyát is. Meg kell, hogy tartsa tehát őt és Lelát is. Kiakasztotta a köteget az övéből, összehasonlította a hosszát a szakadék szélességével. Úgy látta, elég hosszú, sőt még bőven marad is.

– És most? – kérdezte kíváncsian a hercegnő.

Luke nem válaszolt. Ehelyett kihúzott a derékövén lógó egyik dobozból egy kicsi, de erős fémcsáklyát és rácsomózta a kötélen egyik végét. Meggyőződött róla, hogy jól tart-e a hurok, aztán olyan közel lépett a perem széléhez, amennyire csak mert.

Egyre nagyobb sugarú körben meglengette a feje fölött a kötélen nehezekkel ellátott végét, aztán nagy ívben átlendítette a szakadék fölött. A csáklya telibe talált egy kiugró fémvázat valamivel feljebb a szemközti falon és lezuhant. Luke erőltetett türelemmel fölhúzta a laza kötélen végét és felgöngyölítette, hogy újra megpróbálja.

Megint csak elvégezte az előbbi mozdulatsort, amelynek a végén átlendítette a kötelet a mélyedés fölött. Közben a hátában tisztán érezte a növekvő hőséget, ahogy a fémajtó egyre jobban olvadt.

Ezúttal a kötélen nehezebb vége rácsavarodott egy kiálló csőre a szemközti falon, valamivel feljebb, mint ahol ők álltak, körbetekeredett, aztán a csáklya egyik kampója megakadt a szerkezetben. Luke hátradől és teljes erejéből ráakaszkozva a kötélen, ráncigálni kezdte. De a kötélen szilárdan tartott. Az egyik karjára és a derekára szorosan rácsavarta a kötelet, a másikkal meg magához húzta a hercegnőt. A hátuk mögött a vasajtó most már féhéren izzott és az olvadt fém kis patakokban csurdogált az oldalán.

Luke ajkát valami meleg és kellemes puhaság érintette meg, amitől egyszeriben megbizsergett minden idegszála. Elképedve pillantott le a hercegnőre, az ajkát még mindig csiklandozta a csók.

– Hogy szerencsénk legyen. – mondta halkan a lány, s halványan, kissé zavartan elmosolyodott, miközben Luke dereka köré fonta a karját. – Szükségünk lesz rá.

Luke szorosan, amennyire csak tudta, megmarkolta bal kezével a kötelet, rátette a jobbát, mély lélegzetet vett és levetette magát a mélybe. Ha rosszul számította ki az ingalendület ívét, akkor nem a nyitott csapóajtóban érnek földet, hanem nekicsapódnak a falnak az ajtó mellett vagy alatta. És ha erre kerülne sor, nem biztos, hogy nem engedi el a kötelet.

A lélegzetelállító halálugrás azonban hamarabb véget ért, minthogy ideje lett volna végiggondolni a lehetőségeket. Luke egyetlen szempillantás alatt a másik oldalon termett, térdre esve előrevetődött, nehogy véletlenül a lengés csúcspontján egyensúlyát veszítse és mindketten visszazuhanjanak a mélybe. Leia bámulatra méltó időzítéssel engedte el.

Előrebukfencezett a nyitott csapóajtón át és kecsesen máris fölpattant, míg Luke még a testére tekeredett kötéllel vesződött.

A távoli recsegés–ropogás hirtelen éles sziszegésre váltott, aztán egy sóhaj és a túloldali fémajtó megadta magát. Bedőlt és ide–oda ütődve lezuhant a feneketlen mélybe. Luke nem hallotta, hogy leért volna a szakadék aljába.

Néhány energiasugár csapódott be nem messze tőlük a falba. Luke visszafordult és viszonzta a szerencsétlen katonák tüzét; még akkor is vadul lövöldözött, amikor Leia berántotta a védett folyosóra.

Amint arrébb léptek az ajtóból, Luke megnyomta a kapcsológombot. Az ajtó becsukódott mögöttük. Most legalább biztosan lesz néhány percük, amíg nem kell hátbatámadástól tartaniuk. Másrészt viszont Luke–nak halvány fogalma sem volt arról, hol lehetnek, s hirtelen eszébe jutott: vajon mi lehet Solóval és Csubakkával?

* * *

Hannak és a vukinak sikerült leráznia magáról legalább az üldözők egy részét. De amikor már úgy látszott, kicsúsznak a szorításból, a kicselezett néhány katona helyén még több jelent meg. Nem lehetett kérdéses: rájuk jár a rúd.

Előttük éppen csukódni kezdett egy több rétegű zsilipajtó.

– Nyomás, Csubi! – sürgette a társát Solo.

Csubakka csak hördült egyet, mint holmi agyonhajszolt motor. Hiába volt hihetetlenül erős, nem volt alkalmas a hosszútávfutásra. Csak hatalmas lépteinek köszönhette, hogy egyáltalán tartani tudta az iramot a fürge koréliaival. Csubakkának ugyan ott maradt néhány szál szőre az ajtók között, de azért sikerült becsusszannia, még mielőtt mind az öt réteg becsukódott volna.

– Ez egy kis időre feltartóztatja őket. – ujjongott Solo.

A vuki odamordult neki valamit, de a társa csak úgy tündöklött a nagy bizakodástól.

– Hát persze, hogy eltalálok innen a hajóhoz; egy koréliai sohasem téved el. – Újabb mordulás hallatszott, ezúttal kissé vádló modorban. Solo csak megvonta a vállát. – Tocneppil nem számít; ő nem is koréliai. Különben is részeg voltam.

* * *

Ben Kenobi behúzódott egy szűk átjáróba, szinte eggyé vált a fémmel, miközben nagy csapat gárdista húzott el mellette. Egy pillanatig várt még, meggyőződött róla, hogy valóban mindnyájan elmentek, aztán végigpillantott a folyosón, mielőtt elindult volna. Mégis elkerülte a figyelmét egy fekete árny, amely messze a háta mögött elhomályosította a fényt.

Kenobi útja közben jó néhány járőrt került ki, miközben lassan haladt vissza a felé a hangár felé, amelyben a hajójuk állt. Még két forduló és odaér. Hogy mi lesz a következő teendője, az attól függ, mennyire sikerült észrevétlenül maradniuk a többieknek.

Az a nagy sürgés–forgás, amit visszafelé útjában észlelt, gyanút ébresztett benne: a fiatal Luke, a kalandortermészetű koréliai, a társa meg az a két robot aligha töltötték csendes szendergéssel az időt. Az a töméntelen gárdista aligha mind órá vadászik!

De volt itt valami más is: amikor kihallgatta azokat az öröket, mintha egy fontos foglyot említettek volna, aki állítólag megszökött. Ez a felfedezés egy kicsit zavarba ejtette, mindaddig, amíg eszébe nem idézte Luke és Han Solo nyughatatlan természetét. Holtbiztos, hogy valamiképpen belekeveredtek a dologba.

Ben megérezte, hogy valami közvetlenül előtte elállja az utat és óvatosan lassította a lépteit. Valami furcsán ismerős érzés járta át, az emlékezetében felködlött egy régről

ismert illat emléke, de nem tudta hová tenni.

Akkor kilépett eléje az az alak és elzárta a hangárhoz vezető utat, pedig már csak öt méter választotta el tőle. Az alak körvonalai és mérete még csak fokozták a pillanatnyi megdöbbenést. Megérezte az érett szellem leheletét, az zavarta meg időlegesen. A keze ösztönös mozdulattal kikapcsolt kardja markolata felé nyúlt.

– Régóta várok erre, Obi–Wan Kenobi. – mondta Darth Vader ünnepélyes hanglejtéssel.

– Vége megint találkozunk. A kör bezárult. – Kenobi tisztán kiérezte az elégedettséget az ocsmány maszk mögül. – Tudtam, hogy a jelenlét, amit megéreztem, csak a tiéd lehet.

Kenobi szótlanul nézte a menekülése útját elzáró hatalmas alakot és bólintott. Az embernek az volt az érzése, hogy inkább kíváncsi, mint ijedt.

– Azért még mindig sokat kell tanulnod.

– Valaha a tanítómesterem voltál – ismerte el Vader – és sokat tanultam tőled. De a tanulóévek messze tűntek, s most én vagyok a mester.

A logika, amely éles eszű tanítványa briliáns gondolatait egységbe foghatta volna, úgy látszik, még most sem volt az erős oldala. Ésszerű érvelésre itt nem fog sor kerülni, Kenobi tudta jól. Működésbe hozta a kardot és küzdőállásba helyezkedett, olyan végtelen könnyedséggel és eleganciával, mint egy balett–táncos.

Vader meglehetősen otromba mozdulattal utánozta. Eltelt jó néhány perc és a két férfi még mindig moccanatlanul meredt egymásra, mintha a megfelelő, de még el nem hangzott jelre várnának.

Kenobi pislogott, megrázta a fejét, hogy lerázza a könnyecseppeket, amelyek lassan szivárogni kezdtek a szeme sarkából. Verejtékcseppek ütöttek ki a homlokán és a szembogara ismét megrebbent.

– Rossz erőben vagy. – jegyezte meg Vader érzéketlenül. – Öreg, öreg, jobban tettet volna, ha soha nem jössz vissza. Nem lesz alkalmad a békés befejezésre, pedig nyilván erre számítottál.

– Az erő csak felületesen járja át a tested, Darth. – mormolta Kenobi az olyan ember magabiztosságával, akinek a halál is csupán érzékelés, mint az alvás, a szerelmeskedés vagy egy égő gyertya megérintése. – Mint azelőtt, most is csak annyira érzékeled az erőt, mint egy konyhai lábas a benne fővő étel ízét.

Kenobi korához képest hihetetlen gyorsasággal a behemót alak felé lendült. Vader hasonló fürgeséggel védte a csapást és visszavágással felelt rá, amelyet Kenobi alig tudott hárítani. Kenobi újabb vágást parírozott, aztán megint őrajta volt a sor és közben élt a lehetőséggel, hogy a toronymagas fekete lovag körül forgolódva a túloldalra kerüljön.

Szünet nélkül folytatták a csapásváltást, de most már az öregember a hangár felé hátrált. Egy alkalommal összeakadt a kardjuk, s a két energiamező találkozásánál heves szikrázás és villogás kezdődött. Mindkét kard energiatelepe mély hangon zúgni kezdett a túlterheléstől, ahogy mindkettő fölül akart kerekedni a másikon.

* * *

Thripio kikukucskált a hangárba vezető átjáró mögül és gondterhelten számolgatta az elhagyott teherhajó körül nyüzsgölődő öröket.

– Merre lehetnek? Jaj, jaj...

Visszakapta a fejét, amikor az egyik ör mintha feléje nézett volna. Második, az előzőnél is óvatosabb próbálkozását siker koronázta. Megpillantotta Han Solót és Csubakkát, ahogy odalapulnak egy másik bejárat alagút falához a dokk túlsó oldalán.

Solóra is mély benyomást tett a rengeteg ör.

– Nem épp ezeket ráztuk le legutóbb? – dünnyögte.

Csubakka felmordult és mindketten hátraperdültek, hogy aztán megnyugodva leengedjék a fegyverüket, amikor Luke–ot és a hercegnőt pillantották meg.

– Hol voltatok ilyen sokáig? – szellemeskedett Solo kedvetlenül.

– Összefutottunk néhány régi jó baráttal. – magyarázta zihálva a hercegnő.

– A hajón minden rendben? – nézett most Luke a teherűrhajó felé.

– Úgy rémlik. – válaszolta Solo. – Semmi jele, hogy leszereltek volna róla valamit vagy megpiszkálták volna a motort. Csak azt nem tudom, hogyan jutunk fel rá.

– Nézzék! – mutatott váratlanul az egyik átelleni betorkolló járat felé Leia.

Az egymásba akaszzkodó energiamezők fel–felvillanó fényében Ben Kenobi és Darth Vader oldalazott kifelé a hangárba. Kettejük küzdelme nemcsak a szenátor figyelmét vonta magára. Az örök is mind közelebb húzódtak, hogy jobban lássák ezt a heroikus párbajt.

– Most vagy soha. – állapította meg Solo és előreindult.

A hajót őrző hét katona mind nekiiramodott és a küzdők felé rohant, hogy a fekete lovag segítségére legyen. Thripiónak éppen csak sikerült visszarántania a fejét, ahogy elviharzottak mellette. Hátrafordult a fülkébe és rákiáltott a társára:

– Húzd ki a karod, Artu! Megyünk! – Artu kihúzta az érzékelő karját a csatlakozóból, s a két robot óvatosan kilopózott a hangár nyílt terepére.

Kenobi meghallotta a háta mögül közeledő lábak dobogását és a válla mögött hátrapillantott a hangárba. Meglátván a feléje rohanó rajt, tudta, hogy csapdába került.

Vader azonnal kihasználta az öreg figyelmének pillanatnyi lankadását, a feje fölé emelte a kardját és lecsapott. Kenobinak nagy nehezen sikerült elhárítania az elsőprő erejű csapást, úgyhogy egyúttal teljesen körbetáncolt.

– Még mindig ügyesen forgatod a kardot, de fogytán az erőd. Készülj fel az erővel való találkozásra, Obi–Wan!

Kenobi felmérte az egyre zsugorodó távolságot a feléje rohanó katonák és saját maga között, aztán szánakozó tekintetet vetett Vadera.

– Ebben a harcban te nem lehetsz győztes, Darth. Sokat fejlődött az erőd, mióta nem vagy a tanítványom, de magam is gyarapodtam azóta. Ha a pengém célt ér, megszűnsz létezni. De ha te vágnál le engem, attól csak még erősebb leszek. Emlékezz a szavamra.

– Elmúlt már az az idő, amikor még megzavart a bölcselkedésed, öreg! – hördült fel megvetően Vader. – Most már én vagyok a mester.

Cseles mozdulattal ismét előrelelendült, s aztán halálos ívben lecsapott a karddal. A vágás talált: kettészelte az öregembert. Valami röviden felvillant, ahogy Kenobi köpönyege két részre válva levitorlázott a padlóra.

De Ben Kenobi nem volt benne. Attól félve, hogy becsapják, Vader még beleturkált az üres köpönyegfoszlányokba a kardjával. Az öregembernek azonban nyoma sem volt. Eltűnt, mintha sose lett volna.

Közben odaértek az örök és segítettek Vadernak átkutatni a helyet, ahol még néhány másodperccel azelőtt is Kenobi állt. Néhányuk megzavarodva motyogott valamit magában, s még a fekete lovag jelenléte sem akadályozhatta meg, hogy elfogja őket a szorongás. Ahogy az örök az imént a távoli alagúttorkolat felé iramodtak, Solo és a többiek azonnal szaladni kezdtek az űrhajó felé – amíg Luke meg nem látta, hogy Kenobit kétfelé hasítják. Rögtön irányt változtatott, s az örök után eredt.

– Ben! – sikoltotta és közben vadul tüzelt a katonákra.

Solo szitkozódott, de ő is megállt, hogy biztosítsa Luke–ot. Egy lövés telibe találta az alagút zsilipkapujának a biztonsági kioldóját. A biztonsági retesz eltört, s a súlyos kapu nagy dübörgéssel zuhant le. Vader és az örök is félreugrottak – az örök vissza a hangárba, Vader pedig hátrafelé az alagútba.

Solo már vissza is fordult és a feljáró felé rohant, de ismét megtorpant, amikor látta, hogy Luke még mindig az örök felé tart.

- Elkésett! – kiáltotta Leia. – Már vége.
- Nem! – üvöltötte vissza Luke, s félig zokogásba fúlt a hangja.
- Egy ismerős, mégis furcsa hang csendült fel a fülében – Ben hangja.
- Luke... hallgass rám! – ennyit mondott csak.

Teljesen elveszítve a fejét, Luke vadul kereste, hogy honnan jön a figyelmeztetés. De csak Leiát látta, aki hevesen integetett neki, ahogy Artu és Thripio nyomában szaladt fölfelé a feljárón.

- Jöjjön már! Nincs veszteni való időnk!

A teljesen megzavarodott Luke tétovázott még, az esze egyre azon a képzelten hangon járt (vajon csakugyan a képzelete szülte?), aztán célzott és leterített még egypár katonát, mielőtt ő is fölrohant volna a feljárón a hajó belsejébe.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Luke kábultan támolgott a hajó eleje felé. Alig hallotta az energiasugarak becsapódását, ahogy sorra robbantak odakint, mert gyöngék voltak ahhoz, hogy áthatoljanak a védőpajzsokon. Saját testi épsége pillanatnyilag a legkevésbé izgatta. Fátyolos szemmel nézte, ahogy Csubakka és Solo tesz-vesz a műszerfalon.

- Nagyon remélem, hogy az öreg agyonvágta azt a vonósugarat – mondta éppen a koréliai –, ellenkező esetben igen rövid út áll előttünk.

Luke ügyet sem vetett rá, visszament az utastérbe, leroskadott egy ülésbe és a kezébe temette az arcát. Leia Organa egy ideig csöndben nézte, aztán levette a köpönyegét. Odalépett a fiúhoz és gyöngéden a vállára terítette.

- Úgysem tehetett volna semmit – súgta vigasztalóan –, egy pillanat alatt vége volt.

- Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy elment közülünk. – felelte Luke alig hallhatóan. – Képtelen vagyok rá.

Solo meghúzott egy kart és idegesen pillantott előre. A hangárcsarnok nyitott bejáratát védő, a levegőt visszatartó energiapajzs ugyan simán átjuthatnak, de ha a személyzet bezárja előttük a zsilipkaput, idebent rekednek. Ám a páncélajtó meg se mozdult, ahogy a teherúrhajó fölemelkedve keresztülsiklott a nyíláson és kihussant a szabad űrbe.

- Semmi az égvilágon. – sóhajtott föl Solo, ahogy elmélyülten tanulmányozta a kiíró ernyőket. – Még csak annyi se, mint egy barátságos vendégmarasztalás. Mégiscsak elintézte az öreg.

Csubakka morgott valamit és a pilóta figyelme azonnal néhány más műszer felé fordult.

- Igazad van, Csubi. Egy pillanatra megfeledkeztem róla, hogy van még néhány kedves módszer, amivel visszacsalogathatnak. – kivillantak a fogai, ahogy elszántan elvigyorodott.
- De abba a repülő kriptába csak darabokban vagyok hajlandó visszamenni. Vedd át!

Sarkon fordult és kisietett a pilótafülkéből.

- Gyere velem, öcskös! – szólt oda Luke-nak, amikor belépett az utastérbe. – Még nincs vége a mulatságnak.

Luke nem válaszolt, meg se moccant, helyette Leia fordult mérgesen Solo felé.

- Hagyja békén! Nem látja, milyen sokat jelentett neki az öreg?

Robbanás rázta meg a hajót, kis híján a földre döntötte Solót.

- És akkor mi van? Az öregember azért áldozta föl magát, hogy lehetőséget adjon nekünk a szökésre. Te talán nem élnél vele, Luke? Jobb szeretnéd, ha Kenobi potyára dobta volna oda az életét?

Luke fölemelte a fejét és üres tekintettel bámult a koréliaiakra. Nem, nem is, üres volt a tekintete... Inkább valami kellemetlenül öreges pillantás volt ez. Szó nélkül felállt, ledobta a

köpönyeget és csatlakozott a koréliaihoz.

Solo biztatóan rámosolygott és egy szűk mellékjáratra mutatott. Luke odanézett, zordul elmosolyodott és mászva lefelé indult, miközben Solo eltűnt a szemközti járatban.

A járat végén Luke egy jókora üvegfalú kabinban találta magát, amely a hajó aljában búj meg. Az ablakon túl egy masszív fémkarra szerelt dobozból hosszú, veszedelmes külsejű csövek meredtek előre, amelyek rendeltetése nyomban világossá vált Luke előtt. Leült az ülésbe és gyorsan szemügyre vette a kapcsolótáblát. Főkapcsoló itt, tűzkioldó ott... jószágos ég, hányszor tüzelt már ilyen fegyverekkel – álmában.

Eközben elől, a pilótafülkében Csubakka és Leia feszült figyelemmel lesték az eléjük táruló, fénypontokkal pettyezett mélységet: támadó vadászgépet vártak, amelyet egyébként több képernyőn tüzes nyilak jeleztek. Csubakka hirtelen mély torokhangon felbődült és megrántott néhány kapcsolókart, miközben Leia ijedten felkiáltott:

– Jönnek!

A csillagos mennybolt meglódult és a feje tetejére állt Luke–kal, miközben egy császári TIE vadászgép száguldott feléje, hogy aztán a közelbe érve a pilóta felrántsa a gépet és eltűnjön szem elől. Látni lehetett, hogy a parányi pilótafülkében a pilóta megcsóválja sisakos fejét, amikor a rozoga teherhajó villámsebesen oldalra szökkent a lőtávolságból. Széles ívben ő is felrántotta a gépét, s új befogópályára állt, hogy a következő hullámban ismét támadhasson.

Solo tüzet nyitott egy másik támadóra, s az ellenséges gép pilótája kis híján darabokra szaggatta a gépét, ahogy kétségbeesetten igyekezett kitérni az erőteljes energia–sugárnyalábok elől. A kapkodó manőver során veszített a magasságából és átsodródott a teherhajó túlsó oldalára. Bár a szemébe világított a közeledő gép reflektora, Luke is azonnal tüzet nyitott rá, ahogy elszáguldott mellette.

Csubakka kénytelen volt megosztani a figyelmét a műszerek és a nyomkövető ernyők között, közben Leia kétségbeesetten próbálta megkülönböztetni a távoli csillagokat a közelben leselkedő gyilkosoktól.

Most két vadászgép csapott le egyszerre a dugóhúzóban pörgő teherhajóra és megpróbálták célba venni a meglepően furge ócskavasrakást. Solo tüzelt a görögtűzként feléjük zuhanó gömbökre és egy ütemmel később Luke is követte a példáját. Mindkét vadász rálőtt a csillaghajóra, aztán különböző irányban szétspricceltek.

– Túl gyorsan jönnek! – kiáltotta bele Luke a gégemikrofonjába.

Újabb energiacsapás érte a hajót, valósággal előrelökte és a pajzsok alig tudták hárítani a lövést. A pilótafülke hevesen megrázkódott és a műszerek sivítva tiltakoztak az iszonyú energiamennyiség ellen, amelyet kijelezni és elnyelni kényszerültek.

Csubakka valamit motyogott Leiának és a lány halkan visszadünnögött neki, mintha már–már értené.

Ismét egy vadászgép közeledett, fedélzeti ágyújából tüzet zúdított a teherhajóra, csak hogy ez a sugárnyaláb átütötte az egyik túlterhelt pajzsernyőt és oldalba találta a hajót. Bár az ernyő félig–meddig hárítani tudta még, az energiasugár olyan erős volt, hogy így is szétrobbantott egy nagy műszerszelvényt a főjáratban; szikrazuhatag és sűrű füst szállt fel a nyomában. Artu Detu egykedvűen elindult a valóságos kis pokoltűz felé, miközben a hajó félelmetesen meglódult, amitől a kevésbé szilárd lábakon álló Thripio nagy ívben berepült egy alkatrészekkel teli raktárfülkébe.

A pilótafülkében villogni kezdett egy jelzőfény. Csubakka megint gagyogott valamit Leiának, aki aggodalmasan bámult rá és azt kívánta, bár csak értene valamit a vuki halandzsából.

Aztán lebegve újabb vadász rontott neki a sérült teherhajónak, éppen Luke–kal szemközt. A fiú némán mozgatta az ajkát és tüzet nyitott rá. A hihetetlenül furge kis gép azonnal lebukott az irányzéka elől, de ahogy elhaladt a hajó hasa alatt, Solo azonnal

folytatta a tüzelést, s megállás nélkül lőtt, fegyverével egyre követve a menekülő gépet. Minden előzetes jel nélkül a vadászból szörnyű nagy villanással ezer színben pompázó lángnyelv csapott ki, s a túlmelegedett fém millió apró szilánkra szakadva robbant szét a kozmoszba.

Solo visszafordult és diadalittasan intett Luke-nak, aki ujjongva intett vissza. Aztán gyorsan ismét a fegyverük felé fordultak, amikor újabb vadászgép süvített el a teherhajó fölött, ezúttal a radarernyőt véve célba.

A főjárat közepén dühödt lángok nyaldostak egy tömzsi, hengeres kis alakot. Artu Detu fejéből vékony sugárban finom szemcsés, fehér anyag lövellt ki. Ahová a permet hullott, a tűz nyomban erősen lelohadt.

Luke megpróbált lazítani, egygé válni a fegyverrel. Szinte észre sem vette, ahogy tüzet nyitott egy távolodó császári gépre. Amikor felnézett az irányzékából, az ellenséges vadászból már csak egy gombolyag lángoló roncs maradt, akár egy tökéletes tűzgömb. Most rajta volt a sor, hogy a koréliei felé forduljon, s diadalmasan rávigyorogjon.

A pilótafülkében Leia feszült figyelemmel kísérte a szaggatott kiírásokat és közben fél szemmel az eget fürkészte további vadászgépeket keresve. Most beleszólt az egyik mikrofonba:

– Még mindig van kettő. Azt hiszem, hogy elvesztettük az oldalmonitorokat és a jobb oldali elhárító pajzsot.

– Ne aggódjon – mondta neki Solo, némi reménykedéssel toldva meg pillanatnyilag kissé rövidke önbizalmát –, ki fog tartani az öreglány. – esdekelve nézett a falakra. – Hallasz, hajó? Tarts ki! Csubi, próbáld őket a baloldalon tartani! Mert ha...

Belefagyott a szó, amikor – mintha a semmiből termett volna ott – előbukkant egy TIE vadász, s hosszú energianyalábjaikat egyenesen ráirányította. A társa ugyanakkor a hajó másik oldalán érkezett és Luke azon kapta magát, hogy megállás nélkül tüzel rá, fittyet hányva a feléje csapódó intenzív energiasugaraknak. A legeslegutolsó másodperctöredékben, amikor az ellenséges gép már-már kikerült a lőtávólából, Luke egészen keveset igazított a cső irányzékán, s az ujjai közben görcsösen tapadtak a tűzkioldóra. A császári vadászgép gyors ütemben terjedő, foszforeszkáló porfelhővé változott. A másik gép pilótája láthatóan felmérte az időközben igencsak megcsappant kezdeti fölényt, megfordult és teljes sebességgel visszavonult.

– Sikerült! – kiáltott föl Leia és megölelte az elképedt vukit. Csubakka rámordult – igen gyöngéden.

* * *

Darth Vader belépett a radarhelyiségbe, ahol már ott állt Tarkin kormányzó, s a ragyogóan megvilágított, hatalmas képernyőre meredt. Az ernyőn tengernyi csillag villódzott, de a kormányzó alig figyelt oda a látványosságra: egész más járt a fejében. Éppen csak felpillantott, amikor Vader bejött.

– Elmentek? – kérdezte a fekete lovag.

– Épp most váltottak hiperűr sebességre. Biztos ebben a pillanatban gratulálnak egymásnak saját merészségükhöz és a sikerhez. – Tarkin csak most fordult szembe Vaderral, a hangja figyelmeztetően csengett: – Ön ragaszkodott hozzá mindenáron, hogy ekkora kockázatot vállaljak, Vader. Beláthatatlan következményei lennének, ha az akció nem sikerülne. Egészen biztos benne, hogy az irányjeladót elrejtették abban a hajóban?

– Aggodalomra semmi ok. – Vaderből valósággal áradt a magabiztosság a csillogó fekete maszk mögött. – Sokáig fogunk emlékezni erre a napra. Máris büszkélkedhetünk egy nagy eredménnyel: megsemmisült az utolsó Jedi is. És hamarosan sor kerül a végső leszámolásra a szövetséggel és a lázadókkal.

* * *

Solo helyet cserélt Csubakkával; a vuki végtelenül hálás volt neki, hogy végre otthagynak a műszereket. Aztán a koréliai hátrament a hajó tatjába, hogy felmérte a kárt, s közben összefutott a folyosón a határozott tekintetű Leiával.

– Na, most halljam a véleményét, kis csillag – érdeklődött felettébb elégedetten Solo –, nem is volt rossz kis mentés, mi? Tudja, időnként még magamon is meglepődöm.

– Igaz, ami igaz, nem volt rossz. – ismerte el készségesen a lány. – De nem az én személyes biztonságom a fontos, hanem az a tény, hogy épségben maradtak az információk annak az R2-esnek az agyában.

– Tényleg, mit hordoz magában az a robot, ami ilyen fontos?

– A harcászati teljes műszaki dokumentációját. – bámult ki Leia a csillagos úrbe. – Nagyon remélem, hogy az adatok elemzése során találnak legalább egy gyenge pontot. Addig pedig, amíg szét nem romboltuk magát az állomást, nincs megállás. Nehogy azt higgye, hogy vége a háborúnak.

– Számomra igen. – vetette ellene a pilóta. – Nekem semmi közöm a maga forradalmi küldetéséhez. Engem kizárólag gazdasági szempontok érdekelnek, nem pedig politikaiak. Üzleti élet minden kormányzat alatt van. És ezt az egészet sem magáért teszem, hercegnő. Elvárom, hogy méltóképpen megfizessenek, amiért kockára tettem a hajómat és a bőrömet.

– Nincs mitől tartania, megkapja a megérdemelt jutalmat. – biztosította szomorkásan a lány és indulni készült. – Ha magát csak a pénz érdekli... hát majd azt kap.

Kifordulva a pilótafülkéből, szembetalálkozott Luke-kal, s ahogy elhaladt mellette, halkan odaszólt neki:

– A barátja hamisítatlan kalmárlélek. Kétlem, hogy a pénzen kívül bármi vagy bárki érdekelné.

Luke egyre követte a tekintetével, míg el nem tűnt a főraktérben, majd azt suttogta:

– Engem... engem érdekel. – aztán belépett a pilótafülkébe és elfoglalta Csubakka megüresedett helyét.

– Mit gondolsz róla, Han?

– Próbálok nem gondolni rá – vágta rá habozás nélkül Solo.

Luke valószínűleg nem akarta, hogy Solo meghallja a válaszát, de a koréliai mégis meghallotta, ahogy azt mormolta:

– Helyes!

– De azért – mondta Solo tűnődve –, annak ellenére, hogy piszokul fel van vágva a nyelve, van neki sütnivalója. Nem is tudom... mit gondolsz, elképzelhető, hogy egy hercegnő meg egy ilyen magamfajta fickó...?

– Nem! – vágott a szavába Luke. Elfordult és félrenézett.

Solo kajánul elmosolyodott a fiatalember féltékenységén, de maga sem tudta biztosan, hogy vajon csak azért tette-e ezt a megjegyzést, hogy heccelje a barátját – vagy mert ez volt az igazság?

* * *

A Yavin nem volt lakható világ. A hatalmas gázóriást magasan szálló, pasztellszínű felhőalakzatok pettyezték. A halvány fénnel világító légkört helyenként ciklonszerű viharok gyúrták kényükre-kedvükre: az óránként hatszáz kilométeres sebességgel száguldó szelek gigantikus tölcsekben ragadták föl és pörgették meg a Yavin troposzférájából kiszakított gáztömegeket. Lappangó szépséget és gyors halált rejtegetett

ez a világ mindazoknak, akik arra vetemedtek, hogy megkíséreljenek behatolni fagyott folyadékokból álló magjaig.

A gigantikus bolygónak volt azonban néhány holdja, maguk is bolygóméretűek, s ezek közül hármon adva voltak a feltételek az emberi élethez. Különösen hívogató volt közülük az egyik, amelyet a rendszer felfedezői a négyes számmal jelöltek meg. Smaragdként csillogott ez a mellékbolygó a Yavin hold–nyaklancán, gazdagon tenyészett rajta mind a növényi, mind az állati élet. Mindazonáltal nem szerepelt az emberek által betelepíthető világok felsorolásában. A Yavin messzire volt a galaktika ismert és lakott régióitól.

Talán ez az utóbbi ok vagy mindkettő, vagy eddig még ismeretlen egyéb okok összjátéka játszott szerepet abban, hogy ha a négyes számú hold őserdeiből valaha is kiemelkedett egy faj, jóval azelőtt nyomtalanul eltűnt, hogy az első emberi jövevények megvetették volna lábukat ezen az aprócska világon. Keveset tudtak erről a valaha volt fajról; mindössze annyit, hogy tiszteletet ébresztő építményeket hagytak hátra, s hogy a közé a számtalan faj közé tartoztak, amelyek megpróbálták meghódítani az űrt, de csatatkozniuk kellett kétségbeesett erőfeszítésükben.

Mostanára nem maradt más, mint néhány bozótos bucka, a dzsungel dús vegetációjával buján benőtt zsombokék, a rég volt monumentális épületek származásos romjai. Noha ezek az építmények végérvényesen viaszasüllyedtek a porba, kezdetleges falaik és az őket körülvevő egész világ továbbra is fontos célt szolgáltak.

A fákról és a pagonyokból alig hallható különös nyögések és kiáltások szálltak fel; a sűrű aljnövényzetben megbúvó élőlények furcsa kuvikolása, rikácsolása és halk neszezése. Amikor derengeni kezdett a hajnalpír a négyes számú hold fölött és megint egy hosszú nap kezdetét jelezte, újra és újra felharsant ezeknek a hátborzongatóan modulált sikolyoknak és vijjogó hangoknak a vadállati kórusa a tejszerű ködpárában.

Még ezeknél is furcsább hangok szűrődtek ki egy bizonyos helyről. Itt húzódott néhány faltöredék abból a díszes építményből, amely a rég letűnt faj által emelt, égre törő paloták talán legcsodálatosabbika lehetett. Tulajdonképpen egy szentély romja volt, nagyjából piramis alakú építmény, amely olyan kolosszális méretű volt, hogy szinte el sem lehetett képzelni, miként építhették fel a modern gravitonikus berendezések segítségével nélkül. De minden jel arra mutatott, hogy egyszerű gépekkel, kétkezi munkával és talán olyan eszközökkel építették fel, amelyek azóta rég a feledés homályába merültek.

Bár a hold őslakóinak tudománya zsákutcába vezette őket, ami a csillagközi utazást illeti, mégis produkált egynémely olyan felfedezést, amely sok szempontból túlszárnyalta a jelenkori birodalmi fejlettséget – idesorolható az a mindmostanáig megmagyarázhatatlan eljárás, amellyel sosem látott nagyságú és súlyú kőtömböket hasítottak ki a hold közetrétegéből, s szállították az építkezések helyére.

Az áthatolhatatlan vastagságú falakból felépített szentély is ilyen óriás sziklatömbökből állt össze. A dzsungel azóta felöltöztette az égre törő falakat; dús zöld és barna árnyalatokkal borítva a követ. Az őserdő csak a szentély homlokzati részén, az alapoknál vonult vissza, hosszú, sötét torkú bejáratot tárva a szem elé, amelyet még az építők vágtak, s az építmény jelenlegi használói nagyobbítottak meg, céljaiknak megfelelően.

Az erdőben most egy alacsony kis gép jelent meg, sima fémburka és ezüstös színe éles kontrasztot formált az őserdő mindent felfaló zöld háttérével. Úgy zümmögött, akár egy kövér, felpuffadt dongó, ahogy maroknyi utasát a szentély alapjában tátongó nyílás felé vezette. Átvágott egy tágas tisztáson, s hamarosan elnyelte az oroszlántorokként ásító barlangbejárat, s a láthatatlanul rikoztató és vijjogó őslakók ismét birtokukba vehették jogos birodalmukat – a dzsungelt.

Építői aligha ismertek volna rá szentélyük belsejére. A sziklát hegesztett acélfallal váltotta fel, s a helyiségeket elválasztó faácsolatok helyére öntöttvas szelvények kerültek. De az sem valószínű, hogy észrevették volna azokat a sziklába vájt alsó szinteket, amelyek több

emelet mélységben egész sor – nagy teljesítményű felvonórendszerrel összekapcsolt – hangárt rejtettek.

A szentély legfelső szintjén, amely csak a legelső volt a számtalan alatta húzódó, úrhajókkal telezsúfolt hangárszint közül, most fokozatosan lassított, majd megállt egy terepsikló. A motorja engedelmesen elnémult, ahogy a gép megállapodott a földön. A közelben várakozó, lármásan beszélgető csoport abbahagyta a társalgást és a gép felé iramodott.

Leia Organa szerencsére nyomban kiugrott a siklóból, különben könnyen megtörténhetett volna, hogy az elsőként odaérkező férfi valósággal kiráncigálja onnan, annyira túláradt benne a viszontlátás öröme. Így viszont megelégedett annyival, hogy megölelje a lányt, amitől még a lélegzete is elállt, miközben a többiek ugyancsak üdvözlő szavakat kiáltottak oda neki.

– Hát ép és egészséges! Mi meg már attól féltünk, hogy megölték. – aztán hirtelen összeszedte magát, hátralépett és szertartásosan meghajolt. – Amikor értesültünk az Alderaan tragédiájáról, attól féltünk... attól féltünk, hogy ön is odaveszett a többiekkel együtt.

– Mindez már történelem, Willard kapitány. – mondta a hercegnő. – Most a jövővel kell törődnünk. Az Alderaan és lakóinak sorsa bevégeztetett. – a hangja jéghideg lett és keserű, szinte ijesztő volt egy ilyen törékeny külsejű nőtől. – Tennünk kell róla, hogy soha többé ne ismétlődhessen meg ilyesmi. A bánatra most nincs időnk, kapitány. – folytatta szaporán. – A harcállomás nyilván végig a nyomunkban volt.

Solo már éppen tiltakozni akart, de a hercegnő belefojtotta a szót logikus érveléssel és egy szigorú pillantással.

– Ez az egyetlen magyarázat arra, hogy ilyen könnyen sikerült megszöknünk. Mindössze négy TIE vadászt küldtek utánunk. Ugyanennyi erővel küldhettek volna százat is.

Solo erre nem tudott mit felelni, de azért még mindig füstölgött magában. Leia ezután Artu Detúra mutatott.

– Használják föl az információkat, amelyeket ennek az R2-es robotnak az agyában találnak, s az adatok alapján állítsanak össze támadási tervet. Ez az egyetlen reményünk. Az az állomás hatalmasabb erőt képvisel, mint bárki gondolta volna. – elhalkult a hangja. – Ha az adatok elemzése során nem bukkanunk egyetlen gyenge pontra sem, nem lesz semmi, ami föltartóztassa őket.

Luke-nak ezután olyan látványban volt része, amely egyedülálló volt eddigi életében, alighanem másokéban is. A felkelők néhány műszerésze odalépett Artu Detúhoz, körülfogták és gyöngéden a karjukra emelték. Ez volt az első – és minden valószínűség szerint az utolsó – alkalom, hogy azt láthatta, emberek hordoznak tiszteletteljesen egy robotot.

Az ősi szentély kivételesen szilárd falain elméletileg semmilyen fegyver sem üthetett volna lyukat, de Luke-nak volt alkalma látni az Alderaan ízzé–porrá zúzott alkotórészeit, s jól tudta, hogy azoknak ott, azon az iszonyú harcállomáson ez a hold sem jelentene többet, mint egy újabb elvont matematikai feladványt a tömegenergia-átvitelben.

A kis Artu Detu békésen pihent a díszhelyen, s az oldalából egy vastos adatkábel vezetett a közeli számítógép terminálhoz. Ennek konzolján egy külön képernyő jelenítette meg a robot memóriájában eltárolt tengernyi műszaki adatot. Órákon át özönlöttek az információk, diagramok, grafikonok, statisztikák és tervrajzok a Halálcsillagról.

A hihetetlen sebességgel kiáramló műszaki adathalmazt először nagyobb teljesítményű számítógépagyak lelassították és megemésztették. Aztán szelektálták a kritikus információt, amelyet most már emberek vettek át további elemzésre.

Szi Thripio egész idő alatt ott állt Artu mellett, s őszintén csodálta, hogy egy ilyen egyszerű kis robot agyában ennyi rengeteg komplex adat fér el.

* * *

A központi eligazítóterem mélyen a szentély gyomrában helyezkedett el. A hosszú, alacsony mennyezetű előadótermet elől egy dobogó és egy hatalmas elektronikus vetítőernyő zárta le. Az üléseken pilóták, navigátorok és itt-ott elszórtan asztroszer egységek foglaltak helyet. Han Solo és Csubakka – mindketten türelmetlenül és igen kényelmetlenül érezve magukat – olyan messzire húzódtak a tisztekkel és szenátorokkal telezsúfolt emelvénytől, amennyire csak lehetett. Solo a tömeget fürkészte, Luke–ot kereste a pillantásával. Minden józan könyörgés ellenére az a bolond kölyök belépett a hivatásos pilóták közé. Luke–ot ugyan nem sikerült felfedeznie, de hirtelen észrevette a hercegnőt, aki valami kitüntetésekkel teleaggatott veteránnal beszélgetett komoran.

Amikor a vetítőernyő túlsó végénél felállt egy magas, méltóságteljes úriember, akinek alighanem jó néhány kioltott élet száradt már a lelkén, Solo feléje irányította a figyelmét, akárcsak a többiek a teremben. Amint végre a hatalmába kerítette az egybegyűlteket a várakozásteljes csend, Jan Dodonna tábornok megigazította a mellén függő parányi mikrofont és a mellette helyet foglaló kis csoportra mutatott.

– Önök mindnyájan ismerik az itt ülőket. – szólalt meg nyugodt magabiztossággal. – Azoknak a világoknak a szenátorai és tábornokai ők, amelyek támogatnak bennünket, akár nyíltan, akár burkoltan. Azért jöttek, hogy mellettünk legyenek ebben az alighanem döntő pillanatban. – Szünetet tartott, s közben a tekintetét megpihentette néhány arcon; az így kitüntetettek közül csak keveseknek sikerült, hogy leplezzék megindultságukat.

– A császári harcállomás, amelyről önök már mindnyájan hallottak, a Yavin túloldaláról, a bolygó napja felől közeledik felénk. Ez valamelyes haladékot biztosít a számunkra, de meg kell, hogy állítsuk, egyszer és mindenkorra, mielőtt elérheti ezt a holdat, s ránk zúdíthatja iszonyatos fegyverzete minden tűzerejét, mint ahogy tette az Alderaannal.

Halk moraj szakadt föl a tömegből ennek a világnak az említésére, amelyet oly könnyörtelenül töröltek ki a galaktikából.

– Az állomást – folytatta Dodonna. – hihetetlen védőernyőrendszer óvja minden támadástól, a tűzereje pedig nagyobb, mint a fél császári flottának együttvéve. Védelmi rendszerét azonban úgy tervezték, hogy több hullámban érkező, nagyarányú támadás elhárítására legyen alkalmas. Kétségtelen, hogy egy kisméretű, egy vagy kétfős személyzetű vadászgép át tud csúszni a védőernyőrendszeren.

Erre fölállt egy karcsú, hajlékony férfi, aki Han Solo idősebb kiadásának hatott. Dodonna észrevette a jelentkezést.

– Nos, mi az, Vörös Vezér?

A férfi a vetítőernyőre mutatott, amelyen a harcállomás számítógépes szellemképe volt látható.

– Bocsásson meg a kérdésért, uram, de mit érnek a mi törpe vadászaink ez ellen?

Dodonna gondolkozott egy pillanatig.

– Nos, a császárság nyilván úgy véli, hogy egy egyszemélyes vadászgép nem jelenthet veszélyt másra, csak egy hasonlóan kis gépre, mondjuk egy TIE vadászra; különben szorosabban záró elhárítórendszert alakítottak volna ki. Szemmel láthatóan meg vannak győződve arról, hogy védelmi fegyverrendszerük könnyedén elhárít minden kisebb erejű támadást. Mindazonáltal a Leia hercegnő révén birtokunkba került tervrajzok elemzése során rábukkantunk valamire, ami szerintünk az állomás könnyen sebezhető pontja. Nagy hadihajó ugyan nem juthat a közelébe, de egy X– vagy Y–szárnyú vadász talán igen. Kisméretű kipufogóaknákról van szó. Mérete meghazudtolja a fontosságát, tekintve hogy

úgy látszik, olyan védőernyővel fel nem szerelt aknáról van szó, amely közvetlenül az állomást működtető fő reaktorrendszerben végződik. Figyelembe véve, hogy a túltermelés során keletkező fölösleges hő elvezetésére szolgáló kivezetőnyílásról van szó, működését gyakorlatilag lehetetlenné tenné, ha részecskeelhárító ernyővel látták volna el. Vagyis ha telibe találjuk az aknát, az láncreakciót indít el, amely az állomás teljes megsemmisüléséhez vezet.

Hitetlenkedő suttogás futott végig a sorokon. Minél tapasztaltabbak voltak a pilóták, annál jobban elhűltek.

– Egy szóval sem állítom, hogy könnyű lesz odajutniuk. – figyelmeztette őket Dodonna. Az ernyőre mutatott. – Itt, ennél az ároknál kell behatolniuk, aztán egyenesbe hozzák a gépet és mélyrepülésben követve az összekötő árok vonalát, elmennek eddig a pontig. A célpont mindössze két méter átmérőjű. A reaktorrendszert csakis akkor találhatják el, ha pontosan kilencvenfokos szögből tüzelnek. Márpedig a láncreakciót csak telitalálat indíthatja el. Az imént említettem, hogy a kimeneti nyílást nem védi részecskeelhárító pajzs. Mindazonáltal tökéletesen záró sugárvédelmi rendszerrel van ellátva. Más szóval energiasugarakkal semmire se megyünk. Tehát protontorpedókat fognak használni.

Néhány pilóta fanyarul felnevetett. Egyikük – éppen Luke mellett ült – tinédzserforma vadászpilóta volt és Wedge Antilles névre hallgatott. Artu Detu is ott ült nem messze, egy másik R2-es egység társaságában, aki most hosszú, reménytelen füttyöt eresztett meg.

– Hogy találjak el egy két méter átmérőjű célpontot maximális sebességnél, ráadásul torpedóval?! – horkant föl Antilles. – No nem, ezt még a számítógép se tudja!

– Pedig nem lehetetlen. – tiltakozott Luke. – Én a régi T-16-osommal odahaza köcséri patkányokat kaptam telibe, nem is egyszer. És azok se sokkal nagyobbak két méternél.

– Igazán?! – kérdezte gúnyolódva a kackiás egyenruhájú ifjanc. – Na és mondd csak, amikor célba vettél egy ilyen élősdit, volt még ott másik ezer, hogy is mondtad, „köcséri patkány”, amelynek mind sugárpisztoly volt a mancsában, s rád tüzelt? – szomorúan megrázta a fejét. – Azzal az iszonyú tűzerővel szemben, amelyet majd ránk irányítanak, valamivel többre lesz szükség, mint falusi célba dobósdíra, elhiheted nekem.

Mintha csak Antilles borúlátását sietne igazolni, Dodonna most egy hosszú fényfüzérre hívta fel a figyelmet, amely épp akkor jelent meg az állandóan változó képernyőn.

– Különös gondot fordítsanak ezekre a lövegállásokra. A tűzerőt legerősebben az egyenlítői tengelyek mentén, valamint a sarkok környékén összpontosították. Számolniuk kell továbbá azzal is, hogy az erőtergerjesztő berendezéseik komoly tértorzulást fognak kelteni, különösen az összekötő árok belsejében és környékén. Véleményem szerint a gépek manőverezési képessége ebben a szektorban nulla egész három tized alá fog csökkenni.

Erre a megjegyzésre ismét fölerősödött a morajlás, sőt néhányan felnyögtek.

– Tehát ne feledjék – folytatta a tábornok –, telitalálatot kell elérniük! Az első hullámban a Sárga század biztosítja a Vöröset. A másodikban a Zöld biztosítja a Kéket. Kérdés?

Elfojtott mormogás töltötte be a termet. Felállt egy férfi, sovány és jóképű – úgy rémlett, túlzottan is az, semhogy kész legyen odadobni az életét egy olyan elvont valamiért, mint a szabadság.

– Mi történik, ha mindkét támadó hullám kudarcot vall? Mi lesz azután?

– Nem lesz semmiféle „azután”. – mosolyodott el kesernyésen Dodonna.

A férfi lassan bólintott, mint aki mindent ért és leült.

– Egyéb? – de most már összesűrűsödött a várakozásteljes csönd.

– Akkor gépre mindenki és az erő legyen önökkel!

Mintha alacsony peremű serpenyőből kezdene szivárogni az olaj, a széksorokból felálltak a férfiak, nők és gépek és áramlani kezdtek a kijáratok felé.

Szorgosan zümmögő felvonók ontották véget érni nem akaró folyamban a startszintre az elszánt embereket; feneketlen mélységekből érkeztek föl ide, az ősi szentély legfőbb szintjéből kialakított hangárba, amelynek a bejáratában most megjelent Luke, Thripio és Artu Detu is.

Sem a beszálló hajózó személyzet nyüzsgése, sem az utolsó ellenőrzést végző pilóták sürgése–forgása, sem a géptörzsektől elválasztott energiakábelek nyomában felszökő szikraözön nem tudta megragadni most Luke figyelmét. Tekintete ehelyett két jóval közelebből ismert alak tevékenységére irányult.

Solo és Csubakka egy halom fémkazettát rakodott be egy páncélozott terepsiklóba. Annyira lekötötte őket ez a tevékenység, hogy szinte észre sem vették a körülöttük zajló előkészületeket.

Solo felpillantott, amikor Luke és a robotok közeledtek, aztán folytatta a rakodást. Luke csak szomorúan nézte és ellentétes érzések kavargtak benne. Solo fölényeskedő, gátlástalan, könyörtelen és nagyképű. Ugyanakkor halált megvetően bátor, sokat tapasztalt és kikezddhetetlenül vidám. Ebből a keverékből egy kétségbeejtően kiismerhetetlen barát képe állt össze – de mégiscsak baráté.

– Hát itt a jutalom, amire úgy fáj a fogad. – jegyezte meg végül Luke és a pénzes kazettákra mutatott. Solo kurtán bólintott. – És már mész is ezek szerint?

– Úgy, ahogy mondd, öcskös. Van néhány régi adósságom, azokat kell kifizetnem; de még ha nem így lenne is, akkor se lennék olyan bolond, hogy itt ragadjak. – fürkész pillantást vetett Luke–ra. – Te aztán szép kis csetepatéba csöppentél, mondhatom. Miért nem jössz inkább velünk? Talán még hasznodat is venném.

Az a kalmárpillantás feldühítette Luke–ot.

– Mi lenne, ha egyszer körülnéznél és a változatosság kedvéért magadon kívül is észrevennél egyet–mást? Tudod jól, hogy mire készülünk, tudod jól, hogy mi forog kockán. Biztosan hasznát vennék egy jó pilótának. Te meg egyszerűen faképnél hagyod őket.

Solón nem látszott, hogy különösebben hatott volna rá Luke kirohanása.

– Azt mondd meg nekem, mire jó a jutalom, ha az ember nincs a bőrében, hogy elköltse? Megtámadni a harcállomást... no, én nem így képezem el a bátorságot, inkább az öngyilkosságot.

– Igen... Hát akkor vigyázz magadra, Han. – mondta csöndesen Luke és indulni készült.

– Bár ha nem tévedek, ebben te vagy a bajnok, igaz? – azzal elindult vissza a hangár mélye felé, oldalán a két robottal.

Solo csak bámult utána, habozott, aztán odakiáltott neki:

– Hé, Luke!... Az erő legyen veled! – Luke még egyszer visszanézett, s látta, hogy Solo rákacsint. Intett neki, nem nagy lelkesedéssel. Aztán elnyelte a gépszerelők és a különböző berendezések forgataga.

Solo folytatta a munkáját, felemelt egy kazettát – és megállt, mert látta, hogy Csubakka mereven nézi.

– Mi a fenét bámulsz rajtam, te madárijesztő? Ne félj, tudom, mit csinálok! Végezd inkább a dolgod!

Lassan, még egyre a társát fürkészsze, a vuki folytatta a nehéz ládikók rakodását.

Solóval kapcsolatos nyomasztó gondolatai szertefoszlottak, amikor Luke megpillantott egy törekeny, karcsú alakot a gépe mellett – a saját gépe mellett!

– Biztos benne, hogy ezt akarja? – kérdezte tőle Leia hercegnő. – Könnyen az életébe kerülhet ez a jutalom.

Luke szeme valósággal magába itta azt az olajos fénnel csillogó, halált hozó gépet.

– Holtbiztos.

– Akkor meg mi baj?

– Á, semmi, csak Han. – vont a vállát Luke. – Azt hittem, meg fogja változtatni az elhatározását. Azt hittem, velünk jön.

– Egy férfinak mindig a saját útját kell járnia. – mondta a hercegnő, ezúttal határozottan szenátori stílusban. – Nem dönthet helyette más. Han Solo céljai különböznek a mieinktól. Azt kívánom, bár csak másképpen lenne, de bármilyen mélyre tekintek a szívembe, nem tudom elítélni érte. – Lábujjhegyre állt, s fürgén, majdhogynem zavartan megcsókolta Luke–ot, aztán menni készült. – Az erő kísérje az útján.

– Csak egyet kívánok – dünnyögte mintegy magának, ahogy a hajója felé fordult –, bár itt lehetne most Ben!

Annyira elmerült Kenobival, a hercegnővel és Hannal kapcsolatos gondolataiba, hogy észre sem vette a tagbaszakadt alakot, aki odalépett hozzá és keményen megmarkolta a karját. Megpördült, s önkéntelen haragja egy pillanat alatt meglepetéssé oldódott, amikor felismerte.

– Luke! – kiáltott fel a nem sokkal idősebb férfi. – Nem hiszek a szememnek! Hogy kerülsz te ide? Csak nem jössz te is ki velünk?

– Biggs! – Luke forrón megölelte a barátját. – Hát persze, hogy veletek megyek! – a mosoly az arcán kissé megfakult. – Most már nincs más választásom. – aztán ismét felderült. – Te, hogy én mennyi mindent akarok neked mesélni...

Ahogy ezek ketten harsányan nevettek és kurjongattak, az éles ellentétben állt a hangárban a dolga után siető többi férfi és nő viselkedésével. A kiabálás magára vont a egy idősebb, harcedzett férfi figyelmét, akit a fiatalabb pilóták csak mint Kék Vezért ismertek.

Szemöldökét felvonta kíváncsiságában, ahogy kettejük felé közeledett. Arcát ugyanaz a tűz emésztette, ami a szeméből is ki–kivillant, s amelyet nemcsak a pusztá forradalmi lelkesedés táplált, hanem mindaz a számlálatlanul osztogatott igazságtalanság is, amelyből oly sokban volt része az elmúlt évek során. Az arc atyai jóságtól sugárzó maszkja mögött dühöngő démon állt ugrásra készen, hogy bármelyik percben elszabaduljon. Nem kell már sok idő, s kiszabadulhat börtönéből.

De most ez a két fiatalember kötötte le a figyelmét, akiből nagyon könnyen a Yavin körül keringő, parányi, fagyott húsfoszlányok válhatnak néhány órán belül. Egyiküket felismerte.

– Nem te vagy Luke Skywalker? Akinek most adták ki azt a T–65–ös Incom gépet?

– Uram – szólalt meg Biggs, mielőtt a barátja mukkanhatott volna –, Luke az összes külső tartomány örökös mélyrepülőbajnoka.

Az idősebb férfi barátságosan hátba veregette Luke–ot, miközben a hajóját tanulmányozták.

– Erre büszke lehetsz. Én magam is vagy ezer órát repültem Incom „szöcskével”. – egy pillanatig szünetet tartott, mielőtt folytatta volna. – Egyszer találkoztam apáddal, amikor még egészen kislány voltam, Luke. Nagy pilóta volt. Ne félj, te is meg fogod állni a helyed odakint. Sőt ennél még egy paraszthajszállal többre is képes vagy, ha csak a fele szorult beléd apád ügyességének.

– Köszönöm, uram. Igyekezni fogok.

– Műszerezés szempontjából alig van valami különbség egy X–szárnyú T–65–ös és egy „szöcske” között. – folytatta a Kék Vezér. Bösz mosoly ült ki az ajkára. – Pusztán a rakomány más természetű kisére.

Othagyta kettejüket és a saját hajója felé indult. Luke–nak száz kérdés tolt a nyelvére, de ahhoz sem jutott, hogy akár egyet is feltegyen.

– Ideje, hogy én is felkészüljek a starthoz, Luke. Ide hallgass, majd mindent elmesélsz, ha visszajöttünk, rendben?

– Rendben. Látod, Biggs, mondtam én neked, hogy egy nap itt fogunk találkozni.

– Igen, mondtad. – azzal Biggs elindult néhány egymás mellett várakozó vadászgép felé és közben megigazította repülő öltözetét. – Olyan lesz az egész, mint rég, Luke. Megint mi leszünk az ellenállhatatlan ikercsillag!

Luke elnevette magát. Ezzel a felkiáltással biztatták egymást mindig, amikor még a homokdombok és kiszáradt farönkök pilótái voltak, ott a hámló vakolatú, homokfoltos anchorheadi épületek mögött... sok-sok évvel ezelőtt.

Luke megint a hajója felé fordult és megint megcsodálta azt a mérges-harapós karakterét. Hiába vigasztalta a Kék Vezér az ellenkezőjével, be kellett látnia, hogy ez bizony nem sok hasonlóságot mutat egy Incom „szöcskével”. Artu Detút éppen most szíjazták be a pilótafülke mögötti R2-es aljzatba. Odalent egy szerencsétlen fémlőtás topogott idegesen, ide-oda hadonászva.

– Kapaszkodj jó erősen! – figyelmeztette Szi Thripio a kisebbik robotot. – Vissza kell jönnöd. Ha nem jössz vissza, kivel fogok akkor veszekedni? – Thripiónál ez a pörlekedő nyaggatás túlárado érzelmkitörésnek számított.

Artu még akkor is magabiztosan füttyögött neki, amikor Luke felmászott a pilótafülkébe. Láta, hogy a hangár túlsó végében a Kék Vezér már beszíjazva ül a gépében és jelt ad a földi személyzetnek. A hangárban uralkodó zűrzavaros lármát még csak tovább fokozta, amikor a gépek fültépő robajjal bekapcsolták a hajtóművüket. A szentélynek ebben a zárt négyszögű terében lenyűgöző erővel tombolt a szünni nem akaró mennydörgés.

Luke belecsusszant a pilótaülésbe, s azonnal tanulmányozni kezdte a műszerfalat, miközben a földi kisegítők huzalokkal és mindenféle köldökzsinórral valósággal odaszegezték az üléshez. Önbizalma folyamatosan erősödött. A műszereken néhány egyszerűsítést eszközöltek, s így már – ahogy a Kék Vezér is mondta – alig különbözött egy „szöcskétől”.

Valami megkocogtatta a sisakját, s Luke balra nézett, ahol a startfőnök hajolt oda hozzá. Torkaszakadtából kellett üvöltenie, hogy egyáltalán hallani lehessen, amit mond a sok-sok gép fülsiketítő dübörgése közepette.

– Az R2–ese nincs valami prima állapotban. Akarja, hogy kicseréltessem?

Luke egy röpke pillantást vetett hátra, a beszíjazott robotra, mielőtt válaszolt volna. Artu Detu úgy feszített ott, mintha szerves része lenne a gépnek.

– Eszébe ne jusson, az ég szerelmére! Ezzel a robottal végigcsináltunk már egyet-mást. Minden rendben, Artu? – a robot megnyugtatóan csippantott egyet.

Amikor a startfőnök félreugrott, Luke még egyszer végigfuttatta szemét a műszereken. Most derengett csak fel benne, hogy mire is vállalkoztak ő meg a többiek. Nem mintha a személyes érzelmei megváltoztathatnák a döntését, hogy velük tart. Nem volt többé önálló személy, aki csak azért létezik, hogy egyéni szükségleteit kielégítse. Most már erős szálakkal kötötte valami minden egyes férfihoz és nőhöz ebben a hangárban.

Körülötte már mindenki búcsúzkodott – némelyek komolyan, mások viccelődve, mégis mélyen megrendülve a pillanat nagyságától, a pillanatétól, amelyben majd élet s halál dől el. Luke tapintatosan félrefordította a fejét onnan, ahol egy pilóta utolsó, szenvedélyes csókot nyomott egy műszerész nő arcára, talán a feleségét vagy a húgát, talán csak jó barátját búcsúztatva így.

Elgondolkozott, vajon hányan lehetnek köztük, akiknek kisebb-nagyobb elszámolni valója van a császársággal? Valami kattant a fülhallgatójában. Válaszul megérintett egy kis kapcsolókart. A gépe fölemelkedett és előrelódult, először lassan, aztán egyre gyorsabban, s célba vette a szentély tátongó kijáratát.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Leia Organa szótlanul ült ott a hatalmas vetítőernyő előtt, amely a Yavint és holdjait ábrázolta. Az ernyőn ökolnyi vörös folt haladt megállás nélkül a négyes számú hold felé. A hercegnő háta mögött Dodonna és a többi hadműveleti parancsnok állt, s ők is figyelmesen tanulmányozták az ernyőt. Parányi zöld pettyek tűntek föl a négyes hold légterében csillogó, zöld felhőbe tömörülve, mint megannyi smaragdfényben tündöklő szúnyog.

Dodonna megérintette a hercegnő vállát. Megnyugtató volt a keze érintése.

– Az a vörös folt a császári harcállomást jelenti, ahogy egyre mélyebben behatol a Yavin rendszerébe.

– Minden hajónk felszállt. – jelentette egy parancsnok a tábornok háta mögött.

* * *

A talajból pózna vékonyságú torony tört a magasba. A tetejét henger alakú toronyszoba zárta le; itt állt egyedül egy férfi, szemét az állványon rögzített elektronikus távcső nézőkéjéhez illesztette. Ez a magányos férfi volt az egyetlen látható képviselője annak a hihetetlen műszaki apparátusnak, amely az alatt elterülő zöld pokol méhében rejtve pihent.

Tompa kiáltások, nyögések és öslények rikácsolása szűrődött el hozzá a legmagasabb faóriások koronája felől. Némelyik ijesztő volt, mások kevésbé, de egyik sem utalt olyan világosan az emberi irányítás alá kényszerített fantasztikus erőre, mint a figyelő látómezejébe épp most berobbanó négy ezüstös csillaghajó. A négyes raj átsüvített a nedves légrétegen, s szoros alakzatot tartva, szempillantás alatt eltűnt a magasan lebegő reggeli felhőpaplan mögött. Néhány másodperccel később a száguldó gépeket kétségbeesetten követni próbáló, leszakadt hangfoszlányok remegtették meg a fák lombját.

* * *

Lassan támadó alakzatba felfejlődve, az X– és Y–szárnyú gépekből álló rajok fokozatosan elhagyták a hold körzetét, aztán kiléptek a gigantikus Yavin óceánmély légkörének narancssárga fényébe, ki az űrbe, hogy megkeressék nagyüzemi módszerekkel gyilkoló hóhérukat.

A férfi, aki az előbb tanúja volt Luke és Biggs beszélgetésének, most a szemére eresztette sisakja fényszűrő ellenzőjét és megfelelő pozícióba állította félig automatikus, félig kézi vezérlésű lövegirányzékát, miközben előbb balra, majd jobbra tekintve meggyőződött róla, hogy a két kísérője mellette repül.

– Kék fiúk – szólt bele a hajóközi rádió mikrofonjába –, itt a Kék Vezér! Állítsátok be a hullámhosszot és jelentkezzetek be. Célra közelítés egy egész három tizedről...

Előttük egyre növekvő fénnel izzani kezdett valami, ami a Yavin egyik holdjának látszott, de nem az volt. Hátborzongatóan fémes volt a csillogása, merőben más, mint bármilyen természetes mellékbolygóé. Ahogy a Yavin pereme felé haladó óriási harcállomást nézte, a Kék Vezér gondolatai visszakalandoztak a múltba. Eszébe jutott az a számtalan igazságtalanság, az a tengernyi ártatlan ember, akit kínvallatásra hurcoltak el, s akiről soha többé nem érkezett hír – mindaz a rengeteg iszonyat, amelyet az egyre romlottabb és cinikusabb császári kormányzat zúdított az emberiségre. És most mindazt a terrort és halálos fenyegetést összesűrítve, felnagyítva jelképezte ez az egyetlen

felfuvalkodott technikai csoda, amelyhez közeledtek.

– Ez az, fiúk. – mondta a mikrofonjába. – Kék–2–es, nagyon leszakadtál. Zárkózz föl, Wedge!

Az a fiatal pilóta, aki Luke mellett ült az eligazításon, most jobbra pillantott, aztán a saját műszereire. Finoman beljebb húzódott, aztán összevonta a szemöldökét.

– Elnézést, főnök. Néhány vonással eltért a térközbeállítóm. Áttérek kézi irányításra.

– Vettem, Kék–2. Vigyázz magadra! Minden hajónak: S–karéjban támadó alakzathoz felkészülés!

Egymás után érkeztek be a válaszok, Luke–tól és Biggstől, Wedge–tól és a támadásra készülő Kék század többi tagjától:

– Kész...

– Végrehajtani! – adta ki a parancsot a Kék vezér, amikor John D. és Piggy is jelezték, hogy felkészültek.

Az X–szárnyú gépek hordfelületei szétváltak, akár a csírázó magok. A vadászgépek ily módon megduplázták a szárnyfelületüket, maximálisra fokozva a manőverezhetőséget s megkettőzve mind a hajtóművek tolóerejét, mind a fedélzeti fegyverzet tűzerejét.

Előttük megállíthatatlanul terebélyesedett a harcállomás. Lassan felismerhető közelségbe kerültek a felszín tereptárgyai, a pilóták dokkolóöblöket, távközlési antennákat és emberkéz alkotta hegyeket–völgyeket pillantottak meg.

Luke–nak gyorsult a légzése, ahogy most másodízben közelített ehhez a fenyegető fekete gömbhöz. Az életfunkciókat figyelő automata azonnal felderítette a pulzustorzulást és nyomban kiegyenlített. Valami hevesen rázni kezdte a hajóját, szinte úgy érezte, mintha a régi „szöcskéjében” ülne megint, s a Tatuin szeszélyes szeleivel birkózna. Egy pillanatig roppant bizonytalanul érezte magát, amíg a hangszóróban fel nem csendült a Kék Vezér higgadt hangja:

– Most haladunk át a külső ernyőzónájukon. Zárkózzatok föl! Ne törődjetelek vele, mit mutat a szintező; húzzátok föl az elhárítópajzsokat, elöl megkettőzve.

A rázkódás és zötykölődés nem akart szűnni, sőt rosszabbodott. Luke–nak fogalma sem volt róla, hogy mit csináljon, hát tette, amit kellett; tartotta az irányt és követte a parancsokat. Aztán egyszerre csak elmúlt az örvénylő zűrzavar és visszatért az űr halálos, hideg békéje.

– Rendben, átértünk. – tájékoztatta őket nyugodt hangon a Kék Vezér. – Minden csatornán csöndet kérek, amíg föléjük nem érünk. Úgy látom, nem számítanak komoly ellenállásra.

Bár a hatalmas állomás fele továbbra is sötétben maradt, most már elég közel voltak ahhoz, hogy Luke meg tudjon különböztetni egyes fénypontokat a felszínén. Jóságos ég! Egy akkora hajó, amelynek fázisai vannak, akár egy holdnak... ismét ámulatba ejtette mindaz a rossz irányba terelt zsenialitás és mérhetetlen erőfeszítés, amely létrehozta ezt a förtelmet. Az enyhe szögben hajló kéreg ezer meg ezer fénye olyan benyomást keltett, mintha egy hatalmas mozgó város lebegne a szeme előtt.

Luke néhány bajtársára, minthogy ők csak első ízben látták az állomást, még mélyebb benyomást gyakorolt.

– Nézzétek! Hogy ez mekkora...! – ámuldozott a nyitott mikrofonba Wedge Antilles.

– Hagyd abba a fecsegést, Kék–2! – szólt rá a Kék Vezér. – Gyorsuljatok támadó sebességre!

Luke arcára sötét elszántság ült ki, ahogy megpöccintett néhány kapcsolót a feje fölött és beigazította a számítógép–vezérlésű célkiíró. Artu Detu is szemügyre vette a közeledő űrállomást, s lefordíthatatlan elektronikus gondolatok cikáztak át gépagyán.

A Kék Vezér összehasonlította pillanatnyi pozíciójukat a tervezett célkörzettel.

– Vörös Vezér – kiáltott bele a mikrofonjába –, itt Kék Vezér! Célon vagyunk, támadhattok. A kipufogóakna feljebb van, észak felé. Ezen a részen majd mi lekötjük őket.

A Vörös Vezér megjelenésében éppen az ellentéte volt Luke századparancsnokának. Minden szempontból megfelelt a hites könyvvizsgálókról alkotott általános elképzelésnek – alacsony volt, vézna és félénk arcú. Elszántsága és képességei mindazonáltal semmiben sem maradtak el régi barátja és bajtársa elszántságától és képességeitől.

– Rámegyünk a célra, Dutch. Maradjatok készenlétben, hátha nektek kell folytatni.

– Értettem, Vörös Vezér! – jött a másik válasza. – Átrepülünk az egyenlítői tengelyük fölött és megkíséreljük magunkra vonni a főtüzüket. Az erő legyen veletek!

Az állomáshoz közeledő két század különvált. Az X-szárnnyú vadászok elváltak az alakzattól és süllyedni kezdtek a harcállomás távoli gömbje felé, míg az Y-szárnnyúakból álló század enyhe fordulóval folytatta az útját észak felé.

* * *

A harcállomás belsejében gyászos üvöltéssel felbőgtek a riadószirénák, miközben a lassan reagáló személyzet megdöbbenve vette tudomásul, hogy az áthatolhatatlannak vélt erődítményt vitán felül szervezett támadás fenyegeti. Motti ellentengernagy és stratégái álmukban sem gondolták volna, hogy a lázadók védelme nem a hold körüli összpontosított védekezésre korlátozódik. Készületlenül érte őket a több tucat törpe vadászgép támadása, ellentámadásra pillanatnyilag végképp nem gondolhattak.

A császári hadigépezet mozgásba lendült, hogy ellensúlyozza ezt a stratégiai szarvashibát. Katonák özönlöttek az elképesztő méretű légelhárító lövegállások felé. Szervoberendezések zúgtak fel, hogy segítsenek a nagy teljesítményű motoroknak tüzelőállásba forgatni a lövegeket. Nem sok idő telt bele és az állomás felszíne fölött megsemmisítő háló alakult ki, ahogy az energiafegyverek sugárnyalábjai, az elektromos kisülések és a szilárd halmazállapotú robbanótöltetek az égre törtek, gyilkos pöttyökkel szegélyezve a felkelők nagy sebességgel érkező gépeit.

* * *

– Itt Kék-5. – szólt bele a mikrofonjába Luke, miközben radikális mozdulattal, orral nyílegyenesen lefelé bevágott a felszín felé, hogy megzavarja a lenti lövegek elektronikus löelemképző berendezéseit. A harcállomás szürke felszíne foszlányokban száguldott el a bal oldalán. – Rárepülök a célra.

– Itt vagyok, közvetlenül mögötted, Kék-5. – csendült a fülébe egy hang, elárulva, hogy Biggs az.

Luke-nak legalább olyan könnyű volt kiválasztania egy célpontot a mozdulatlan felszínen, mint amilyen nehéz – ha nem lehetetlen – volt a császári védőknek, hogy kövessék a fürge kis gépet. Energianyalábok lövelltek ki a fedélzeti fegyvereiből. Az egyik nyomában hatalmas tűz csapott föl odalent a felszínen, amely nyilván tovább ég majd, amíg csak az állomás személyzete el nem zárja a sérült szekcióhoz vezető légvezetéseket.

Luke arcáról hamar lehervadt a győzedelmes mosoly és a rémület kifejezésének adta át a helyet, amikor a fiú rádöbbsent, hogy nem tudja már idejében felrántani a gépet, s ezáltal elkerülni azt az ismeretlen összetételű tűzgolyót.

– Húzd föl, Luke, húzd föl! – ordította neki torkaszakadtából Biggs.

Luke hiába adott utasítást a robotpilótának a pályamódosításra, a hajtóműveknek már nem volt elegendő idejük, hogy megfelelő tolóerőt hozzanak létre. A gépe teljes sebességgel belecsapódott az izzó gázmolyagba.

Aztán egyszer csak kibukkant a másik oldalon. Gyors pillantás a műszerekre: kissé megnyugodott. A hihetetlenül forró gáztömeget olyan rövid idő alatt szelte át, hogy egyetlen létfontosságú berendezés sem sérült meg – bár a gép mind a négy szárnyán fekete, megszenesedett csíkok jelezték, hogy ezúttal nagy szerencséje volt.

Odakint, a pilótafülke ablakán túl a pokol virágai szöktek szárba, s nyíltak szét nagy pukkanással, ahogy éles szögben emelkedő fordulóba húzta föl a gépet.

– Luke, jól vagy? – hallatszott a hangszórójában Biggs aggódó kérdése.

– Egy kicsit megpörköldtem, különben remekül vagyok.

– Kék–5! – hallatszott egy másik, jóval szigorúbb hang, ezúttal a századparancsnoké. – Legközelebb messzebről indulj, máskülönben nemcsak a császári berendezéseket zúzod tönkre, hanem magadat is.

– Értettem uram. Azt hiszem, kezdek belejönni. Amint ön is mondta, ez a hajó nem egészen olyan, mint a „szöcske”.

Az energianyalábok és a sugarak ezer színben pompázó labirintussá változtatták az űrt az állomás felszíne fölött, ahol a lázadók gépei ide–oda cikázva mindenre tüzeltek, ami csak tisztességes célpontnak tűnt. Két aprócska gép kiszúrt magának egy energiacsatlakozást és hosszú sorozatokban tüzelt rá. A csatlakozás felrobbant, s a helyén villám nagyságú elektromos ív lobbant a sötét háttérre.

* * *

Az állomás belsejében másodlagos robbanások egész sora dobálta szanaszét a katonákat és a gépeket, ahogy a robbanás végiggyűrűzött néhány vezetéken és áramkörön. Ahol a detonáció lyukat ütött az állomás felszínébe, a világűr vákuuma valósággal kiszippantotta a környéken tartózkodó tehetetlen embereket és robotokat a feneketlen, éjsötét sírgödörbe.

Magas, fekete alak járt lövegállásról lövegállásra hűvös nyugalommal a káosz kellős közepén: Darth Vader. Egy feldúlt parancsnok vágatott oda hozzá és levegő után kapkodva jelentést tett neki:

– Vader lovag, legalább harmincat számoltunk, kétféle típust. Olyan kicsik és mozgékonyak, hogy a rögzített talapzatú lövegek nem tudják befogni őket. Állandóan megcsúfolják a löelemképzőt.

– Azonnal szálljon gépre a teljes TIE személyzet. Úgy látszik, utánuk kell mennünk, hogy egyenként csapjuk agyon őket.

Jó néhány hangárban villogni kezdett a vörös jelzőfény és felbődültek a riadószirénák. A földi személyzet eszeveszett iramban hozzáfogott, hogy előkészítse a hajókat, miközben a repülőruhás császári pilóták fejükbe húzták a sisakjukat és elrendezték a szerelvényüket.

* * *

– Luke – kérte a Kék Vezér, miközben mélyrepülésben lágyan áthúzott a tűzfüggönyön. – , szólj, mielőtt legközelebb leválsz.

– Épp most készülök.

– Vigyázz magadra! – intette az előbbi hang a hangszóróból. – Nagyon erős tűz van annak az elhárító toronynak a jobb oldalán.

– Semmi baj, befogásom van rá. – felelt Luke magabiztosan. Jobbra–balra csavarodva újból lezuhant a fémhorizontok közé. Antennák és kisebb kiálló ütegállások lángja csapott föl gyorsan ellobbanó lánggal, ahogy a gép szárnycsúcsából kilövellő sugárnyalábok halálos biztonsággal célba találtak.

Luke elvigyorodott, miközben kiemelte a gépet, nagy ívben el a felszíntől, ahonnan erős energiasugarak hasítottak az égbe, arra a helyre, ahol egy fél másodperccel azelőtt a gép volt. „Szakadjak meg, ha ez nem tisztára olyan, mint amikor otthon kőcséri patkányra vadásztam a Tatuin sivatagainak valamelyik kanyargós völgyesorosában!”

Luke–ot Biggs követte a következő hullámban, pedig eközben már felszálláshoz készülődtek a császári pilóták. A számtalan dokkőbőlben műszerészek százai rohángásztak örülten fel–alá, hogy elválasszák a startra kész gépek törzsétől az energiakábeleket és elvégezzék az utolsó fejvesztett ellenőrzést.

Volt ott azonban egy gép, amelynek az előkészítésére jóval nagyobb gondot fordítottak, mégpedig az, amelyik a legközelebb állt a felszállónyíláshoz, s amelybe most Darth Vader igyekezett belegyömöszölni túlméretezett tömegét. Aztán elhelyezkedett a pilótaülésben és maszkja elé lehúzott még egy szemellenzőt.

* * *

A szentély hadtörzshelyiségében egyre fokozódott az ideges várakozás. A teljes csatateret átfogó fő vetítőernyőn időnként felvillanó fények, s felbúgó hangjelzések erősebben szóltak, mint a teremben összezsúfolódtak emberek halk sustorgása, akik igyekeztek reményt és bátorságot önteni egymásba. A szüntelenül vibráló tengernyi fénypont közelében egy műszerész ült, aki most először közelebb hajolt a saját kiíróernyőjéhez, mielőtt beleszólt volna a szája előtt csüngő mikrofonba.

– Rajparancsnokok, figyelem! Rajparancsnokok, figyelem! Jelzéseket fogtunk az állomás fénytől elforduló oldaláról. Ellenséges vadászok tartanak az önök irányába.

Luke–hoz ugyanakkor jutott el a közlemény, amikor a társaihoz. Próbálta felfedezni a horizonton a megjósolt ellenséges gépeket, aztán a műszereire esett a pillantása.

– Nincs semmi a radaromon. Látni se látok semmit.

– Figyelj szabad szemmel! – adta ki az utasítást a Kék Vezér. – Ahol ekkora a tértorzítás, könnyen rád ragadhatnak, mielőtt a radarod kiszúrja őket. Ne felejtse, amit mondtam neked: minden műszeredet megzavarhatják, csak a szemedet nem!

Luke ismét hátrafordult és ezúttal meglátott egy császári vadászgépet, amely máris üldözőbe vette az egyik X–szárnyút. Egy X–szárnyút, amelynek az azonosítási számát Luke nyomban felismerte.

– Biggs! – üvöltötte. – Rajtad van egy. Egészen rád ragadt... nem látod?!

– Nem látom. – válaszolta a barátja rémülten. – Hol van? Nem látom!

Luke tehetetlenül szemlélte, ahogy Biggs hajója elvált az állomás felszínétől, s elhúzott a nyílt térbe, szorosan egy császári géppel a farka mögött. Az ellenséges vadász megállás nélkül tüzelt rá, s mintha minden lövés egyre közelebb robbant volna Biggs gépe mellett.

– Szorosan rajtam van. – hallatszott ismét a hang Luke pilótafülkéjében. – Nem tudom lerázni.

Biggs ide–oda csavarodott, orsóba ment, aztán lupinggal ismét lebukfencezett az állomás felszíne felé, de az üldöző pilóta sem tágitott és úgy rémlett, nem is akar.

– Tartsd az irányt, Biggs! – kiáltotta Luke és közben olyan meredek szögben kezdett zuhanni, hogy a fordulatszám-mérő majdnem kiverte a műszerfalat. – Megyek!

A Biggset üldöző császári pilótát annyira lekötötte a vadászat izgalma, hogy nem vette észre Luke–ot, aki az állomás fölött terjengő szürkesség védelmében kiemelte a gépet a zuhanásból és egy szempillantás alatt bevágott az ellenséges vadász mögé.

A célkövető komputer elvégezte a dolgát: összeérték az elektronikus célzókereszt szárai, s Luke többször egymás után tüzelt. Mindössze egy kis robbanás volt az egész – egészen parányi, összehasonlítva a felszíni légelhárító ütegek okáda iszonyatos energiamennyiségekkel. De ez a robbanás mégis különleges jelentőséggel bírt három

ember szempontjából: ez a három Luke és Biggs volt, meg a TIE vadász pilótája, akiből a gépével együtt vízharomat lett.

– Elkaptam! – dűnnyögte maga elé Luke.

– Elkaptam egyet! Elkaptam! – hallatszott egy kevésbé visszafogott diadalüvöltés a nyitott rádióhangszóróból. Luke felismerte a John D. néven ismeretes fiatal pilóta hangját. Igen, a Kék–6 volt az, aki vadul száguldozott egy menekülő császári gép nyomában a fémes tájkép fölött. Az X–szárnyú gép fedélzeti fegyvereiből szünet nélkül energianyalábok lövelltek előre, amíg a TIE vadász egyszerre kétfelé szakadt, aláhulló levelekként fém alkatrészeket szórva minden irányba.

– Jó lövés volt, Kék–6. – jegyezte meg a századparancsnok. Aztán gyorsan hozzátette még: – Vigyázz, rád ragadt egy hátul!

A vidám mosoly szempillantás alatt eltűnt a vadászgép pilótafülkéjében feszítő fiatal pilóta arcáról, ahogy körülpillantott, de sehogy sem sikerült meglátnia üldözőjét. Valami nagyot, fényeset villant a közelében, olyan közel, hogy kirobbantotta a pilótafülke jobb oldali ablakát. Aztán egy újabb becsapódás, még az előbbinél is közelebb és a már nyitott pilótafülke belseje nyomban lángtengerré változott.

– Eltaláltak! Eltaláltak!

Mindössze erre a kiáltásra maradt ideje, mielőtt utolérte volna az enyészet. A Kék Vezér látta, ahogy messze oldalra tőle John D. hajója egyetlen tűzgolyó már. Talán mintha elfehéredett volna kissé az ajka. Mert egyéb reakcióiból ítélve, akárha nem is látta volna felrobbanni az X–szárnyút. Fontosabb dolga volt most.

* * *

A Yavin négyes számú holdján egy hatalmas képernyő éppen ezt a pillanatot választotta, hogy nagyot villanva végképp kihunyjon, mint John D. fiatal élete. Izgatott műszereszek rohanguk fel-alá. Egyikük elkínzott arccal fordult oda Leia-hoz, a feszülten várakozó parancsnokokhoz és a köztük ácsorgó magas, bronzfényű robothoz.

– Elromlott a nagyfrekvenciájú vevő. Nem hinném, hogy egyhamar meg tudjuk...

– Tegyenek meg mindent, amit lehet! – csattant fel Leia. – Addig meg kapcsolják vissza legalább a hangot.

Valaki hallhatta az utasítást, mert néhány másodperc múlva a terem betöltötte a távoli ütközet zaja, a résztvevők egy-egy közbeszólásával tarkítva.

– Térközt csökkenteni, Kék–2, térközt csökkenteni! – mondta a Kék Vezér. – Figyelj azokra a tornyokra!

– Erős tűz, főnök – hallatszott Wedge Antilles hangja –, huszonhárom fokra.

– Igen, látom. Húzz bele, húzz bele! Örvényhatásba kerültünk.

– Hát ez kész örület. – dadogta Biggs. – Én még ilyen tűzerőt életemben nem láttam!

– Húzz bele, Kék–5! Húzz bele! – rövid szünet, aztán: – Luke, hallasz? Luke!

– Minden rendben, főnök. – érkezett Luke válasza. – Befogtam egy célt. Rárepülök.

– Túl nagy a zűr odalent, Luke. – mondta neki Biggs. – Gyere ki! Hallasz, Luke? Rántsd föl!

– Célről leválni, Luke! – hangzott az utasítás a Kék Vezér mélyebb hangján. – Túl nagy itt az örvény, Luke, ismétlem, válj le a célról! Nem látom. Kék–2, te látod Kék–5–öt?

– Semmi. – válaszolt azonnal Wedge. – Olyan tűzzóna van alattam, hogy nem hinné el nekem. Kivan a műhorizontom. Hé, Kék–5, merre vagy? Luke, valami bajod van?

– Kész, vége. – kezdte mondani komoran Biggs. Aztán magasra csapott a hangja: – Nem, várjunk csak... az, az ott megy! Innen úgy látom, megsérült az egyik vezérsíkja, különben jól van a srác!

A megkönnyebbülés hulláma söpört végig a termen; a legtörekenyebb és a legszebb szenátor arcán tükröződött leginkább.

* * *

A harcállomáson éppen most váltották a hatalmas lövegek fültépő dübörgésétől félig megsüketült és halálosan fáradt kezelőszemélyzetet. Az újak közül senkinek sem volt ideje, hogy a csata pillanatnyi állása felől érdeklődjön; ami azt illeti, egyiküket sem izgatta különösebben a dolog, de hát ez a harctéri apátia azóta jellemző a közkatonákra, amióta történelem van és háborúk vannak.

* * *

Luke merész mélyrepülésben siklott az állomás felszíne fölött és egy távoli, kiugró fémszerkezet vonta magára a figyelmét.

- Maradj közel, Kék–5! – utasította a századparancsnoka. – Hová az ördögbe mész?!
- Kiszúrtam valamit; úgy nézem, vízszintes stabilizátor. – felelte Luke. – Rámegyek.
- Légy óvatos, Kék–5! Erős tűz van a körzetedben.

Luke oda se hederített az intelemre, miközben nyílegyenesen a felé a furcsa alakú kitüremkedés felé repült. Hogy elszántsága nem volt hiábavaló, az akkor derült ki, amikor több sorozatot követően az a valami látványos, izzó gázfelhővé változott.

- Eltaláltam! – kiáltott föl. – Továbbrepülök délnek, a másikra.

* * *

A szentélyerődítmény gyomrában Leia feszülten figyelt. Úgy rémlett, egyszerre rémült és dühös. Végül odafordult Thripióhoz és azt dünnyögte:

- Vajon miért kockáztat ennyit fölöslegesen Luke? – a magas robot nem felelt.
- Figyelj hátra, Luke! – hallatszott Biggs hangja a hangszórókból. – Vigyázz hátul! Gépek jönnek a fejed fölött!

Leia minden erejével látni akarta, amit pedig csak hallhatott. Nem ő volt az egyetlen.

- Segíts neki, Artu! – suttogetta maga elé Thripio. – És ne felejts el kapaszkodni!

* * *

Luke folytatta a bukórepülést még akkor is, amikor hátrapillantva meglátta azt, ami úgy felizgatta Biggset: az ellenséges vadász szorosan ott volt a nyomában. Kelletlenül felhúzta a gépét, el az állomás felszínétől, leválva a kiszemelt célról. De kínzója ügyes volt, egy pillanatra sem tágított: egyre csökkent a távolság kettőjük között.

- Nem tudom lerázni. – jelentette Luke.

Valami átcikázott az égbolton a két hajó felé.

- Rajta vagyok, Luke! – kiáltotta Wedge Antilles. – Tartsd az irányt!

Luke-nak nem kellett soká várnia. Wedge pontosan célzott és a TIE vadászból hamarosan csak egy izzó pont maradt.

- Kösz, Wedge. – mormogta Luke, s egy kissé föllélegzett.
- Nem rossz lövés, Wedge. – ez megint Biggs volt. – Kék–4, leválok. Porkins, biztosíts!
- Jövök mögöttem, Kék–3. – hallatszott a másik pilóta visszajelzése.

Biggs levált a rajalakzatból, zuhanni kezdett és tüzet nyitott az összes fedélzeti fegyveréből. Senki sem látta pontosan, hogy mit talált el, de az aprócska torony, amely az energianyalábok nyomában a levegőbe röpült, láthatóan jóval fontosabb lehetett, mint a

mérete után gondolták volna.

A harcállomás felszínén nagy területen szétszórva, szabálytalan időközökben másodlagos robbanások pukkanásaiban terjedt tovább csatlakozásról csatlakozásra a láncreakció. Biggs már elhúzott a zavaros övezet fölött, de a nyomában érkező Porkinsra jókora adag zúdult az odalent elszabadult vad energiákból.

– Van egy kis problémám. – jelentette Porkins. – A konverterem meghülyült. – és ezzel nem is mondta el a teljes igazságot, mert valójában az összes műszere megőrült egyszeriben.

– Katapultálj... katapultálj! – tanácsolta neki Biggs. – Kék–4, hallod, amit mondok?

– Semmi vész. – felelte Porkins. – Azt hiszem, tartani tudom. Húzz bele, Biggs, nincs elég helyem.

– Nagyon mélyen vagy! – ordított föl a társa. – Rántsd föl, hallod? Rántsd föl!

Mivel a műszerei nem látták el megfelelő információval, s amúgy is igen alacsonyan repült, Porkins gépe nem okozott gondot az egyik hatalmas légelhárító üteg löelemképző berendezésének. Amire tervezői szánták, a fegyver elvégezte. Porkins végzete éppoly dicsőséges volt, mint amilyen hirtelen.

A harcállomás sarki körzetében viszonylagos nyugalom uralkodott. A Kék és a Zöld század támadása olyan hevesnek bizonyult az egyenlítő környékén, hogy a birodalmi védelem is ott összpontosult. A Vörös Vezér komor elégtétellel szemlélte a megtévesztően békés tájképet, tudván, hogy nem lesz hosszú életű a békéje.

– Vörös Vezér a Kék Vezérnek. – szólt bele a mikrofonjába. – Megkezdjük a támadást. A kipufogóaknát felderítettük és betápláltuk a célkövető komputerbe. Ebben a körzetben nincs légelhárító tűz, sem ellenséges gépek... egyelőre. Legalább az első hullámban valószínűleg nyugtunk lesz.

– Vettem, Vörös Vezér. – válaszolt parancsnoktársa hangja. – Mi még megpróbáljuk lekötni őket itt.

Három Y–szárnyú vadászgép bukkant elő a csillagmezőből, s meredek szögben lefelé tartott az állomás felszíne felé. A legeslegutolsó pillanatban fölhúzták a gépeket a zuhanásból, s jobbra fordulva eltűntek a Halálcsillag északi sarkvidékét szabdaló számtalan mély, mesterséges völgy szoros egyikében. Három oldalról is közrefogta őket a gépek törzse mellett elsűvítő acél erődfal.

A Vörös Vezér hátrakémlelt és megállapította, hogy egyelőre nem üldözik őket császári gépek. Megérintett egy kapcsolót, aztán odaszólt kísérideknek:

– Helyben vagyunk, fiúk. Jól jegyezzétek meg: amikor úgy érzitek, közel vagytok, menjetek még közelebb, mielőtt elengeditek azt a csomagot. Kapcsoljátok át az összes energiát a mellső elhárítóernyőkre; ne törődjete velük, hogy oldalról mivel dobálóznak. Ilyesmivel most nem foglalkozhatunk.

Az árok falát szegélyező elhárító ütegek legénységének hirtelen rá kellett döbbernien, hogy ez idáig elhanyagolt körzetüket támadás érte. Elég gyorsan cselekedtek, úgyhogy nemsokára energianyálábok kezdtek nyújtózni a támadó gépek után. Egyszer–egyszer közelébe kerültek a száguldó vadászoknak, de a robbanások nem okoztak komoly kárt bennük.

– Nahát, hogy ezek milyen rámenősek! – szólt bele a mikrofonba a Vörös–2.

– Szerinted hány lövegük van, Vörös–5? – kérdezte nyugodtan a Vörös Vezér.

Vörös–5, akit a pilóták egyszerűen csak Popsnak szólítottak, isten tudja, hogyan, felmérte a szorost védő elhárító ütegek számát, miközben oda kellett figyelnie a gépe irányítására is, ahogy egyre sűrűbbé vált körülöttük a tüzeshő. A sisakja már–már a használhatatlanságig összevissza volt horpadva a tengernyi ütközettől, amennyit aligha volt bárkinek is joga túlélni.

– Húszra becsülöm – döntötte el végül –, részben a felszínen, részben a tornyokban.

A Vörös Vezér egyetlen mordulással nyugtázta az információt, miközben a szeme elé húzta számítógép–vezérlésű célzóberendezése ellenzőjét. A vadászgépet újabb és újabb robbanások rázták meg.

– Kapcsoljátok be a célzóberendezéseket! – adta ki végül az utasítást.

– Itt Vörös–2 – jött az egyik kísérő válasza –, be van ragadva a komputerem és valamit jelez. – a fiatal pilóta hangjából tisztán kiérződött fokozódó izgalma.

De a legidősebb valamennyi pilóta közül, Vörös–5 hűvös maradt és magabiztos – bár ez nem nagyon tűnt ki abból, amit félig–meddig magának beledünnnyögött a mikrofonba:

– Nem vitás, itt valami nagy disznóság van.

Mintegy varázsütésre, az árkot szegélyező ütegek ösztüze megszűnt. Furcsa nyugalom telepedett a tájra, ahogy az Y–szárnyúak mélyrepülésben folytatták útjukat az árokban.

– Mi ez? – tört ki Vörös–2–ből és idegesen körülkémlt. – Beszüntették a tüzelést. Vajon miért?

– Nem tudom, de nem tetszik. – dörmögte a Vörös Vezér. Mindenesetre háborítatlanul repülhettek tovább a cél felé, nem kellett kerülgetniük az energianyalábokat.

Pops jött rá elsőként, mi rejlik valójában az ellenség pillanatnyi elmezavarnak tűnő tűzbeszüntetése mögött.

– Húzzátok föl a hátsó védőpajzsokat. Ellenséges gépek támadhatnak.

– Fején találtad a szöveget, Pops. – mondta elismerően a Vörös Vezér, aki a számítógép kiírásait figyelte. – Már jönnek is. Kétszáz tíz fok, három vonás.

Egy géphang állandóan jelezte a zsugorodó céltávolságot, amely azonban nem zsugorodott elég gyorsan.

– Olyan prima céltáblát kínálunk nekik, hogy egy öt éves gyerek lepuffanthatna. – jegyezte meg idegesen.

– Mese nincs, ki kell húznunk addig valahogy. – mondta nekik az öreg pilóta. – Lehetetlen egyszerre célra repülnünk és védekeznünk. – Rég beidegzett reflexeket kellett leküzdenie magában, amikor a saját képernyőjén is megpillantotta az ék alakzatban zuhanó három TIE vadászt, amelyek szinte merőlegesen csaptak le rájuk.

– Három–nyolc–egy–nulla–négy. – szólt a mikrofonjába higgadtan Darth Vader, miközben megnyomott néhány kapcsolót. Vad iramban száguldottak el mellette a csillagok. – Magam támadok. Biztosítsanak!

Vörös–2–t érte el elsőül a halál; a fiatal pilóta még csak azt sem tudta, mi találta el a gépét, még csak szembe se nézhetett a hóhéréval. Minden harci tapasztalata ellenére a Vörös Vezér már–már a kétségbeesés szélén állt, amikor egyszerre csak lángba borulni látta a kísérőjét.

– Kelepcébe estünk. Nem lehet manőverezni, túl közel vannak a völgyfalak. Muszáj valahogy szétszórunk őket. Muszáj...

– Maradj a célon! – szólt figyelmeztetően egy öregebb hang. – Maradj a célon!

Pops szavai szíverősítőként hatottak a Vörös Vezérre, de mindez nem sokat használt: a követő TIE vadászok egyre közelebb kerültek hozzájuk, ahogy a két megmaradt Y–szárnyú a cél felé húzott.

Odafent, a fejük fölött Vader pillanatnyi kéjes örömet engedélyezett magának és kissé igazított a célzóberendezésen. A lázadók gépei meg sem próbáltak kitérni, nyílegyenesen haladtak tovább. Vader ujja ismét megérintette a tűzkioldó gombját.

Valami megcsikordult a Vörös Vezér sisakjában, s a lángnyelvek mohón belemartak a műszerfalába.

– Minden hiába – ordított bele a mikrofonjába –, eltaláltak. Eltaláltak...!

Párává olvadó fémgolyó: felrobbant a második Y–szárnyú is, mindössze néhány, az árok falának ütdő acélszilánk maradt belőle. Ez a második veszteség már Vörös–5–nek

is sok volt. Megnyomott néhány kapcsolót és a hajója lassú fordulóban kiemelkedett az árokból. A követő császári vezérgép a nyomába eredt.

– Vörös–5 a Kék Vezérnek! – jelentett. – Sikertelen támadás erős ellenséges tűzben. TIE vadászok törtek ránk és még csak nem is láttuk őket. Nem tudok... tovább... várni.

A gép háta mögött valahol egy könyörtelen kéz ismét megérintette azt a halálos gombot. Az első lövések épp akkor csapódtak be, amikor Pops olyan magasságba ért, ahol már kitérő manővert kezdhetett volna. De elkészt néhány másodperccel.

Az egyik energianyaláb telibe találta a hátsó hajtóművét és belobbantotta a hajtógázt. A hajtómű millió darabra robbant szét, magával ragadva a hozzá tartozó szerelvényeket és néhány stabilizáló elemet. Pops képtelen volt ura maradni a gépnek, amely hosszú, méltóságteljes ívben zuhanni kezdett az állomás felszíne felé.

– Nem történt bajod, Vörös–5? – hallatszott egy izgatott hang a rádióból.

– Elvesztettük Tíree–t... meghalt Dutch. – sorolta lassan, fáradtan Pops. – Egyszerre csak mögötted teremnek és képtelen vagy manőverezni az árokban. Sajnálom... most már rajtatok a sor. Minden jót, Dave...

Ez volt egy veterán megszámálhatatlanul sok rádióüzenete közül az utolsó.

A Kék Vezér élénkséget erőltetett a hangjába, amikor megszólalt és megpróbált nem gondolni régi barátja halálára:

– Kék fiúk, itt a Kék Vezér! Találkozó hat egész egy tizednél. Kísérők jelentkezzenek be!

– Kék Vezér, itt Kék–10. Értettem a parancsot.

– Itt Kék–2. – jelentkezett Wedge. – Feléd tartok, Kék Vezér.

Luke is várt a sorára, hogy bejelentkezzen, amikor valami csipogni kezdett a műszerfalán. Elég volt egy pillantás hátra, s meggyőződhetett róla, hogy helytálló az elektronikus vészjelzés, mert épp akkor vágott be egy császári vadász a háta mögé.

– Itt Kék–5. – mondta, s közben a hajója összevissza bukdácsolt, ahogy megpróbálta lerázni az üldöző TIE vadászt. – Problémám van. De rögtön ott vagyok.

Meredek zuhanásba nyomta le a gépet, egyenesen a fémfelszín felé, aztán élesen berántott és felhúzta a gépet, hogy kikerülje a lenti elhárító ütegek tűzét. De egyik manőver sem tévesztette meg üldözőjét.

– Látlak, Luke! – hallatszott Biggs megnyugtató kiáltása. – Maradj csak vele.

Luke felpillantott, aztán le, majd jobbra és balra, de a barátjának nyomát se látta. A támadója fedélzeti fegyvereiből kilövellő energianyalábok pedig egyre kényelmetlenebb közelségbe kerültek hozzá.

– A francba, Biggs, hol vagy már?!

Hirtelen feltűnt valami, nem az oldalán vagy hátul, hanem szinte pontosan szemközt. Fényes volt az a valami és hihetetlen gyorsan repült, aztán egyszerre csak tüzet nyitott Luke feje fölött. A császári gépet váratlan villámcsapásként érte a támadás és mire a pilótája rájött, hogy mi is történt tulajdonképpen, a gépe kettévált.

Luke ráállt a találkozópontra felé vezető pályára, miközben Biggs elzúgott a feje fölött.

– Ezt nevezem, Biggs! Még engem is csőbe húztál.

– Pedig még csak most kezdek belejönni. – jelentette ki a barátja, miközben hevesen fölrántotta a hajóját, elkerülendő az alulról záporozó tüzest. Aztán egyszer csak feltűnt Luke válla mellett és végrehajtott egy győzelmi csavart. – Te csak szólj, hol a cél és Biggs máris jön!

Messze–messze, valahol a Yavin holdjának közönyös kérge alatt, Dodonna éppen befejezte a heves vitát néhány fő tanácsadójával és odalépett a nagy hatósugarú adóhoz.

– Kék Vezér, itt az Egyes Bázis! A támadás megkezdése előtt nagyon alaposan ellenőrizzen mindent. Hagyjon nagy távközt, a kísérői messziről biztosítsák. A csoportja felét tartalékolja a támadási zónán kívül az esetleges harmadik hullámra.

– Értettem, Egyes Bázis! – jött a válasz. – Kék 10, Kék–12, zárkózzatok föl mögém!

Két gép levált a század alakzatból és csatlakozott a századparancsnok gépe mögé. A Kék Vezér ellenőrizte a parancs végrehajtását. Elégedetten állapította meg, hogy a támadó harcrend tökéletes és hozzálátott, hogy összeállítsa a másik csoportot, arra az esetre, ha kudarcot vallanának.

– Kék–5, itt a Kék Vezér. Luke, vedd magad mellé a Kék–2-t és 3-at. Maradjatok idefönt, a lőtávolon kívül és várjatok, amíg jelt adok nektek a támadásra.

– Értettem, Kék Vezér. – nyugtázta a parancsot Luke és igyekezett csitítani valamelyest a szíve dobogását. – Az erő legyen önnel. Biggs, Wedge, zárkózzatok föl!

A három vadászgép szoros ék alakzatba zárkózott föl és új pozíciót vett föl magasan az odalent tomboló tűzharc felett, amely még egyre dúlt a császári légelhárítók és a Zöld meg a Sárga század gépei között.

A Kék Vezér szeme előtt a látóhatáron sűrűn pukkantak a tűzijáték petárdáihoz hasonló légvédelmi lövedékek, ahogy a pilóta a felszín felé tartott.

– Kék–10, Kék–12, maradjatok hátul, amíg meg nem látjuk az ellenséges vadászokat; akkor biztosítsatok.

Mindhárom X–szárnyú elérte a felszínt, jobb fordulóval kiemelkedtek a zuhanásból és eltűntek az árokban. Kísérői egyre jobban lemaradtak, amíg a Kék Vezérnek már–már úgy rémlett, egyedül van ebben a hatalmas, szürke szakadékban.

Egyetlen légelhárító üteg sem szólalt meg az érkezétre, s egyelőre zavartalanul folytathatta útját a távoli célpont felé. Azon kapta magát, hogy idegesen néz jobbra–balra és újra meg újra ellenőrzi ugyanazokat a műszereket.

– Nem tetszik ez a dolog nekem. – dűnnyögte maga elé.

– Lassanként látnia kellene már a célt. – úgy látszik, Kék–10 sem volt kevésbé gondterhelt.

– Tudom. Hihetetlen, milyen erős a tértorzítás idelent. Azt hiszem, bemondták az unalmast a műszereim. Egyáltalán, ez a jó árok?

Hirtelen hosszú fénycsóvák röppentek föl a gépek közelében, ahogy a katlan védői tüzet nyitottak. Alig célt tévesztett lövések rázták meg a támadókat. A szoros távoli végében hatalmas torony zárta le az acélhorizontot és irdatlan mennyiségű energiát köpködött a közeledő hajókra.

– Nem lesz könnyű dolgunk ezzel a toronnyal. – jelentette ki komoran a Kék Vezér. – Készüljetek fel a felzárkózásra, ha majd szólok.

Egy csapásra kihunytt minden energianyaláb, s az árok ismét csöndbe és sötétbe borult.

– Ez lesz az. – állapította meg a Kék Vezér, s közben felfelé kémlelt, hátha meglátja a támadókat, akiket Pops előre jelzett. – Jól tartsátok nyitva a szemeteket, bármelyik pillanatban itt lehetnek.

– Minden kis és nagy hatósugarú radarom üreset mutat. – jelentette feszülten Kék–10. – Nagyon erős a zavarás. Kék–5, te látod őket onnan, ahol vagytok?

Luke minden figyelme az állomás felszínére összpontosult.

– Nem, nyomuk sincs... Várj csak! – három gyors iramban haladó fényes pont ragadta meg a figyelmét. – De, ott vannak. Nulla egész három ötről jönnek.

Kék–10 hátrafordult a jelzett irányba. A napfény nagy bukfencet vetve tört meg a zuhanórepülésben közeledő TIE vadászok stabilizáló síkjain.

– Most már én is látom őket.

– Semmi kétség, ez a jó árok, fiúk! – kiáltott föl a Kék Vezér, amikor a terepkövető lokátora egyszerre csak folyamatos bűgásba kezdett. Igazított valamit a célzóberendezésén és a szeme elé húzta az ellenzőt. – Majdnem lőtávolon vagyok már. Feltűnt a cél... igen, látom már. Csak néhány másodpercig tartsátok még föl őket; csináljatok velük valamit.

De Darth Vader már tüzelésre készen állt, miközben, akár egy kődarab, bevágódott az árokba.

– Felzárkózás! Magam támadok.

Kék–12 ment el elsőül; négy hajtóművéből kettő felrobbant. Elég volt egy parányi pályaelterés és a hajója nekivágódott az árok falának. Kék–10 felváltva lassított és gyorsított, mint a részeg imbolygott ide–oda, de a fémfalak határolta szűk térben nem sokat tehetett.

– Nem sokáig tudom már feltartani őket. Tüzeljen, amíg még nem késő, Kék Vezér, nagyon közel vagyunk már.

A századparancsnok teljesen el volt merülve abban, hogy két apró karikát fedésbe hozzon a célzóberendezés nézőkéjében.

– Mindjárt ott vagyok. Néhány pillanat még...

Kék–10 kétségbeesetten nézett hátra.

– Itt vannak közvetlenül a nyomomban!

A Kék Vezért magát is meglepte, milyen higgadt. Alighanem a célzóberendezés lehetett az oka, amely lehetővé tette, hogy parányi, elvont jelekre összpontosítsa a figyelmét, s kizárjon belőle minden mást, az egész ellenséges világmindenséget.

– Mindjárt, mindjárt ott vagyok... – suttogta. Aztán a két kis karika fedésbe került, pirosra váltott a színük, s a sisakjában folyamatos jel kezdett búgni. – Torpedókat kioldani, torpedókat kioldani!

Nyomban ezután a Kék Vezér és Kék–10 kioldotta torpedóit. Mindkét vadász éles emelkedő fordulóba ment, épp idejében, ahogy a nyomukban jó néhány robbanás hulláma söpört végig a szoroson.

– Talált! Megcsináltuk! – üvöltötte hisztérikusan Kék–10. A Kék Vezérnek egészen elszorult a torka a csalódottságtól, amikor válaszolt:

– Nem, nem sikerült. Egyik se ment be. Odakint robbantak a felszínen, az akna mellett.

A csalódottság okozta a halálukat is, mert elfeledkeztek arról, hogy a hátuk mögé nézzenek. Rövidesen előbukkant három üldöző császári vadász is a torpedórobbanások halványuló füstfelhőjéből. Előbb a Kék–10 esett áldozatul Vader jól célzott lövéseinek, aztán a fekete lovag enyhén módosította a pályáját és a századparancsnok nyomába eredt.

– Elintézem az utolsót is. – mondta hűvösen. – Maguk ketten forduljanak vissza.

Luke éppen azon erőlködött, hogy a füst- és lángtengerben valahogy kiszúrja a támadó rajt, amikor a rádióban megszólalt a Kék Vezér hangja:

– Kék–5, itt a Kék Vezér. Fejlődjeteek támadó harcrendbe, Luke. Kezdjétek meg a támadást, maradjatok alacsonyan és várjatok, amíg közvetlenül a cél fölé értek. Nem lesz könnyű.

– Ön jól van, uram?

– Nagyon rajtam vannak, de majd lerázom őket.

– Kék–5 a Kék köteléknek – adta ki a parancsot Luke –, gyerünk!

A három vadász levált és zuhanórepülésben elindult a felszín felé, a szakadék szektora irányába.

Vadernak időközben sikerült eltalálnia zsákmányát; egyetlen fénylő energianyaláb, amely azonban apró, erőteljes robbanássorozatot indított el az egyik hajtóműben. A gép R2-es robotja hátramászott a megsérült szárnyra és teljes erővel azon igyekezett, hogy valamiképp rendbe hozza a megsérült energiatelepet.

– R2, zárd el a jobb oldali egyes hajtómű fő üzemanyag vezetékeit. – rendelkezett nyugodtan a Kék Vezér és egykedvűen figyelte a műszereit, amelyek képtelenségeket mutattak. – És kapaszkodj erősen, mert rázós lesz.

Luke látta, hogy a Kék Vezér bajban van.

– Közvetlenül ön fölött vagyunk, Kék Vezér. – mondta a rádióba. – Forduljon nulla egész öt felé és mi majd biztosítjuk.

– Elvesztettem a jobb felső hajtóművem. – hallatszott a válasz.

– Mindjárt lejövünk önért.

– Eszetekbe ne jusson! Maradjatok, ahol vagytok és készüljetek a támadásra.

– Biztos, hogy bírni fogja?

– Azt hiszem... Várjatok egy percet!

Valójában nem tartott még egy percig sem és a Kék Vezér pörgő X-szárnýú gépe belefúródott az állomás felszínébe.

Luke csak nézte a nagy erejű robbanás lassan eloszló tűzfergetegét odalent és kérdés nélkül is tudta az okát. Most érezte csak át, hogy milyen kilátástalan valójában a helyzetük.

– Oda a Kék Vezér. – dűnnyögte szórakozottan és nem bánta, ha a mikrofonba belehallatszik ez a komor kijelentés.

* * *

A Yavin 4-en Leia Organa felállt a székéről és idegesen sétálni kezdett fel-alá a helyiségben. Rendes körülmények között tökéletes rajzolatú körmei most egyenetlenek és repedezettek voltak az ideges rágcsálástól. Rossz közérzetének ez volt az egyetlen látható jele. Az érzéseiről sokkal jobban árulkodott arckifejezése, amelyen jól látszott mindaz az aggodalom és gond, amely az egész törzsszobát betöltötte a Kék Vezér halálát követően.

– Folytathatják még egyáltalán a támadást? – fordult a hercegnő végül Dodonnához.

– Folytatniuk kell. – felelte a tábornok gyöngéd elszántsággal.

– De olyan sokan elpusztultak már. Hogy lesznek képesek újra harcrendbe fejlődni a Kék és a Vörös Vezér nélkül?

Dodonna már éppen válaszolni akart, de elharapta a szót, mert a hangszóróból másvalaki szólalt meg, akinek talán sokkal fontosabb volt a mondanivalója.

– Zárkózz föl, Wedge! – mondta Luke, sok ezer kilométernyi távolban. – Biggs, hol vagy?

– Itt jövök, pont mögöttem.

– Rendben, főnök, zártuk az alakzatot. – válaszolt nem sokkal azután Wedge.

Dodonna Leiára pillantott. Gondterhelt volt a tekintete.

* * *

A három X-szárnýú szorosan egymáshoz simulva siklott, magasan a harcállomás felszíne fölött. Luke a műszereit nézte és mérgesen vesződött az egyikkel, amely úgy rémlett, rosszul működik.

Egy hang csendült a fülébe. Ismerős, fiatal-öreg hang volt; hűvös, elégedett, magabiztos és megnyugtató – milyen feszült figyelemmel hallgatta valaha ezt a hangot, odalent a Tatuin kietlen sivatagában, aztán a harcállomás vészjósló belsejében!

– Csak az ösztöneidben bízz, Luke! – mindössze ennyit mondott ez a Kenobira emlékeztető hang.

Luke a sisakjához kapott; maga sem tudta, hallott-e valamit vagy sem. De töprengésre most nem volt idő. Az állomás acélhorizontja megbillent a háta mögött.

– Wedge, Biggs, támadunk! – szólt oda két kísérőjének. – Még hozzá teljes sebességgel. Ne töltsétek azzal az időt, hogy előbb megkeresitek az árkot és csak aztán gyorsítotok. Így talán elég messze lemaradnak tőlünk azok a vadászok.

– Eléggé hátramaradunk, hogy biztosíthassunk. – jelentette ki Biggs. – Gondolod, hogy ilyen sebességnél fel fogod tudni idejében húzni a gépet?

– Viccelsz? – kérdezte vissza heccelődve Luke, miközben megkezdtek a zuhanórepülést az állomás felszíne felé. – Úgy fog menni, mint odahaza a Beggars-szorosban.

– Itt vagyok közvetlenül melletted, főnök. – jegyezte meg Wedge, első ízben hangsúlyozva a megszólítást. – Gyerünk...!

A három karcsú vadászgép a fénylő felszín felé száguldott nagy sebességgel és valamivel a legutolsó pillanat után hozták egyenesbe a gépüket. Luke olyan mélyre süllyedt az állomás felszíne felé, hogy az egyik szárnya csúcsa leborotvált egy kiálló antennát, szanaszét röpítve a fémszilánkokat. Néhány pillanat múlva már az energianyalábok és robbanótöltetek detonációinak egész hálója fogta körül őket. A tűz még csak fokozódott, amikor behatoltak az árokba.

– Úgy látszik, kissé felbosszanthattuk őket. – kuncogott Biggs, olybá véve ezt a halálos energiazuhatagot, mintha csak ártatlan tűzijátékról volna szó, amit az ő szórakoztatásukra rendeztek.

– Príma. – jegyezte meg Luke meglepetten, hogy milyen tiszta a látótér előtte. – Mindent látok.

Wedge már nem volt ilyen bizakodó hangulatban, ahogy a kiírásait leolvasta.

– A radarom mutatja ugyan azt a tornyot, de a kipufogóaknát nem látom. Borzasztó kicsi lehet. Biztos vagy benne, hogy a komputer be tudja célozni?

– Nem ártana. – dörmögte Biggs.

Luke a maga részéről nem értékelte a helyzetet – túlzottan el volt foglalva azzal, hogy kiválassza a megfelelő pályát ebben a kavarodásban, amelyet a robbanások okoztak. Aztán, mintegy parancsszára, elhallgatott a védelmi tűz. Luke körülkémlett, aztán fölpillantott, hogy meglássa a várt TIE vadászokat, de semmit se látott.

Kinyújtotta a kezét, hogy a célzóberendezés ellenzőjét a szeme elé húzza, de egy pillanatra elbizonytalanodott. Aztán mégiscsak odacsapta az ellenzőt az arca elé.

– Vigyázzatok magatokra! – intette a társait.

– Mit csinálunk azzal a toronnyal? – kérdezte gondterhelten Wedge.

– Inkább törődj a vadászokkal! – csattant föl Luke. – A torony az én dolgom.

Száguldtak tovább, minden pillanatban közelebb kerülve a célhoz. Wedge felnézett és nyomban megdermedt a tekintete.

– Már itt is vannak; nulla egész harmon.

Vader fogantyúkat igazgatott, amikor egyik kísérője megtörte a támadás csöndjét.

– Túl nagy sebességgel haladnak, nem fognak tudni kellő időben kijönni.

– Maradjon rajtuk! – parancsolta Vader.

– Nem lehet ilyen sebességgel menni álló célpontra. – jegyezte meg mélyszégyenű meggyőződéssel Vader másik kísérője.

Vader szemügyre vett néhány kiírást és megállapította, hogy a számítógépnek is ugyanaz a véleménye, mint két pilótájának. Kénytelenek lesznek lassítani, mielőtt elérik azt a tornyot.

Luke elmerülten vizsgálta a célzónézőke kínálta képet.

– Mindjárt jó. – eltelt néhány másodperc és a két karika fedésbe került. Az ujjá görcsösen rákapaszkodott a tűzkioldóra. – Torpedókat ki! Húzz bele! Húzz bele!

Két erőteljes robbanás rázta meg az árkot, de egyik sem jelentett veszélyt a parányi nyílásra. Három TIE vadász suhant elő a gyorsan oszló tűzgolyóból és a visszavonuló felkelők nyomába eredt.

– Menjenek rájuk! – adta ki a parancsot halkan Vader.

Luke ugyanakkor vette észre az üldözőket, amikor a másik két társa.

– Wedge, Biggs, váljatok szét, csak úgy tudjuk őket lerázni.

A három gép az állomás felszíne felé zuhant, aztán hirtelen három különböző irányban elszáguldottak. Az üldöző TIE vadászok szintén szétváltak, követni próbálva őket.

Vader tüzet nyitott a vadul bukfencező hajóra, célt tévesztett és felvonta a szemöldökét.

– Hm, ezt az egyet nagyon segíti az erő. Különös. Majd én elintézem.

Luke vadul cikázott a légelhárító tornyok és a kiálló dokkolóöblök között, de semmire se ment vele. Az egyetlen megmaradt TIE vadász továbbra is ott volt szorosan mögötte. Az egyik kilővellő energianyaláb megpörkölte az egyik szárnyát, nem sokkal a hajtómű mellett. Az szikrát vetett és szaggatottan, félelmetesen hörögni kezdett. Luke minden erejével traversált és igyekezett ismét teljesen ura lenni a gépének.

Még mindig azon fáradozott, hogy lerázza makacs támadóját és ismét behúzott egy árokba.

– Eltaláltak – közölte a rádión át –, de azt hiszem, nem veszélyes. Artu, nézd meg, mire mész vele.

Az aprócska robot kioldozta magát és hátramászott, hogy kezelésbe vegye a sérült hajtóművet, miközben az energianyalábok csak alig valamivel kerültk el.

– Hé, kapaszkodj ott hátul. – tanácsolta Luke az Artu egységnek, miközben életveszélyes csavarokban és fél orsókbán kerülgette az állomás felszínéből kiemelkedő tornyokat.

A tűz továbbra sem csillapodott, ahogy Luke találomra váltogatta az irányt és a sebességet. A műszerfalon időközben lassan színt váltott néhány műszer mutatója; három életfontosságú mutató elernyedtt és visszaesett a normális tartományba.

– Úgy látom, jó helyen turkálsz, Artu. – mondta neki hálásan Luke. – Igen... ott, ott, az lesz az. Próbáld meg jól odaerősíteni, nehogy megint meglazuljon.

Artu válaszul csippantott egyet, míg Luke a bukfencező panorámát kémlelte maguk körül.

– Azt hiszem, sikerült leráznunk azokat a vadászokat is. Kék kötelék, itt Kék-5. Rendben vagytok? – igazított néhány kapcsolókaron és az X-szárnyú vadász kihúzott az árokból a légvédelem tüzétől kísérvé.

– Itt vagyok fönn és várok, főnök. – jelentkezett be Wedge valahonnan messze magasról az állomás fölül. – De téged nem látok.

– Nem baj, jövök. Kék-3, te is kijutottál? Biggs!

– Volt egy kis nehézség – magyarázta a barátja –, de azt hiszem, levakartam a fiút.

Biggs képernyőjén, a nyavalya törje ki, megint feltűnt valami. Egy pillantás hátra és Biggs meglátta azt a TIE vadászt, aki már jó néhány perce üldözte, ahogy ismét ráragad hátulról. Biggs megint zuhanni kezdett az állomás felé.

– Sajnos, még nem egészen. – értesítette a társait Biggs. – Maradjatok, Luke. Mindjárt megyek én is.

Vékonyka, gépi hang csendült föl a hangszóróból:

– Kapaszkodj, Artu, kapaszkodj! – odalent, a szentély főhadiszállásán Thripio zavartan félrefordult a kíváncsi pillantások keresztüzéből, amellyel az emberek bámultak rá.

Amikor Luke már elég magasra ért az állomás fölé, egy másik X-szárnyú lendült oda mellé. Luke ráismert Wedge hajójára és aggódva nézett körül, vajon merre lehet a barátja.

– Támadunk, Biggs, csatlakozz! Hé, Biggs, nincs semmi bajod? Biggs! – de a harmadik vadászgépnek nyoma sem volt. – Wedge, te látod valahol?

A közelben imbolgó másik gép átlátszó pilótafülkéjében lassan megcsóválta sisakos fejét Wedge.

– Semmit se látok. – mondta rádión. – Várj még egy kicsit. Biztos mindjárt itt lesz.

Luke még egyszer gondterhelten körülpillantott, végignézett a műszerein, aztán végül döntésre jutott.

- Nem várhatunk tovább; indulnunk kell. Nem hiszem, hogy sikerült neki.
– Hé, kis pajtások! – harsant föl egy vidám hang. – Mire vártok, sült galambra?

Luke hevesen jobbra fordult, még épp idejében, hogy megpillantsa a jobb oldalán elszáguldó hajót, amely jóval előbbre lassítani kezdett.

– Ti csak ne mondjatok le olyan könnyen a jó öreg Biggsről! – hallatszott a rádióból, miközben az az alak ott elől hátrafordult és rájuk vigyorgott.

* * *

A harcállomás központi irányítótermében egy alak állt a nagy vetítőernyő előtt, amelyen a csata állását lehetett nyomon követni; most egy feldúlt tiszt rohant oda hozzá, aki egy adattáblát szorongatott a kezében.

– Uram, megfejtettük a támadási tervüket. Veszélyben vagyunk. Óhajtja, hogy elszakadjunk az ellenségtől vagy, hogy kiürítési menetrendet készítsünk? A hajója menetkész.

Tarkin kormányzó hitetlenül fordult a tiszt felé, aki visszahőkölt.

– Kiüríteni?! – üvöltötte. – A győzelem pillanatában? Maga kiürítést emleget most, amikor kis híján felszámoltuk a szövetség utolsó fellegvárát is? Csúnyán túlbecsüli az esélyeiket... Na, kifelé!

A megalázott tiszt, akit jócskán összezavart a kormányzó dühe, sarkon fordult és kiment a teremből.

* * *

– Támadunk – jelentette be Luke és közben megkezdte a zuhanást a felszín felé. Wedge és Biggs követte.

– Gyerünk, Luke! – csendült fel a fejében az imént hallott hang. Megint a sisakjához kapott és körülnézett. Úgy rémlett, mintha a beszélő közvetlenül a háta mögött állna. De nem volt ott senki, csak a csöndes fém és a matematikai jelekkel beszélő műszerek körös-körül. Luke megzavarodva visszafordult a menetirányba.

Amikor a közelbe érő felszín megbillent a pilótafülke ablakában, ahogy a gépek kihúztak a zuhanásból, odalentről újból energianyalábok kezdtek nyújtózni feléjük, ártalmatlanul. Luke azonban hamarosan ráeszmélt, hogy a megújult remegésnek nem az elhárító tűz az oka. Néhány rendkívül fontos műszer mutatója ismét kilengett a veszélyzóna irányába.

Beleszólt a sisakmikrofonjába.

– Artu, azt hiszem, megint kilapultak azok a stabilizáló elemek. Nézd meg, hátha tudsz valamit csinálni; szükségem van rá, hogy teljesen kézben tartsam a hajót.

Fittyet hányva az igen egyenetlen repülésnek, az energiasugaraknak és az égboltot bevilágító közeli robbanásoknak, a kis robot kimászott, hogy megpróbálja helyrehozni a sérülést.

A robbanások mit sem veszítettek gyakoriságukból és intenzitásukból, amikor a három gép behúzott az árokba. Luke már a célzóberendezés nézőkéjét húzta a szeme elé, amikor mögötte felbukkant Wedge és Biggs is, kellő távolságban, hogy biztosíthassák.

Másodszor is hatalmába kerítette az előbb tapasztalt furcsa határozatlanság. A keze mozgása még jobban lelassult, amikor végül mégiscsak a szeme elé húzta a nézőkét: mintha az idegei és a reflexei vitatkoznának egymással. Amint várták, az energianyalábok hirtelen megszűntek, ahogy zavartalanul, nyílegyenesen repültek ott az árokban.

– Na, kezdődik a tánc. – jegyezte meg Wedge, amikor észrevette a hátuk mögött lecsapó három császári vadászgépet.

Biggs és Wedge keresztezni kezdte egymás pályáját, hogy megpróbálja magára vonni a tüzet és megzavarja a hátulról jövő támadókat. Az egyik TIE vadász azonban mit sem törődött az elterelő manőverekkel és feltartóztathatatlanul nyomult egyre közelebb.

Luke mereven belenézett a nézőkébe – aztán lassan felnyúlt és félretolta az eszközt. Egy hosszú percig eltűnődve bámulta a kikapcsolt műszert; úgy nézte, mint akit hipnotizáltak. Aztán hirtelen mozdulattal ismét lecsapta a szeme elé és elmerült a parányi ernyő nyújtotta látványban, amely az X-szárnýú gép és az egyre zsugorodó távolságban elhelyezkedő aprócska kipufogóakna egymáshoz való viszonyát mutatta.

– Siess, Luke! – kiáltotta Biggs, akinek éppen csak, hogy sikerült félrerántania a hajóját egy erős energiasugár útjából. – Ezúttal mintha gyorsabban jönnének, mint az előbb. Nem tudjuk őket már sokáig feltartani.

Darth Vader ujjá embertelen precizitással ismét megnyomta azt a halált hozó gombot. A hangszóróban hangos, kétségbeesett üvöltés harsant, összekeveredve a pusztulásban egybeolvadó hús és fém végső sikolyával: Biggs gépe millió izzó szilánkra repedt, s valóságos repeszeshő hullott az árok aljába.

Wedge hallotta a robbanást a rádión, fejvesztve fordult hátra, hogy lássa a szorosan ráragadt ellenséges gépeket.

– Elvesztettük Biggst! – ordította mikrofonjába.

Luke nem felelt azonnal. Könnyezett a szeme, dühösen törölte meg a keze fejével. Nem látta tisztán a közeledő célkarikákat.

– Ellenállhatatlan ikercsillag vagyunk mi ketten, Biggs – suttogta maga elé fátyolos hangon – és nem állíthat meg senki. – A hajója megrendült kissé egy közelben robbanó lövedéktől és most beleszólt a mikrofonba, egyetlen megmaradt kísérőjéhez intézve a szavait. Keményen elharapta a mondatok végét.

– Zárkózz föl, Wedge! Úgyse érsz már semmit ott hátul egymagad. Artu, próbálj még egy kis energiát koncentrálni a hátsó elhárító ernyőkre.

Artu sietve nekilátott a feladatnak, közben Wedge belegyorsított és felzárkózott közvetlenül Luke mögé. A rájuk ragadt TIE vadászok is növelték a sebességet.

– Befogásom van a vezérre. – tájékoztatta Vader a pilótáit. – Menjetek a másikkra.

Luke alig valamivel Wedge előtt repült, enyhén bal felé. Az üldözők energianyalábjai egyre közelebb siklottak el mellettük. Ismételten keresztezték egymás pályáját, hogy olyan zavaros célt adjanak, amennyire lehetséges.

Wedge idegesen bajlódott a műszereivel, amikor egyszerre csak apró szikrákat és lángnyelveket vetett a műszerfala. Az egyik kisebb szelvény felrobbant, megolvadt fémmassza maradt a helyén. Érthetetlen módon mégis sikerült ura maradnia a gépének.

– Komoly üzemzavarom van, Luke. Nem tudok veled maradni.

– Rendben, Wedge, menj ki.

Wedge szívből jövő „sajnálom”-ot rebegett és emelkedő fordulóval felrántotta a gépet az árokból.

Vader minden figyelmét a megmaradt egyetlen hajóra összpontosította és tüzelt.

Luke nem is látta a kis híján végzetes robbanást a háta mögött. És arra sem volt érkezése, hogy szemügyre vegye az egyik szárnyára tapadó deformálódott fémhengert, amely ott jött vele, az egyik hajtómű mellett. A kis robot karjai elernyedtek és lehanyatlottak.

Mindhárom TIE vadász ott repült szorosan az egyetlen megmaradt X-szárnýú gép nyomában, az árok szűk falai között. Láthatóan már csak másodpercekre volt szükség, hogy valamelyikük telibe kapja az előttük hánykolódó gépet. Hanem ekkor hirtelen csak ketten maradtak, mert a harmadik minden átmenet nélkül széteső törmelékfelhővé változott; a szilánkdarabkák heves becsapódással nekiütődtek a szoros falának.

Vader megmaradt kísérője rémulten nézett hátrafelé, hogy felfedezze a támadás forrását. Az erős térzavarás, amely használhatatlanná tette a felkelők műszereit, most megtette a hatását a két TIE vadászra is.

Csak amikor teljesen eltakarta előlük a napot az a teherúrhajó, csak akkor vált láthatóvá az új veszélyforrás. Koréliai szállítóhajó volt, jóval testesebb a vadászgépeknél és nyílegyenes zuhanórepülésben közeledett az árok felé. Valahogy mégsem egészen úgy mozgott, mint egy teherhajó.

Bárki legyen is a pilótája ennek a bárkának – gondolta Vader kísérője –, vagy eszméletlen vagy őrült. Vadul rángatta gépe kapcsolókarjait, hogy megpróbálja elkerülni az összeütközést. Épphogy sikerült a fölötte elhúzó teherhajó elől kitérnie, a pályaelterés miatt azonban túlságosan kicsúszott az egyik oldalra.

Jelentéktelen kis robbanás hallatszott, ahogy a párhuzamosan repülő két TIE vadász hatalmas vezérsíkjai összeakadtak. A kísérő tehetetlenül ordított valamit a mikrofonjába és közben feltartóztathatatlanul a közeli árokfal felé sodródott. De nem érte el, mert a hajója még az ütközés előtt lángba borult és darabjaira hullott.

Darth Vader hajója a másik oldalon irányíthatatlanná vált és pörögni kezdett a tengelye körül. A műszereket csöppet sem hatotta meg a fekete lovag kétségbeesett, átható pillantása; pontosan mutatták a megfellebbezhetetlen valóságot. Az aprócska hajó, amely fölött Vader most már tökéletesen elvesztette az uralmát, egyre pörgött tovább, épp az ellenkező irányba sodródva, mint a kísérője az imént. Kifelé, a feneketlen űr éjsötét mélységei felé.

Akárki ült is a fürgé teherhajó pilótafülkéjében, nem volt sem eszméletlen, sem őrült –, nos, egy kissé bomlott, az igen, mindazonáltal pontosan tudta, hogy mit tesz. Most felhúzott magasra az árok fölé és védelmezően rárepült Luke fölé.

– Tiszta a levegő, öcskös. – tájékoztatta egy ismerős hang Luke–ot. – Robbantsd már föl azt az izét, hogy mindnyájan hazamehessünk végre.

E buzdító szöveget hasonló értelmű mordulás kísérte, amely kétségkívül csak egy, az átlagosnál hatalmasabb vukitól származhatott.

Luke felpillantott a pilótafülke ablakán át és elmosolyodott. De a mosolya lehervadt, amikor ismét a nézőkébe tekintett. Zsibbadást érzett a fejében.

– Luke... bízz bennem! – hallotta a zsibbadás kódén át, most már harmadízben. Megint a nézőkébe meredt.

A kipufogóakna célköre ismét lassan kúszott a másik célkarika felé, mint nem sokkal ezelőtt, amikor eltévesztette a célt. Megint elbizonytalanodott, ezúttal csak rövid időre és félretolta a célzóberendezést. Lehunyta a szemét és motyogni kezdett magában, mintha valami, a belsejében megbúvó láthatatlan személlyel társalogna. A jól ismert környezetben mozgó vak ember magabiztosságával végighúzta néhány kapcsoló fölött a hüvelykujját, aztán megérintett egyet. Nem sokkal később egy aggodalmas hang töltötte be a pilótafülkét.

– Egyes Bázis a Kék–5–nek: ki van kapcsolva a célzóberendezése. Mi a baj?

– Semmi. – dünnyögte Luke alig hallhatóan. – Semmi.

Pislogott és megdörgölte a szemét. Elaludt volna? Körülnézett, s azt látta, hogy kinn van az árokból és ismét a nyílt űr felé repül. Még egy pillantás oldalra és meglátta Han Solo hajóját, amely árnyékot vetett rá. Aztán még egy a műszerfalra, amelyen a műszerek azt jelezték, hogy kilőtte a megmaradt torpedóit, pedig nem emlékezett rá, hogy meghúzta volna az elsütő billentyűt. De hát meg kellett, hogy húzza.

Egyszerre csak megbolydultak a pilótafülke hangszórói az izgatott kiabálástól.

– Sikerült! Megcsináltad! – Wedge, mint az őrült, kiabált. – Azt hiszem, pont bementek.

– Nem volt rossz lövés, öcskös. – dicsérte Solo is, akinek szintén üvöltenie kellett, ha túl akarta harsogni Csubakka zabolátlan üdvívalgását.

Távoli, elfojtott nyomáslöketek rázták meg Luke hajóját a kezdődő siker biztos jeleként. Hát, csak ki kellett lönie azokat a torpedókat, nem igaz?! Fokozatosan visszanyerte az önuralmát.

– Örülök... hogy itt voltál és láthattad. Most pedig igyekezzünk minél messzebb ettől a micsodától, mielőtt szétpukkan. Nagyon remélem, hogy Wedge–nek igaza van.

Számos X– és Y–szárnyú gép meg egy ütött–kopott teherhajó vált el a harcállomás légterétől és a Yavin távoli hajlata felé száguldott.

A hátuk mögött már csak a halványuló fény apró fellobbanásai jelezték, hogy hol van a harcállomás. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyszerre valami nagy–nagy fényesség jelent meg a helyén, csillogóbb a Yavin hatalmas gáztömegénél, százszorta kápráztatóbb, mint a bolygó távoli napja. Néhány pillanatra fényességbe borult az örökös éjszaka. Senki sem mert egyenesen odanézni. Mert semmiféle több rétegű napellenző nem csillapíthatta ezt a félelmetes napkitörést.

Az űr ideiglenesen megtelt trilliónyi mikroszkopikus nagyságú fémrepesszel, amelyek sebes röptükben még a visszavonuló hajókat is lehagyták; hiszen egy kis mesterséges nap elszabadult energiája üzte őket. A harcállomás összeroggyant maradványa pedig még néhány napon átfogja emésztani magát: erre a rövid időre a kozmosz e távoli csücskének legmonumentálisabb síremléke lesz belőle.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Egymás után szálltak le a beérkező vadászgépek és ahogy lassan belebegtek a szentély hangárjába, mindegyiket műszerészekből, szerelőkől és a szövetség főhadiszállásának egyéb lakóiból összesereglett lelkes, lázas örömben úszó tömeg vette körül. Jó néhány már beérkezett, a csatát túlélő pilóta is kiszállt a hajójából, hogy üdvözlje Luke–ot.

A vadászgép túloldalán állók jóval kisebb számban voltak és összehasonlíthatatlanul fegyelmezettebbek. Ez a csoport néhány műszerészből meg egy magas, emberszabású robotból állt, aki aggályoskodva figyelte, ahogy az emberek felmásznak a megperzselődött gépre és leemelnek egy csúnyán összeégett fémhengert a vezérsík hátsó részéről.

– Jaj nekem! Artu? – tördelte fémkezét kétségbeesetten Thripio és közelebb hajolt az összeégett robothoz. – Hallasz? Mondj már valamit! – rezenéstelen szemével most odafordult az egyik műszakihoz. – Ugye, meg tudják javítani?

– Mindenesetre mindent meg fogunk próbálni. – az ember szemügyre vette az összevissza kunkorodott fémburkot, az ernyedten csüngő alkatrészeket. – Jól ellátták a baját, az szent.

– Meg kell hogy javítsák! Uram, ha bármelyik áramkörömet vagy modulomat fel tudják használni, szíves örömet átadom...

Lassan elementek onnan, nem törődve a körülöttük hullámzó lármával és izgalommal. A robotok és az őket karbantartó emberek között sajátos volt a kapcsolat. Mindegyikükben volt egy kevés a másiktól és az elválasztó határ olykor jobban összemósódott, mint azt a legtöbb hajlandók lettek volna beismerni.

A karneváli hangulat központjában három alak állt; egyikük sem győzte túllícitálni a másik kettőt a bókokban. Mindazonáltal, amikor a gratuláló hátba veregetésekre került a sor, ezt a számot Csubakka testhosszal nyerte. Nagy feszültség támadt, amikor a vuki egészen megilletődött, látván, hogy majdnem laposra püfölte Luke–ot, akit pedig csak barátságosan üdvözölni akart.

– Tudtam, hogy nem hagysz itt bennünket szó nélkül! – kiáltotta Luke. – Egyszerűen tudtam! Hamu sem maradt volna belőlem, ha nem vitorlázol úgy be közénk, Han!

Solo mit sem veszített felfuvalkodott magabiztosságából.

– Hát csak nem nézhettem tétlenül, hogy egy motorizált kondásgyerek egymaga menjen egy ekkora állomás ellen! Arról nem is beszélve, hogy lassan derengeni kezdett nekem, mi lesz az ügy vége és szörnyen éreztem magam tőle, Luke; csak nem hagyhattam, hogy te légy egyedül a bajnok és aztán szépen leakaszd az egész jutalmat!

Ahogy harsányan felnevettek, filigrán kis alak szaladt oda Luke-hoz, szenátorhoz felettébb méltatlan sietséggel, csak úgy lobogott körülötte a köpönyege.

– Megcsináltad, Luke! Megcsináltad! – kiáltozta Leia. A lány Luke karjába vetette magát és a nyakába csimpaszkodott, amikor a fiatalember a levegőbe emelte és megpördült vele. Aztán Solóhoz lépett és megismételte az ölelést. Amint várni lehetett, a koréliai feleannyira sem volt zavarban.

Luke-nak hirtelen elege lett a tömeg tömjénező éltetéséből és elfordult. Elismerően nézett végig a fáradt vadászgépen, mint cowboy a lován, aztán a tekintete fölemelkedett, föl egészen a magas mennyezetig. Egy pillanatig úgy rémlett neki, hogy egy halk, boldog-elégedett sóhajt hall, az izmok elernyedését, azt a neszt, amit egykor egy hóbortos vénembertől hallott az öröm perceiben. Persze egész máshonnan jött az a nesz, talán a gőzölgő, forró dzsungel beáramló lehelete hozta, de Luke elmosolyodott magában arra, amit látni vélt odafönt.

* * *

A szentély irdatlan gyomrában volt még számos helyiség, amelyet a szövetség mérnökei átépítettek a korszerű követelményeknek megfelelően. Bármennyire nagy szükségük volt is azonban a helyre, az ősi trónterem romjaiban volt valami olyan tisztaság, valami klasszikus szépség, hogy az építészeknek nem volt szívük hozzányúlni. Meghagyták tehát eredeti formájában, mindössze a mindenhová behatoló dzsungel kúszónövényzetét, a gatz és az egyéb törmeléket takarították ki belőle.

Sok-sok évezred elteltével ez a tágas terem most ismét megtelt emberekkel. Sok száz felkelő pilóta és műszaki gyűlt össze azon az ősrégi kőpadlón, hogy még egyszer utoljára együtt legyenek, mielőtt ki-ki elfoglalja távoli szolgálati helyét és visszatér az otthonába. Most első ízben sűrű sorokba tömörülve összesereglettek a vasalt egyenruhás, ünnepi páncélba öltözött katonák, hogy illően demonstrálják a szövetség erejét.

A felkelésben részt vevő számos világ lobogói frissen lengedeztek a mesterségesen keltett enyhe szellőben. A hosszú teremben középen utat nyitott a gyülekezet: a folyosó távoli végében előírással öltözetben, hosszú, elomló, kalcedon-hullámokkal csíkozott fehér köntösben káprázatos látomás állt – ez az öltözet volt Leia Organa hivatali jelképe.

A folyosó innenső végében most néhány alak bukkant föl. Egyikük természetes és szőrös; láthatóan szeretett volna elbújni valahová, de a társai csak noszogatták előre a nyitott folyosóban. Néhány percbe is beletellett, amíg Luke, Han, Csubi és Thripio végigment egész a sor túlsó végéig.

Megálltak Leia előtt és Luke észrevette, hogy Dodonna tábornok is ott ül a körben helyet foglaló többi méltóság között. Kis szünet következett, aztán egy csillogó, az érintetteknek igen ismerős Artu egység csatlakozott a csoporthoz és megállt Thripio mellett, akinek szabályszerűen leesett az álla.

Csubakka idegesen toporgott, félreérthetetlen jelét adva, hogy a legszívesebben valahol egészen máshol lenne. Solo csitítgatta, amikor Leia elindult feléjük. Ugyanabban a pillanatban egyként tisztelgésre hajtották a lobogókat és a teremben minden arc a dobogó felé fordult.

A hercegnő valami súlyosat és aranyosan fénylőt akasztott Solo nyakába, aztán Csubakkáéba – nem volt könnyű – és végül Luke-éba. Aztán jelt adott a gyülekezetnek és a szertartásos fegyelem szempillantás alatt semmivé foszlott, ahogy az összes férfi, nő és robot szabadjára engedhette érzelmeit.

Ahogy Luke elmerült a jókívánságok özönébe és az éljenzésbe, hirtelen ráeszmélt, hogy nem foglalkoztatja sem a szövetség kötelékében eltöltendő esetleges jövője, sem az a lehetőség, hogy kalandos utazásokra vállalkozhat Han Solo és Csubakka társaságában. Ehelyett minden figyelme a tündöklő Leia Organára irányult, hiába igyekezett Solo lebeszélni erről korábban.

A lány észrevette a leplezetlen pillantást, de ezúttal csak rámosolygott.

VÉGE